

Jamsai

良家富女

สามีสกุลดี
สตรีมากกว่าสนา

3

ทานลู่ 寒露 เขียน อวี๋แป

มากว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณรักไว้ด้วยกัน

เขาชอบนาง?! ตั้งแต่เมื่อไร เหตุใดเขาถึงเกิดความคิดเช่นนั้นกับนาง ทว่าสิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้คือ
เยี่ยเหมยรู้สึกดีใจ ความกังวลและความคับข้องใจทั้งหมดในช่วงที่ผ่านมาถูกคำพูดของจั่นอวี่นหยาง
ทำให้สลายหายไปสิ้น

นางเองก็กระชับสองมือโอบเอาจั่นอวี่นหยางแน่นขึ้นอย่างเงียบๆ เช่นกัน แม้ว่ากลืนบนตัวเขา
จะยังเหม็น หากแต่เวลานี้ในใจของเยี่ยเหมยคิดว่านี่เป็นเหตุที่ไหลออกมาเพราะความร้อใจ
ที่จั่นอวี่นหยางมีต่อตน เพียงแต่... ยังมีคำถามที่สำคัญที่สุดอีกข้อที่นางต้องรู้คำตอบให้ได้

"เป่ย์เป่ย์...ท่านไม่ถือสาเรื่องฐานะของเป่ย์เป่ย์จริงๆ หรือ"

มากกว่ารัก สามีสุดดี สตรีมากกว่าสนา 3

กานลู่ เซียน อวี แปลา

《良家富女》寒露 Han Lu 著

Vol. 03

Copyright © 2016 Crescent Cultural Enterprise Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2420-1

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษพิมพ์ดีด

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

และแล้วเรื่องราวก็ดำเนินมาถึงเล่ม 3 ซึ่งเป็นเล่มจบของ 'สามีสกุลดี สตรีมาวาสนา' ทุกท่านคงได้เห็นความรักของพระนางที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นมาชัดเจนเรื่อยๆ ไข่หรือไมคะ และหากมีนักอ่านท่านใดที่รู้สึกว่เล่ม 1 และเล่ม 2 ความหวานยังเบาบางมาก ไม่เพียงพอให้กระชุ่มกระชวยหัวใจละก็ รับรองเลยคะว่าเล่มนี้ช่วยทุกท่านได้ รวมไปถึงความน่ารักของเยี้ยเปี้ยเปี้ยที่ถึงแม้จะเป็นเพียงทารกตัวน้อย แต่ทุกครั้งที่ถูกกล่าวถึงก็รู้สึกได้ถึงความน่าทะนุถนอม อยากอุ้ม อยากหอม สมกับที่ตัวละครในเรื่องให้ความเอ็นดูและรักใคร่จริงๆ ค่ะ

โดยในเล่มนี้ จันอินหยางผู้เก่งกาจของเราถึงกับใช้วิธีสกปรกเพื่อให้ได้ใกล้ชิดเยี้ยเหมย ทำให้ดูน่ารักน่าหยิกจนแทบจะลืบลักษณะอื่นๆ ของพระเอกของเราไปเลย เมื่อเขารู้สึกว่าอยากจะอยู่เคียงข้างภรรยาและบุตรชายเช่นนี้ตลอดไป ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ทำให้เยี้ยเหมยได้ทุกอย่าง ถึงจะเป่ย์มาจากเล่ม 2 บ้างแล้ว แต่ในเล่มนี้เป่ย์หนักกว่ามากนะคะ ทว่าเขาก็ยังมีหลายเรื่องที่ไม่อาจบอกเยี้ยเหมยได้ จำต้องอดใจรอให้ทุกอย่างคลี่คลายก่อน ทั้งเรื่องของบ้านเมือง เรื่องฐานะของตน และเรื่องของเยี้ยเปี้ยเปี้ย ทุกเรื่องล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องใหญ่ที่สามารถสั่นคลอนความไว้น้ำใจและความรู้สึกดีๆ ที่ค่อยๆ มีให้กันได้ทั้งสิ้น เช่นนี้แล้วเขาจะทำอย่างไร เวลาไม่ค่อยทำ ทั้งศัตรูเบื้องหน้าก็ใกล้เข้ามาโรมรันเต็มที พลิกกระดาดหน้าต่อไป เอาใจช่วยให้เรื่องราวต่างๆ คลี่คลายและทั้งสามได้อยู่เคียงข้างไปพร้อมกันเถอะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

* เยียเหมย

คุณหนูเหมย บุตรสาวของเยียเซ็งกับอีเหนียงลี นิสัยขี้ลาด หวาดกลัวเพราะถูกกลั่นแกล้งจากพี่น้อง ถูกเมินเฉยจากพวกบ่าว มีเพียงอีเหนียงและเยียหยวน ผู้เป็นน้องชายที่รักนางจากใจจริง

* จันอวินหยาง

นายน้อยสกุลจันผู้มีนิสัยเคร่งขรึมเย็นชา บิดาคือ คหบดีจันผู้มั่งคั่งที่สุดในเมืองเซ็งโจว มารดาเป็น สตรีทรงความรู้ความสามารถจากตระกูลบัณฑิต

* ลู่เจิน

อาจารย์จากสำนักศึกษาบ้านชาน มีฐานะเป็นจันชื่อ ความรู้คุณสมบัติล้วนอยู่ในระดับดีเยี่ยม รูปร่าง บุคลิกลักษณะโดดเด่น ทำทางสุภาพเรียบร้อยคงแก่เรียน

* ชั่งกวนสวินหยาง

องค์ชายสาม พระโอรสของจักรพรรดิกับซีกุ้ยเฟย ผู้เป็นที่โปรดปรานในปัจจุบัน ลงมือโหดเหี้ยมอำมหิตได้ เพื่อตำแหน่งใหญ่ที่ปรารถนา

* ฉินรู่ย

พระสวามีขององค์หญิงใหญ่ เป็นน้องชายฉินชื่อ ผู้เป็นมารดาของจันอวินหยาง หน้าตาทำทาง สุภาพเรียบร้อยคงแก่เรียนยิ่ง

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

50

เยี่ยเหมยมองดูบุตรชายที่ใบหน้าเล็กแดงเรื่อและดวงตาปิดปรือแล้วแต่ปากยังคงตูดนมไม่หยุด ในใจก็พลันอ่อนโยนวบยาบ สองวันมานี้ นางเคร่งเครียดมาโดยตลอด คราวนี้ยังถึงกับละเลยบุตรชายไป ทำให้เขาหิวจนเป็นเช่นนี้ ในใจนางจึงอัดเต็มไปด้วยความละอายใจยิ่ง

เพียงไม่นานเด็กน้อยผู้อุตสาหพยายามก็ตูดนมจนเกลี้ยงไปฝั่งหนึ่ง แต่ยังคงจุปากด้วยความไม่พอใจ ศีรษะเล็กเริ่มขยับย้ายไปหาเต้าถนัดอีกฝั่ง เยี่ยเหมยจึงรีบเปลี่ยนท่าให้บุตรชายได้ดูดกินต่อจนหน้าใจ

ในชั่วขณะที่บุตรชายครอบปากดูดอีกครั้งนั่นเอง เยี่ยเหมยก็รู้สึกว่้านแอมมีแรงนุ่มนวลขุมหนึ่งสัมผัสนาง จากนั้นร่างกายพลันสั่นสะท้านขึ้นมาอย่างห้ามตนเองไม่ได้ นางหันหน้ากลับไปมองและคว้ามือใหญ่ที่หกดกลับไปไม่ทันของจันฉวนหยางไว้ได้พอดี

"ท่าน..." เยี่ยเหมยทั้งเขินทั้งฉิว อ้อมแขนยังอุ้มลูกน้อยอยู่ อีกทั้ง

ยังเป็นเวลาตึกสงัด ถ้อยคำถัดมาจึงหยุดชะงักไป

จันฉวีวันหยางที่ถูกจับได้คาหนังคาเขากลับเก็บมือกลับไปวางบนตัก ด้วยสีหน้าเป็นธรรมชาติ ก่อนลดเสียงลงพูดว่า "ยุ่ง"

เรือนนี้เพิ่งจะเก็บกวาดทำความสะอาดเสร็จ ก่อนหน้านี้มีวัชพืชขึ้นอยู่เต็ม ใ้ใบอ้ายเจ้ารอมอย่างไรรู้ต้องมียุ่งเหลือรอดอยู่ดี ยิ่งกว่านั้นตัวจันฉวีวันหยางก็มีวรยุทธ์ ในเวลาเดียวกับที่เขากลับมือหลังจากลวนลามคน ยุ่งตัวหนึ่งจึงถูกเขากัดตายอยู่ในมือได้อย่างทันกาล อีกทั้งขณะที่พูดเขายังตั้งใจเหลือบตามองยุ่งที่เขาสะบัดทิ้งลงบนโต๊ะแวบหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้พวงแก้มขาวผ่องของเยี่ยเหมยจึงขึ้นสีแดงก่ำน่าหลงใหล ภายใตแสงเทียน นางก้มหน้างุดกอนกล่าวขอบคุณ

"ไม่ต้องเกรงใจ" จันฉวีวันหยางตอบกลับอย่างเรียบร้อยจริงจังหาใดเทียม แต่มีเพียงตัวเขาเองที่รู้ว่าเวลานี้ต้องพยายามควบคุมตนเองอย่างมากเพียงใดถึงไม่วู่วามพุ่งไปรวบตัวสองแม่ลูกเข้ามาในอ้อมแขนได้ หลังเสียบงันได้อีกครู่หนึ่ง เปี้ยเปี้ยก็คลายปากออกอย่างพอกพอกใจในที่สุด เยี่ยเหมยจึงอุ้มเขาขึ้นก่อนจัดสาดเสื่อให้เรียบร้อย

"ส่งลูกมาให้ข้าเถอะ" จันฉวีวันหยางไม่รู้มาอยู่เบื้องหน้านางตั้งแต่เมื่อไร สายตามองนางอย่างลึกล้ำยิ่ง

ขณะอยู่ไฟไ้เชื่อว่าเยี่ยเหมยกับจันฉวีวันหยางจะไม่เคยช่วยกันเช่นนี้ เพียงแต่เวลานั้นนางเห็นจันฉวีวันหยางเป็นแค่สหายที่เข้ากันได้ดีผู้นี้ อีกทั้งจันฉวีวันหยางก็เสียบขมิ้มไม่ค่อยพูดค่อยจา ทำให้ไม่รู้ลึกถึงการดำรงอยู่ของเขามากนัก แต่ตอนนี้เขาพูดคำว่า 'ลูก' ได้เต็มปากเต็มคำปานนี้อากัปกริยาก็เคยคุ้นจนเหมือนทั้งสองเป็นคู่สามีภรรยาเฒ่าที่แต่งงานกันมา

หลายปีย่อยไรอย่างนั้น มีหน้าซ้ำสีหน้าแววตาของเขาก็ด่างเป็นธรรมชาติ
ประหนึ่งว่าเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว กลับเป็นฝ่ายนางที่ทำผิดๆ เอื่อนๆ
คล้ายว่ากำลังร้อนตัว

จันอวีนหยางแสวงทำเป็นมองไม่เห็นท่าทางยุ่งยากใจของเยี่ยเหมย
ความรู้สึกขณะอุ้มบุตรชายไว้ในมือต่างไปอย่างมากจากก่อนหน้านี้
ท่าทางเก้กัง แต่กลับจับบุตรชายให้พึงไหลอย่างนุ่มนวลแผ่วเบา ยิ่ง
เมื่อตบหลังเขาเบาๆ และได้ยินเสียงเรอดังมาแล้วถึงค่อยปรับท่าอุ้มเขา
ตามขวางอย่างช้าๆ แม้กิริยาท่าทางจะดูไม่คุ้นเคย แต่ก็ป็นธรรมชาติ
ยิ่งทำให้เยี่ยเหมยเกิดความคิดเหลวไหลขึ้นมา

"วันนี้ที่หน้าประตูกุหาสน์สกุลเยี่ย เปี้ยเปี้ยร้องไห้หนักขนาดนั้น
คงไม่เป็นไรกระมัง" จันอวีนหยางกลัวจะทำให้เปี้ยเปี้ยตื่น เสียงพูดจึงเบา
จนแทบเหมือนกระซิบ

ทว่าเสียงนี้กลับเปี่ยมเสน่ห์ดึงดูดและนำหลงใหลยิ่งกว่าเดิม

"ไม่เป็นไรหรอก" เขาลดเสียงเบาเสียงขนาดนั้น เยี่ยเหมยก็ไม่สะดวก
จะพูดเสียงดังเช่นกัน ไม่เพียงเท่านี้ เพื่อให้เขาได้ยินชัดขึ้น นางยังโน้มตัว
มาข้างหน้าอีกหน่อยด้วย

กลิ่นน้ำนมโชยเข้าโพรงจมูกจันอวีนหยางพร้อมกับกลิ่นหอมสดชื่น
เขาค้นพบว่าตนเองตั้งใจออกไปไม่ลงเสียแล้ว ทำอย่างไรดี

"อาเหมย" จันอวีนหยางเรียกเบาๆ เยี่ยเหมยเองก็ขานรับเบาๆ เช่นกัน
ชั่วประเดี๋ยวดัดมาเขาถึงค่อยกล่าวเสียงเบาต่อว่า "มีบางเรื่องมิใช่ว่า
ข้าเจตนาปิดบัง แต่เพราะตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาจะบอกเจ้า ทว่าข้ารับรองได้ว่า
ไม่ว่าข้าทำอะไรจะไม่ส่งผลกระทบต่อชีวิตอันมั่นคงภักย์มั่งคั่งบริบูรณ์

ในวันหน้าของเจ้ากับเปี้ยเปี้ยแน่นอน"

"อันที่จริงท่านรองไม่ต้องให้คำรับรองครั้งแล้วครั้งเล่าต่อข้าก็ได้ ท่านช่วยข้าหลายต่อหลายครั้ง ข้าเชื่อท่าน" เยี่ยมเหมยมิใช่คนโง่ ย่อมจะมองออกถึงความไม่ธรรมดาของจันอวินหยาง กิณของผู้อื่นรับของผู้อื่น แล้วก็ปากอ่อนมืออ่อน นางไม่อยากเป็นหนี้น้ำใจใครมาแต่ไหนแต่ไร แต่บัดนี้ดูท่าแล้วหนี้ทางจันอวินหยางยิ่งพอกพูนขึ้นเรื่อยๆ หวังว่าการแต่งงานที่เขาต้องสิ้นเปลืองแรงกายแรงใจอย่างหนักเพื่อผลักดันให้สำเร็จ จะช่วยเขาได้จริงๆ แล้วกัน

"ท่านรอง ดึกแล้วเจ้าคะ" เยียนหมัวมัวที่อยู่ห้องส่วนนอก ได้ยินเสียงกระซิบกระซาบคุยกันที่ส่วนในก็ร้อนใจแทบบ้าแล้ว นี่ยังไม่ได้สู่ขอเลย แต่ดึกตื่นท่านรองกลับยังอยู่ในห้องฝ่ายหญิง ถ้าเรื่องนี้จะลือออกไปก็แย่กันพอดี

เยียนหมัวมัวลืมไปแล้วว่าตอนที่เยี่ยมเหมยอยู่ไฟก่อนหน้านี้นี้ ทั้งสองคนก็เคยอยู่ด้วยกันเช่นนี้มาแล้ว เพียงแต่เวลานั้นคนหนึ่งบาดเจ็บ อีกคนอยู่ไฟพักฟื้นร่างกาย ทั้งสองฝ่ายยังไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน แม้แต่น้อยนิด จึงทำให้คนละเลยการกระทำอันอาจเกิดข้อครหาไปโดยไม่รู้ตัว

จันอวินหยางเห็นเยียนหมัวมัวทำท่าจะเริ่มบ่นขึ้นมาก็ขมวดคิ้ว วางเปี้ยเปี้ยลงบนเตียงเตา ก่อนสะบัดแขนเสื้อ สาวเท้ายาวก้าวออก ประตูห้อง ขณะเดินมาถึงห้องโถงก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นได้ จึงพลันหยุดยืน "ในห้องยังมีเตียงอยู่อีก คืนนี้ท่านกับกุ้ยอิงตื่นตัวหน่อย ผลัดกันไปคอยช่วยพัด วันพรุ่งข้าจะให้คุณชายคู่เข้าตัวดำบลไปซื้อสมุนไพรมาทำถุงหอมให้ไว้ได้ยุ่ง"

ขณะเยียนหมั่มวได้ยินคำพูดนี้ ดวงตาก็สว่างจนน่าตกใจ
เงยหน้าขึ้นมองเจ้านายเก่าที่ยืนหลังตรงอยู่เบื้องหน้าก่อนตอบรับเบาๆ
คำหนึ่ง จากในคำตอบรับอย่างสดใสของนางสามารถฟังออกได้ถึง
แววปีติยินดีและวางใจ

ไม่ว่ามารดาของจันอวีนหยาง จันอวีนหยาง หรือเยียเหมย
ล้วนแต่เป็นเจ้านายที่เยียนหมั่มวยอมรับจากกันบึ้งหัวใจทั้งสิ้น ไม่ว่า
ก่อนหน้านี้จันอวีนหยางให้คำรับรองมากเพียงไรก็ยังมีค่าสู่ความใส่ใจ
ต่อเยียเหมยที่เขาแสดงออกมาในเวลาที่ไม่ได้ ควรต้องรู้ว่าสตรีหลังแต่งงาน
หากไม่มีความรักใคร่โปรดปรานจากสามีก็เท่ากับไม่มีอะไรทั้งสิ้น
เยียเหมยลำบากมาพอแล้ว นางไม่มีคนในครอบครัวที่รักและห่วงใยนาง
ถ้าการแต่งงานยังเป็นเพราะบุตรชายอีก เช่นนั้นชีวิตที่เหลือก็นับว่า
พินาศแล้ว

ถึงแม้ก่อนหน้านี้จันอวีนหยางที่เย็นชาตลอดมาจะแสดงชัดว่า
ต้องการแต่งเยียเหมย แต่เยียนหมั่มวก็คิดว่าเขาเพียงแค่มองเห็น
เลือดเนื้อเชื้อไขต้องระเห่ร้อนอยู่ข้างนอกไม่ได้เท่านั้น จวบจนกระทั่ง
เมื่อครู่นี้ แม้จะเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย แต่กลับเพียงพอจะเห็นได้ว่า
จันอวีนหยางสิ้นเปลืองความคิดความอ่านต่อเยียเหมยเพียงไร เขามีได้คิด
เพื่อบุตรชายเท่านั้นจริงๆ

เช้าวันรุ่งขึ้น เยียเหมยใช้น้ำแกงไก่ของเมื่อคืนมาทำซาลาเปาให้น้ำแกง
โจ๊กหนึ่งหม้อ และกับข้าวง่ายๆ กินคล่องอีกไม่กี่อย่าง สบายๆจนที่กลับมา
หลังจากยุ่งง่วนทั้งคืนได้อีกครั้ง อาจเป็นผลจากบทสนทนาที่ยืดกับ

จันอินหยางหลังกลับมาเมื่อรุ่งสาง แม้จะขiongใจเพียงไร กู้วันก็ไม่ได้ พุดอะไรออกมา กลับเอาแต่ขยิบขยิบตาให้จันอินหยางไม่หยุดแทน "นายน้อยจันช่างมีบุญวาสนาโดยแท้ ไฉนคนมีหัวใจพิสุทธ์เจ็ดห้อง* อย่างพีสะไ้ถึงได้ถูกเจ้าพบเข้าเสียได้"

เขาถูกจันอินหยางเหยียบเท้าไปทีแล้วก็ยังไม่ยอมหยุด ขอให้เหยียบเหยียบทำอาหารจานปลารสอร่อยให้กินในช่วงไม่กี่วันนี้ด้วย สีน่านะสิ่งทะเล่น พร้อมกับพูดเล่นว่า "เกือบลืมนบอกพีสะไ้ไปเสียสนิท พ่อสื่อใหญ่ที่นายน้อยจันเชิญมาคือพ่อแท้ๆ ของข้า อีกทั้งท่านพ่อข้า ก็ชอบกินปลาเหมือนกันกับข้า แต่น่าเสียดายที่พ่อครัวใหญ่ในเมืองหลวง แม้มีฝีมือยอดเยี่ยม แต่เรื่องปลากลับขาดฝีมือไปหน่อย พีสะไ้มีหัวใจพิสุทธ์เจ็ดห้องจะต้องคิดวิธีเอาใจท่านพ่อข้าให้มาก วันหน้าจะได้มีเขาช่วยหนุนหลัง ถ้านายน้อยจันทำไม่ดีไ้ หนีมาเป็นแม่ครัวที่จวนพวกข้าก็ไม่เลวเหมือนกัน"

"หัวใจพิสุทธ์เจ็ดห้อง?" เหยียบเหยียบได้ยินกู้วันพูดคำนี้สองครั้งติด ดูปฏิกิริยาตอบสนองของทุกคนก็รู้ว่าเป็นคำชม แต่สำหรับคนที่อ่าน 'เฟิงเลนป้ง' แล้ว การมีหัวใจพิสุทธ์เจ็ดห้องมิใช่เรื่องดีเลย

"ท่านลูกกูเป็นหัวหน้ากองการศึกษาที่มาคุมสอบในสามเมืองชายแดน คราวนี้ เจ้าคิดหาวิธีทำความสนิทสนมดูไ้เลย มิใช่แค่เพื่อตัวตัวเอง

* หัวใจพิสุทธ์เจ็ดห้อง หมายถึงผู้ที่ฉลาดปราดเปรื่อง หรือมีความสามารถพิเศษต่างจากคนอื่นทั่วไป มาจากวรรณกรรมเรื่องเฟิงเลนป้งหรือเฟิงเลนเหยียนอิ (ห้องสิน) อันเล่าถึงสมัยโจวอ่องกษัตริย์องค์สุดท้ายของราชวงศ์ซาง ในงานเลี้ยงหนึ่งของโจวอ่อง ปีกานผู้เป็นขุนนางคนสำคัญสังเกตเห็นว่าบรรดาเทพเซียนที่มาร่วมงานเป็นปีศาจจึงจอกแปลงกายมา หลังงานเลี้ยงเสร็จสิ้นจึงสังหารทิ้งและนำหนังมาทำเป็นฉลองพระองค์ถวายโจวอ่อง นางคำจี้ชายคนโปรดของโจวอ่องที่เป็นปีศาจจิ้งจอกเช่นเดียวกันเกิดความแค้น จึงออกอุบายสร้างปวย เพ็ดทูลว่าต้องใช้หัวใจพิสุทธ์เจ็ดห้องรักษาและปีกานคือผู้ที่มิหัวใจเช่นนั้น โจวอ่องจึงมีรับสั่งเรียกตัวปีกานมา สุดท้ายปีกานก็ควักหัวใจถวายและจบชีวิตลงในที่สุด

แต่เพื่อเยี่ยหยวนด้วย" ถึงอย่างไรพอหัวหน้ากองการศึกษาภู่มาถึง เยี่ยเหมยก็ต้องรู้ฐานะของอีกฝ่ายอยู่ดี จันอวินหยางจึงไม่ปิดบังนางอีก

เยี่ยเหมยสุดหายใจเย็นเยือก หัวหน้ากองการศึกษาภู่ถึงกับเป็น บิดาของภู่จวิน! แต่นางเห็นวิธีการปฏิบัติตัวต่อกันของภู่จวินกับจันอวินหยาง แล้ว แม้จะเหมือนสหาย แต่ยิ่งเหมือนผู้บังคับบัญชากับผู้ได้บังคับบัญชา มากกว่า และแน่นอนว่าภู่จวินก็คือผู้ได้บังคับบัญชา

จันอวินหยางมองสีหน้าของเยี่ยเหมยพลางหันไปพยักหน้าให้ เยียนหมั้วหมั้ว ก่อนจะเปิดเผยอีกความลับหนึ่ง "เยียนหมั้วหมั้วรู้ว่าท่านแม่ข้า มีน้องชายที่พลัดพรากกันไปเกือบยี่สิบปี ต่อมาข้าถึงได้รู้ว่าท่านน้ำ ประสบอุบัติเหตุจนสูญเสียความจำ ภายหลังได้แต่งองค์หญิงใหญ่ ระยะเวลาความจำฟื้นกลับมาแล้วจึงตั้งใจจะกลับมาเยี่ยมญาติยังเชิงโจว ข้าส่งจดหมายไปขอให้ท่านน้ำกับท่านน้ำสะไ้มาเป็นเจ้าภาพงานแต่งงาน ของเจ้ากับข้าแล้ว"

"ท่านรองหมายถึงนายน้อยรู่? ท่านหานายน้อยรู่พบแล้ว?!" เยียนหมั้วหมั้วตระหนักตกใจถึงขีดสุด น้ำตาไหลลงมาอย่างห้ามตนเองไม่ได้ ได้ยินคำเรียกขานไม่เป็นลำดับของนางก็รู้ว่าต่อไปอาจจะ มีการร้องไห้รำพันยกใหญ่ ร้องไห้รำพันอะไรสามารถค่อยๆ ฟังทีหลังได้ แต่ตอนนี้เรื่องหัวหน้ากองการศึกษาภู่และองค์หญิงใหญ่กับท่านน้ำของ จันอวินหยางยังสร้างความสั่นสะเทือนไม่หาย เยี่ยเหมยจึงรีบส่งเปี้ยเปี้ย ใส่มือนาง "หมั้วหมั้ว พาเปี้ยเปี้ยไปพักในห้องสักครู่"

ถึงจะตื่นเต้นพลุ่งพล่านเพียงไร แต่เมื่อคุณชายน้อยอยู่ในมือ เยียนหมั้วหมั้วก็ไม่กล้าร้องให้อีก

หลังจันอวันหยางนึกนับถือในไหวพริบของเยี่ยเหมยเสร็จก็กล่าวกับเยียนหมัวมัวอีกประโยคอย่างใจดี "อีกไม่กี่วันท่านน้ำก็จะมาถึง ถึงเวลานั้นเยียนหมัวมัวก็ไปพบแล้วกัน" เรื่องหลังบ้านจำนวนมากเขาพูดไม่สะดวก แต่เยียนหมัวมัวกลับสามารถบอกเล่าความทุกข์ของเรื่องหลังบ้านเหล่านั้นได้ เพื่อให้หลังเยี่ยเหมยแต่งเข้าคุณาสน์สกุลจันสามารถสบายขึ้นได้บ้าง จึงต้องเปิดโปงบางอย่างออกไป และจันอวันหยางก็จะดิดองค์หญิงใหญ่กับหัวหน้ากองการศึกษาคุมาหนุณหลังเยี่ยเหมยให้ได้

"เจ้าคะ?" เยียนหมัวมัวอุ้มเปี้ยเปี้ยถอยออกไปด้วยความตื่นเต้น

ก๊วยอิงเก็บโต๊ะอย่างคล่องแคล่วว่องไว ซึ่งกวนเจียวที่เอนอิงอยู่ในอ้อมแขนเยี่ยเหมยถอนหายใจออกมาด้วยความสบาย ไม่คิดจะผละจากไป

"ก่อนหน้านี้เยี่ยหยวนได้รับจดหมายลายมือใต้เท้าหัวหน้ากองการศึกษาหรือว่า..." เยี่ยเหมยปรับอารมณ์อยู่ครู่หนึ่ง ครั้นรู้สึกว่างบลงบ้างแล้วถึงได้เอ่ยปากถามขึ้น

เพ็งจะพูดได้ครั้งเดียว กู่วินก็ชิงร้องขึ้นมาประหนึ่งจะเอาความดีความชอบ "นั่นนะสิ นายน้อยจันจงใจให้ท่านพ่อข้าดูกระดาษคำตอบในการสอบระดับยวนซือของน้องชายเจ้า ทั้งยังให้ข้าเร่งท่านพ่อให้เขียนจดหมายเรียกตัวน้องชายเจ้าไปพบอีก ต่อให้การสอบระดับเชียงซือคราวนี้น้องชายเจ้าสอบได้อันดับไม่ดี แต่ได้เกียรติเช่นนี้ด้วยอายุเพียงสิบสองปี อนาคตกายภาคหน้าก็ไม่ต้องให้เจ้าคอยเป็นห่วงแล้ว"

"กู่วิน!" จันอวันหยางตวาดเสียงกร้าวก่อนรีบกล่าวกับเยี่ยเหมย "เรื่องมิได้เป็นอย่างที่เขาวาว่า แผนการปกครองในการสอบระดับยวนซือ

ของน้องชายเจ้าโดดเด่นไม่ธรรมดาจริงๆ แม้แต่ข้าอ่านแล้วยังรู้สึกว่ายอดเยียมอย่างยิ่ง ท่านลุงกู่ชอบความเรียงที่เป็นรูปธรรมปฏิบัติได้จริงมาแต่ไหนแต่ไร ความเรียงของน้องชายเจ้าตรงกับค่านิยมชมชอบของเขาจริงๆ เขาถึงได้ยอมเรียกน้องชายเจ้าไปพบ"

"ไม่ว่าอย่างไร เยี่ยเหมยก็ต้องขอบคุณในการดูแลที่ทั้งสองท่านมีต่ออาหยวนแล้ว" คำพูดของกู่จวินกับจันอวี่นหยางทำให้เยี่ยเหมยวางใจในอนาคตของเยี่ยหยวนได้เต็มที่ เมื่อทะเล่ลุมิตมา เยี่ยหยวนเป็นคนแรกที่ดีกับนางและปกป้องคุ้มครองนางอย่างไร้เงื่อนไข นางจึงหวังให้เยี่ยหยวนมีอนาคตที่ดี ขณะคิดเรื่องนี้แล้วมองไปทางจันอวี่นหยาง ปรกายคลี่ในดวงตารูปเมล็ดซิงก็แทบจะทำให้คนจมอยู่ภายใน

"จี้ๆ ข้าใช้ควรหลบออกไป ปล่อยให้พวกเจ้าสองคนพลอดรักกันตามลำพังอยู่ที่นั่นแล้วหรือไม่ เอ้อ ข้ายังคิดว่าจะบอกให้ใครบางคนฟังอยู่เลยว่าปกติท่านพ่อข้าชอบกินรสชาติอย่างไร" กู่จวินเห็นแล้วให้หมั่นใส่สองมือทอดอกพลงแค้นเสียงออกมาหลายที

"เพียงนี้ข้าจะทำปลาให้คุณชายกู่ทั้งโตะ ข้าทำแน่นอน สิบกว่าอย่าง ยี่สิบอย่างไปเลย" รอยยิ้มบนหน้าเยี่ยเหมยดูผ่อนคลายเป็นธรรมชาติ รูปโฉมที่เดิมทีก็งามเพริศยิ่งเปล่งประกายขึ้นหลายส่วน ทำให้จันอวี่นหยางอยากชวนคนไว้ไม่ให้ใครเห็นใจแทบขาด

"มีหัวใจพิสุทธิ์เจ็ดห้องจริงๆ ถูกใจข้ายิ่งนัก ถึงเวลานั้นข้าจะบอกให้ท่านพ่อข้าอาจชอบจานไหน" กู่จวินชอบกินปลาจริงๆ พอได้ยินว่าปลาทั้งโตะสิบกว่าอย่างยี่สิบอย่างก็นำระรื่นขึ้นมาทันที

"ข้าไม่ยอมมีหัวใจพิสุทธิ์เจ็ดห้อง" ครั้นเยี่ยเหมยได้ยินคำบรรยายนี้

ก็ชักหมดสนุกลงเล็กน้อย เดิมทีตอนนี้อยู่ในใจกำลังเบิกบาน จึงไม่อยาก
ข้องเกี่ยวกับคำที่ไม่เป็นมงคลนี้

"อ้าว พวกหญิงสูงศักดิ์ในเมืองหลวงออกจะชอบให้ข้าชม
พวกนางเช่นนี้" กุ๊จวินกลับแปลกใจ คำนี้เป็นคำที่เหล่าสตรีผู้อดอ้างว่า
ตนเฉลียวฉลาด แต่อันที่จริงใช้อุบายซื้อชื่อเสียงในเมืองหลวงขอบฟังกี่สุด
ท่ามาที่นี้ถึงกับถูกเตี้ยดฉันท์เพียงนี้ ทั้งเขาฟังออกว่านางมิได้ถ่อมตัว
แต่ไม่ชอบจริงๆ

"ไม่รู้ว่าคุณท่านเคยได้ยินเรื่องเฟิงเสินปังหรือไม่" เยี่ยเหมยจำได้ว่า
ไม่เคยได้ยินใครเอ่ยถึง แต่ผู้คนส่วนใหญ่ที่นางคลุกคลีด้วยก่อนหน้านี้
ล้วนเป็นสตรีในหมู่บ้านเกาเจียและหมู่บ้านซุ่ยวัน และปกติดูเงิน
ก็มีท่าทาง 'ปัญญาชนไม่พูดเหลวไหลเรื่องเหนือธรรมชาติ' ยิ่งไม่มีทาง
บอกเยี่ยเหมยว่าอาณาจักรต้าฉี่มีนทานเรื่องเล่าเหนือจริงเช่นนี้หรือไม่

จันอวินหยางกับกุ๊จวินล้วนนับได้อ่านหนังสือหลากหลายประเภท
ในใจจันอวินหยางคล้ายจะรู้สึกถึงบางอย่างได้ ในขณะที่กุ๊จวิน
กลับมีสีหน้าสงสัยใคร่รู้ "ฟังจากชื่อดูเหมือนจะเกี่ยวข้องกับเทพเซียน?
เล่ามาให้ฟังสักคราได้หรือไม่"

ถึงอย่างไรตอนนีก็รอเพียงพอสื่อมาถึง ไม่มีเรื่องอย่างอื่นให้ทำ
เยี่ยเหมยจึงเริ่มเล่าคร่าวๆ จากเรื่องโจ้วอ่องเป็นทรรราช เน้นหนัก
ตรงเรื่องปีศาจถูกควักหัวใจเจ็ดห้อง ทำเอาจันอวินหยางฟังด้วย
ดวงตาเปล่งประกายแวววาว ส่วนกุ๊จวินเดี๋ยวดบโตะ เดี๋ยวกอนหายใจ
เดี๋ยวย่อยปากชม

เรื่องเฟิงเสินปังนั้นยาวยิ่ง ทั้งวันนี้ นอกจากทำกับข้าวและกินข้าวแล้ว

เวลาที่เหลือล้วนเสียไปกับการเล่าเรื่องนี้ ดีที่เป๊ยเป๊ยยังเป็นเด็กแบเบาะ กินอ๋มกินนอน นอนอ๋มก็กิน ซึ่งกวนเจี๋ยชอบฟังนิทานเรื่องเล่าจากเยี้ยเหมยเป็นทุนเดิม ส่วนผู้ใหญ่คนอื่นถ้าไม่มีงานทำก็ฟังเรื่องเล่าจนเคลิ้มเวลาหนึ่งวันจึงผ่านไปอย่างสงบราบเรียบเช่นนี้

เวลาตึกสังกัด เยี้ยเหมยพาซ่งกวนเจี๋ยกับเป๊ยเป๊ยเข้านอน
 กุ่จวินเป็นคนอยู่เฉยไม่ได้ หลังจากเยี้ยเหมยไปพักผ่อนก็พิณิจมอง
 จันอวีนหยางตาไม่กะพริบมาโดยตลอด

"เจ้าจะนอนกับข้า?" เขาวางกระดาษฟูกันลงแล้วเดินมาล้างหน้า
 ที่ล้างารเล็กหลังเรือน กุ่จวินก็ตามเขาเป็นเงาตามตัว จันอวีนหยาง
 จึงทนไม่ไหว เลิกคิ้วสูงพลางเอ่ยถามขึ้นในที่สุด

"นายน้อยจัน เจ้าไปหายอดหญิงอย่างพี่สะใภ้มาจากที่ใด เจ้าบอกข้า
 แคว່นางมีความเป็นมาไม่ธรรมดา แต่ไม่ยอมบอกความจริงกับข้า
 เจ้าว่านางคุ้นเคยกับเรื่องเพิงเส้นป้งเพียงนั้น จะให้เจ้าเคยช่วยนางไว้
 เมื่อพันปีก่อน นางเลยตั้งใจมาตอบแทนบุญคุณหรือไม่" ในสมองกุ่จวิน
 เต็มไปด้วยความคิดศรัทธาพิณิลึก มีข้อคาตเดาเกี่ยวกับความเป็นมาของ
 เยี้ยเหมยอยู่กองใหญ่ สุดท้ายก็พุดข้อนี้ออกมาด้วยสีหน้าท่าทางลึกลับ

หากปกริยารักน้ำล้างหน้าของจันอวีนหยางชะงักไปทันที ถ้าเป็น
 ตอนกลางวันจะต้องมองเห็นสีหน้าเขาดำทะมึนแน่นอน "เจ้าคิดมาก
 ไปแล้ว กลับไปอ่านหนังสือให้มากจะดีกว่า" อาณาจักรต้าฉีเอง
 ก็มีตำราประวัติศาสตร์ แต่ไม่มีแวนแคว่นหรือราชวงศ์ใดที่ชื่อซางหรือ
 โจ้วเลย ทว่าคำของกุ่จวินก็สร้างระลอกคลื่นเล็กๆ ขึ้นในใจเขาเช่นกัน

ดวงวิญญาณในร่างเยี่ยงเหยเป็นใครกันแน่ เป็นเทพเซียนหรือว่าเป็นปีศาจ

น้ำเย็นไหลผ่านใบหน้า จันอวินหยางใจเย็นลงอีกครั้งทันทีไม่ว่าก่อนหน้านี้เยี่ยงเหยจะเป็นอะไร แต่ตอนนี้นางคือเยี่ยงเหยคือเยี่ยงเหยที่อ่อนโยนอ่อนหวาน ใจกว้าง เชื้อมั่นในตนเอง คือสตรีที่คลอเคลียบุตรชายให้เขาและเขาไม่อยากเสียนางไป ชาตินี้เขาจะอยู่กับนางสิ่งเดียวที่รู้สึกวุ่นวายมีโทษที่มาของนาง แต่เป็นที่ไป! นางจะหายตัวไปกะทันหัน กลับไปโลกเดิมของนางอีกหรือไม่

ครันคิดถึงเรื่องนี้ ในใจจันอวินหยางก็กระวนกระวายขึ้นมาอีกรู้สึกอยู่ตลอดว่าหากที่คล้ายใกล้ชิดคล้ายห่างเหิน จะมีเขาหรือไม่ก็ได้ที่เยี่ยงเหยมีต่อเขานั้นน่ากังวลอย่างยิ่ง ต้องการอย่างเร่งร้อนที่จะยืนยันให้แน่ใจว่าเยี่ยงเหยยินยอมพร้อมใจแท้จริงให้เขา ยินดีจะใช้ชีวิตที่เหลือร่วมกับเขาจริงๆ เพียงแต่เขาเองก็รู้ว่าเยี่ยงเหยแค่รู้สึกดีๆ ต่อเขาเท่านั้นถ้าใจร้อนเกินไป เกรงว่าคงได้ยิ่งผลักดันให้คนออกห่างไปกว่าเดิม

จันอวินหยางมีความคิดอ่านแน่ชัดมาตั้งแต่เล็กจนโต นี่เป็นครั้งแรกที่เกิดไม่แน่ใจในเรื่องบางอย่างขึ้น มีความรู้สึกสับสนลังเลขึ้นมากะทันหัน

51

"ลัอมเอาไว้! ลัอมเรื่อนนี้เอาไว้ให้ข้า ถ้ามีโจรหลุดรอดไปได้
แม้แต่คนเดียว พวกเจ้าต้องรับผิดชอบ!"

นายอำเภอวังพาคณจากที่ว่าการอำเภอที่เรียกใช้ได้มารวมพลกัน
พร้อมพวกอยู่ไม่ไกลจากเขตตำบลหยางหลิวตั้งแต่โกให้ พลงสั่งให้ลูกน้อง
ลัอมเรื่อนเก่าของสกุลเยี่ยเอาไว้

จดหมายจากเยี่ยซึ่งส่งไปถึงนายอำเภอวังตั้งแต่เย็นของเมื่อวานขึ้น
แล้ว หลังจากตกใจเมื่อได้ยินว่าตำบลหยางหลิวมีโจร นายอำเภอวัง
ก็นึกสองจิตสองใจ ด้วยจะอย่างไรส่วนใหญ่โจรผู้ร้ายชายแดนก็ออกไป
อยู่ในแถบเทือกเขา ยังไม่เคยมาถึงอำเภอเล็กๆ อย่างอำเภอฉีเซี่ยนมาก่อน
เหตุผลอีกข้อคือที่ว่าการอำเภอฉีเซี่ยนมีกำลังคนจำกัด โจรต้องถีนในคำเล่าลือ
ก็เป็นพวกเดนตายที่ฆ่าคนไม่กะพริบตา ถ้าเกิดไปเจอเข้าแล้วเป็นอะไรขึ้นมา
จะทำอย่างไร

ใครเลยจะรู้ว่าหลังออกว่าการเมื่อเที่ยงวาน เสมียนพานประจำที่ว่าการอำเภอจะมานายอำเภอวังเป็นการส่วนตัวอีก บอกว่ามีความดีความชอบใหญ่ไม่กล้ายึดครองไว้คนเดียว จะแบ่งให้นายอำเภอวังกับผู้ช่วยนายอำเภอวังสองพี่น้องด้วยให้ได้

ความดีความชอบที่เสมียนพานจะแบ่งให้มิใช่อะไรอื่น แต่ยิ่งมายืนยันชัดว่าตำบลหยางหลิวมีโจรท้องถิ่นลอบปะปนเข้าไปสี่คน โจรสี่คนนั้นไม่เพียงชิงตัวภรรยาผู้อื่นไป แต่ยังทำร้ายคนปล้นทรัพย์ด้วย บัดนี้ได้มีเจ้าทุกข์มาแจ้งความถึงที่ว่าการอำเภอแล้ว

ตามปกตินายอำเภอวังให้ความเชื่อถือต่อเสมียนพานที่เป็นคนท้องที่ทำงานในที่ว่าการอำเภอมาสามสิบกว่าปีผู้นี้ยิ่งหลังซักถามถึงเหตุการณ์ได้เล็กน้อยก็นำข่าวจากเยี่ยเซ็งมายืนยันประกอบ พบว่าคนสองกลุ่มนี้คือกลุ่มเดียวกัน

เพื่อความไม่ประมาท นายอำเภอวังมิได้เรียกรวมพลไปตำบลหยางหลิวทันที แต่รออีกหนึ่งวันให้กำลังคนในที่ว่าการอำเภอมากันครบก่อน แล้วถึงค่อยเดินทางจากอำเภอฉีเซี่ยนมาถึงตำบลหยางหลิว ในเช้าวันนี้ หลังส่งคนไปบอกกล่าวเยี่ยเซ็งกับผู้นำตำบลจู่แห่งตำบลหยางหลิวเรียบร้อยแล้วจึงให้คนล้อมเรือนเก่าของสกุลเยี่ยเอาไว้

"มีเรื่องอะไรกัน" หลังมีลูกเยี่ยเหมยกับนอนหลับพักผ่อนไม่เพียงพอมาตลอด บัดนี้ถูกเสียงรบกวนจนตื่น จึงก้าวออกประตูมาคิดจะดูว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นก็มองเห็นจันฉวนหยางนั่งดื่มชาหนึ่งๆ อยู่ในห้องใหญ่ ความหวาดหวั่นเล็กๆ ในใจที่เกิดขึ้นเพราะเสียงอึกทึกที่ด้านนอกจึงสลายหายไป หลังผ่อนลมหายใจออกคำรบหนึ่งเสร็จก็ตีบปด

ซึ่งกวนเจี๋ยที่กำลังเสียใจว่านางไว้วางใจเขาไว้มานาน "เสียใจว่าไม่ต้องกลัว ไม่มีอะไรหรอก"

"พวกคนที่ด้านนอกสายตาเป็นอะไรไป! คุณชายอย่างข้าออกจะหล่อเหลาสว่างาม เหมือนพวกโจรฆ่าคนปล้นทรัพย์แถบชายแดนตรงไหน มีตาคูณี่แววไม่โดยแท้ กุ้ยตง เจ้าไปช่วยข้าควักลูกตาพวกเขา" กุ๋จวินเดินจากลานเรือนเข้ามาในห้องใหญ่พร้อมกับพูดปนกันด่า

น่าเสียดายที่กุ้ยตงไม่มองเขาแม้แต่แวบเดียว เพียงแต่รอคำสั่งจากจันอวี่นหยาง ทำเอากุ๋จวินโมโหจนเลิกคิดว่าทำอะไรจะพูดอะไรต่ออีก ทว่าทางจันอวี่นหยางก็โบกมือให้กุ้ยตงที่รออยู่หน้าประตู "ไปสืบดูว่าใครใส่ร้ายพวกเรา"

"คนที่อยู่ข้างในฟังให้ดี ถ้าพวกเขายังไม่ยอมออกมา พวกข้าจะยิงธนูเข้าไปแล้ว!" ที่ด้านนอกมีคนเสียงดังคนหนึ่งเริ่มตะโกนขึ้น

กุ้ยตงไปสืบอย่างลับๆ ว่าใครสร้างเรื่องก่อกวนอยู่เบื้องหลัง ส่วนกุ้ยเซิงก็ออกไปรับหน้า "เจ้านายทั้งสองท่านของข้าเป็นคุณชายจากครอบครัวสุจริต ได้ทำใ้เข้าใจอะไรผิดไปหรือไม่" จันอวี่นหยางกับกุ๋จวินล้วนเป็นราชวงศ์ของจักรพรรดิ แม้ยศขุนนางจะสูงกว่านายอำเภอไม่รู้กี่ขั้นแล้ว แต่ตราบไต่ที่รัชทายาทยังไม่ขึ้นครองราชย์ พวกเขาสองคนก็ยังมีฐานะเป็นเพียงสามัญชน โดยปกติยิ่งปฏิบัติตัวเยี่ยงเยียมไม่ให้เป็นที่จูดเด่น

"คุณชายจากครอบครัวสุจริต? คุณชายจากครอบครัวสุจริตแย่งภรรยาผู้อื่นกับทำร้ายคนปล้นทรัพย์ด้วยหรือ" เสมียนพานอารมณ์พลุ่งพล่าน เขากับพี่ชายหนีภัยมาที่นี่ พี่ชายอายุมากกว่าเขาสิบกว่าปี

เวลานั้นเขาเพิ่งจะแปดขวบ เป็นพี่ชายเลี้ยงเขามาจนโตเพียงลำพัง ยอมให้ลูกชายไปขายแรงงานให้ตระกูลใหญ่เพื่อส่งเสียให้เขาเล่าเรียน

หลังเสมียนพานแต่งภรรยาได้มีบุตรสาวติดกันสามคน ลูกของ บุตรสาวก็ยังเป็นหญิงอีกทั้งหมด ส่วนพี่ชายที่เลี้ยงเขามากับหลานอา ที่เป็นชายเพียงคนเดียวได้สิ้นใจไปก่อนชรา บัดนี้เหลือเพียงพานหลิน ผู้เป็นหลานชายคนเดียวแล้ว มีหรือจะไม่กลายเป็นแก้วตาดวงใจของ พวกเขา ไม่ว่าพานหลินอยากได้อะไร แค่นบอกกับเสมียนพานผู้เป็นปู่บ่อย คำเดียว ถ้าเป็นสิ่งที่เสมียนพานหาให้ได้ล้วนไม่เคยปฏิเสธ

ตอนเด็กของวันก่อนประตูบ้านเขาถูกเคาะ พานหลินเข้าประตูมาได้ ก็ร้องไห้จะเป็นจะตาย เมื่อรวมกับสภาพทุลักทุเลเปียกม้อล่อกม้อแล็ก ไปทั้งตัวของสองแม่ลูก ก็มีไข้เหมือนถูกใจร้อถ้อที่โหดร้ายทารุณ ช่มแหร้งแถมตามทีพานซานเหนียงพูดหรือไร

เสมียนพานเดือดดาลขึ้นมาทันที จะไปหาเมื่อปราบสักหลายคน ให้ไปตำบลหยางหลิวเพื่อช่วยหนูนหลังพานหลิน แต่ฝ่ายหลังกลับ กอดขาเขาไว้พลางบอกว่าสมุนใจพวกนั้นมีวรยุทธ์ เป็นห่วงว่าปู่ป่อยไปแล้ว จะเป็นอันตราย ทำเอาเสมียนพานซาบซึ้งตันตันจนน้ำตาไหลพราก หลังคิดไปคิดมาก็ได้แผนการยืมดาบฆ่าคน นายอำเภอวังเองก็ให้ ความร่วมมืออย่างเหนือความคาดหมาย จึงให้คนไปสืบลวงหน้าว่า คนร้ายที่ชิงตัวหลานสะใภ้ไปมาพักอยู่ในเรือนเก่าของสกุลเยี่ย

จะว่าไปแล้ว แม้เสมียนพานจะอาศัยอยู่ที่อำเภอฉีเชียน แต่ก็ พยายามในการหมั่นหมายที่พานซานเหนียงจัดการให้หลานชายยิ่ง ทรัพย์สินสมบัติกับฐานะบุตรสาวสายรองของเยี่ยเซ็งไม่นับว่าแย่อะไร

เพียงแต่น่าเสียดายที่หลังจบเรื่องนี้ คุณหนูสายรองของสกุลเฉี่ยผู้นี้ คงเป็นได้แค่คนของหลานชายแล้ว ยังคงหาแม่นางที่บริสุทธิ์ผุดผ่องอีกคน มาเป็นภรรยาจะดีกว่า จะได้ไม่ถูกคนนินทาวิพากษ์วิจารณ์

เสมียนพานที่อายุเกินครึ่งร้อยไม่รู้โดยสิ้นเชิงว่าพานหลินสองแม่ลูก ปิดบังอะไรตนบ้าง หลังถูกหลานชายใส่ไฟพร้อมน้ำตาที่คลอเบ้าก็ถึงกับ กล้าก้าวออกมาตำราใจด้วยตนเอง ความกล้านี้ หัวจิตหัวใจนี้ ไม่เพียงแค่นายอำเภอวังกับเหล่ามือปราบจากที่ว่าการอำเภอจะนับถือ แม้แต่ตัวเขาเองยังรู้สึกว่ามีท่วงท่ายิ่งใหญ่บีบคั้นคนเช่นกัน จึงยิ่งยึดหลังตรง กำกับสั่งการให้มือปราบไปจับคน "พวกเจ้าจับคนร้ายที่พูดนี้ไว้ก่อน ข้าไม่เชื่อหรือกว่าพวกข้างในจะไม่ออกมา"

คนของที่ว่าการอำเภอมิได้เลอะเลือนเสียทั้งหมด อย่างน้อยผู้ตรวจการซึ่งเป็นผู้ควบคุมดูแลเหล่ามือปราบก็รู้สึกว่เรื่องราวไม่ค่อยชอบมาพากล ก่อนหน้านั้นได้ยึนนายอำเภอวังสั่งให้ล้อมเรือนไว้ในใจก็นึกกังขาว่ามีโจรภูเขาที่โง่ขนาดนี้ด้วยหรือ ถึงกับพักอยู่ในบ้านที่ สะดุดตาเพียงนี้มาสองสามวัน

ยามกู่เชิงเดินออกมาก็มาด้วยท่าทางมีมารยาท มิได้มีท่าที่ร้อนตัวหรือหวาดกลัว ลักษณะท่าทางก็มิได้มีความดุดันเหี้ยมเกรียมเช่นที่โจรภูเขา

หลังเสมียนพานออกคำสั่ง ผู้ตรวจการแห่แล้วผู้นี้ไม่เพียงไม่ขยับ แต่ยังยกมือปราชญ์เหล่ามือปราบที่มีท่าทางกระเหี้ยนกระหือรือไว้ด้วย จากนั้นก็ประสานมือค้ำนักกู่เชิงโดยมิได้แยแสเสมียนพานที่เดือดดาลจนคว้นไถลจะออกหู "น้องชายท่านนี้ พวกเราได้รับข่าวมาว่าในเรือนนี้

มีโจรภูเขาที่หนีมาจากชายแดนอาศัยอยู่สี่คน ถึงได้นำคนมาล้อมสถานที่นี้ไว้ คิดว่าน้องชายเองก็ต้องเคยได้ยินมาบ้างว่าโจรภูเขาโหดร้ายทารุณ ถ้าเกิดข่าวเป็นเรื่องจริง ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนก็คือชาวบ้าน ดังนั้นถึงได้อุกอาจมารบกวน ใครขอให้ทุกท่านให้ความร่วมมือแก่ข้าได้ตรวจสอบสักหน่อย ถ้าเป็นเรื่องเข้าใจผิด ข้าก็ยินดีจะขอมา"

"ท่านคิดจะตรวจสอบอย่างไร" หลังได้ยินเสียงวิวยาวของเสมียนพาน กุ่จวินที่ในเรือนก็ทนอยู่เฉยไม่ไหว

เยี่ยเหมยฝากเด็ก ๆ ไว้กับเยียนหมัวหมัวและก๊วยอิง ก่อนเดินตามกุ่จวินและจันอวินหยางออกมาด้วย ครั้นนางมองเห็นพานหลินที่หลบอยู่ด้านหลังเสมียนพานก็ยกมือตึงแขนเสื้อจันอวินหยาง ส่งสัญญาณให้เขามองไป

ผู้ตรวจการหลวงตะลึงงันไปอีกครั้ง ไม่ว่าเป็นจันอวินหยางที่มีสีหน้าเคร่งขรึม กุ่จวินที่มีใบหน้าอ่อนเยาว์เหมือนเด็ก หรือเยี่ยเหมยที่งามหยาดเยิ้มก็ล้วนแต่มีแววตาชื่อตรงทั้งสิ้น ไม่มีความหวาดหวั่นลอนลาน แม้แต่กระพริบเดียว ไม่เหมือนคนที่กระทำความผิดมาโดยสิ้นเชิง ในข่าวบอกว่าโจรสี่คนลักพาตัวคู่นั้นของพานหลิน แต่มิได้เอ่ยถึงเลยว่าในกลุ่มโจรมีสตรีที่บุคลิกลักษณะโดดเด่นทั้งยังอ่อนแอแบบอบบางเหมือนมือไม่มีแรงแม้แต่จะมัดไก่อะเนื่ออยู่ด้วย ถ้าบอกว่านางคือคู่นั้นที่ถูกลักพาตัวมาของพานหลิน ใครเคยเห็นตัวประกันสนิทสนมกับโจรพานนี้บ้าง

ผู้ตรวจการหลวงเกิดข้อคาดเดาเล็กๆ ขึ้นในใจทันทีว่าพานหลินอาจจะสร้างเรื่องยืมมือคนของที่ว่าการอำเภอก็เพราะเรื่องชู้สาว คิดถึงตรงนี้ผู้ตรวจการหลวงก็เลื่อนสายตาไปมองผู้นำตำบลจุที่กำลังเร่งรุดเดินหน้ามา

รวมถึงนายอำเภอวังที่กำลังตกทายกับเยี่ยเซ็ง เขากวักมือเรียกมือปราบคนหนึ่งมา สั่งบางอย่างไม่กี่คำเสร็จมือปราบผู้นั้นก็ปราดไปหานายอำเภอวังทันที

"ดูเหมือนว่าในบรรดาคนจากที่ว่าการอำเภอจะมีแค่ท่านที่ยังนับว่ารู้จักแยกแยะ คนตรงนั้นคือนายอำเภอกระมัง ไปยืนอยู่เสียไกลขนาดนั้นกลัวคุณชายอย่างข้าจะเหาะไปฆ่าหรือไร" กู่วินเบะปาก ก่อนปรายตามองเสมียนพานที่หน้าแดงก่ำ "แล้วก็เจ้า คนแก่เลอะเลือน พี่สะใภ้ข้ารักใคร่ชอบพอกับพี่ชายข้า ลูกก็พาไปครบเดือนแล้ว ใครแย่งภรรยาใครมิใช่เห็นๆ กันอยู่หรือ"

คำของกู่วินราวกับเป็นสายฟ้าฟาดเสมียนพานจนนอกเกรียมนในและเหลว นึกสงสัยว่าคนที่ไต่ยืนในตอนนีกับคนที่พานหลินร้องให้ฟ้องก่อนหน้านั้นเป็นคนละคนโดยสิ้นเชิง พอได้สติกลับมาจึงหันหน้ากลับไปมองหาพานหลินโดยไม่รู้ตัว

"ท่านปู่ หลานชอบนาง นอกจากนาง หลานจะไม่แต่งใครทั้งนั้น" พานหลินกลับตอบสนองได้รวดเร็ว ทางหนึ่งร้องโอดด้วยท่าทางน่าสงสาร เป็นหนักหนา อีกทางก็หยิบหนังสือหมั้นหมายที่หลังถูกแก้ไขส่งเดชยังถูกน้ำทำให้เลอะเลือนจนอ่านไม่ออกแผ่นนั้นออกมาจากอกเสื้อ "ท่านปู่ ที่ข้ายังมีหนังสือหมั้นหมายเป็นหลักฐาน เยี่ยเหมยนางควรเป็นภรรยาข้า"

"เด็กโง่! หญิงแพศยาที่ไม่รักนวลสงวนตัวเช่นนี้ไหนเลยจะเป็นสะใภ้ของสกุลพานได้ หลินจื่อ เจ้าโง่ไปแล้วหรือไร!" เสมียนพานมองเห็นไม้ขีดโดยสิ้นเชิงว่าบน 'หนังสือหมั้นหมาย' ที่ว่านั้นเขียนอะไรไว้

รู้สึกเพียงอย่างเดียวว่าหลานชายสมองไม่ใช้การไม่ได้แล้วจริงๆ ถึงกับสร้างเรื่องใหญ่ขนาดนี้เพื่อหญิงใจง่ายนางหนึ่ง แล้วที่นี้เขาควรจบเรื่องอย่างไรดี

"ท่านปู่ นี่เป็นแค้นที่ถูกแย่งภรรยา ถ้าเลิกแล้วกันไปเช่นนี้จริงๆ วันหน้าผู้อื่นจะว่าเอาได้ว่าท่านไร้สามารถ ได้แต่มองผู้อื่นแย่งภรรยาหลานชายไปโดยที่ท่านทำอะไรไม่ได้ หลานไม่มีภรรยายังไม่เท่าไร แต่ที่สำคัญคือกลัวว่าท่านจะถูกคนดูถูกเอา..." ปานหลินเห็นมือปราบเกือบร้อยที่แทบล่อมเรือนเก่าสกุลเยี่ยไว้มิดชิดแล้วก็ขวัญกลัวล้าขึ้นไม่น้อย

สีหน้าของเสมียนพานเองก็ค่อยๆ ดูไม่ได้ลงทุกที มองไปทางผู้ตรวจการหลวง

"ท่านเสมียน ตราบใดที่เรื่องยังไม่ชัดเจน ข้าก็ไม่อาจให้เหล่าพี่น้องลงมือโดยไม่ไตร่ตรองได้" นายอำเภอวังเย็นอยู่ไกลๆ ไม่กล้าเข้ามาใกล้ผู้ตรวจการหลวงก็มีสีหน้าไม่สู้ดี

เสมียนพานให้อึดอัดคับข้องใจ ก็เป็นดังที่พานหลินว่า ถ้าจัดการเรื่องนี้ไม่ได้ เขาจะเอาหน้าไปไว้ที่ใด หลังกลอกตาไปมาไม่กี่ทีก็สั่งพานหลินว่า "หลินจื่อ เรื่องแต่งงานบุพการีต้องเป็นคนจัดการหนังสือหมั้นหมายจึงมิได้มีอยู่ที่เจ้าฝ่ายเดียว ไหนๆ ที่นี้ก็อยู่ไม่ไกลจากบ้านพ่อตาเจ้า รีบไปขอหนังสือหมั้นหมายของทางบ้านพ่อตาเจ้ามาด้วย พอผู้ตรวจการหลวงจับคนไว้แล้วจะได้ใช้เป็นหลักฐานตอนสอบสวน นอกจากนี้ทางพ่อตาเจ้าเองก็รายงานวาทะที่เรื่อนี้มีคนกระทำความผิดหลบซ่อนตัวอยู่เช่นกัน เจ้าไปเชิญเขามาเป็นพยานด้วย ผู้ตรวจการหลวงจะได้ลงมือจับคน"

เสมียนพานไม่เคยเห็นเยี่ยเซิ่ง จึงไม่รู้ว่าหนึ่งในสองคนที่รุ่มล่อม นายอำเภอวังอยู่ก็คือเยี่ยเซิ่งที่ตระหนี่ถี่เหนียว ทั้งยังรักตัวกลัวตาย เป็นอย่างมาก

ทว่าแม่พานหลินจะมองเห็นแล้ว แต่หนังสือหมั้นหมายของสกุลเยี่ย ถูกเยี่ยฮูหยินฉีกทิ้งต่อหน้าเขาตั้งแต่วันถัดจากที่เยี่ยเหมยถูกถ่วงน้ำแล้ว ตอนนี้จะไปหาเยี่ยเซิ่งก็มีแต่จะได้รับความอับอายขายหน้ากลับมาเท่านั้น ทว่าเสมียนพานได้ออกปากแล้ว เขาก็ได้แต่หอดคอคอดไปหาเยี่ยเซิ่ง

เวลานี้หว่างคิ้วของผู้ตรวจการหลวงขมวดมุ่นจนขึ้นสามขีด ไม่ได้นำพาการเร่งรัดให้จับคนของเสมียนพาน แต่หันไปประสานมือ คำนับจันฉวนหยางกับกู่จวิน "คุณชายทั้งสอง ที่ว่าการอำเภอได้รับแจ้ง ติดต่อกันหลายครั้งจริงๆ ว่าพวกท่านสองคนเป็นโจรภูเขามาจากชายแดน ผู้น้อยมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ เพื่อความปลอดภัยของชาวบ้านจึงจำเป็นต้องเชิญทุกท่านไปที่ว่าการสักทיעว หวังว่าทุกท่านจะให้ความร่วมมือ"

"แต่สองสามวันนี้ข้าต้องอยู่ที่ตำบลงหวงหลิวเพื่อคอยคน ไม่อาจตามท่านไปที่ว่าการได้ จะทำเช่นไรดี" กู่จวินไม่รู้ว่าล้วงพัดออกมาบอก ตั้งแต่เมื่อไร นอกจากลักษณะท่าทางชวนให้นึกชอบแล้วยังมีบุคลิกของ ปัญญาชนคงแก่เรียนเพิ่มขึ้นมาด้วย

เยี่ยเหมยมองดูผู้ตรวจการหลวงซึ่งเป็นผู้เดียวในที่นี้ที่ดูค่อนข้าง ซื่อตรงเที่ยงธรรม หัวคิวยิ่งกดลึกขึ้น นางไม่ยากให้มีปัญหาใหม่ แทรกเข้ามาอีก จึงก้าวออกไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง "เกรงว่าผู้ตรวจการหลวง จะถูกคนหลอกหลวงเสียแล้ว"

ผู้ตรวจการหลวงยังไม่ทันเอ่ยปาก นายอำเภอวังก็เดินมาถึงเบื้องหน้า

ภายใต้การอารักขาของคนโขงหนึ่ง หยุดยืนอยู่ด้านหลังฝ่ายแรกก็พูดขึ้นด้วยสีหน้าหยิ่งยโส "หลอกลวง? เจ้าเห็นว่านายอำเภออย่างข้าถูกคนหลอกได้ง่ายๆ อย่างนั้นหรือ ถ้าไม่มีหลักฐานแน่นหนา มีหรือจะพาคนมาที่นี่ ผู้ตรวจการหลว เจ้าจะมัวพูดมากกับพวกเขาอยู่ทำไม จับตัวกลับไปก่อนค่อยว่ากัน ชักช้ายืดเยื้ออยู่ได้ ถ้าปล่อยให้โจรภูเขานี้รอดไปหรือทำร้ายคนเข้า เจ้าต้องรับผิดชอบ!"

ในเรื่องท่าทีต่อโจรภูเขานั้น ทางการยอมฆ่าผิดเป็นพันคนดีกว่าปล่อยให้หลุดรอดไปแม้แต่คนเดียวมาแต่ไหนแต่ไร แม้ในใจผู้ตรวจการหลวจะเกิดความสงสัย ก็ได้แต่ค่อยๆ พูดเกลี้ยกล่อม เขาเอ่ยปากขอภัยไปล่วงหน้าแล้ว แต่ไม่เห็นว่าการทำที่ของจันอินหยางกับกู่จวินจะอ่อนลงแม้แต่น้อย ทว่านายอำเภอวังออกปากเอง เขามีตำแหน่งต่ำกว่าจึงไม่อาจบายเบี่ยงได้อีก ประสานมือค้ำนายอำเภอวังเสริมก็โบกมือสั่งให้ลูกน้องปีบวงล้อมเข้ามา ส่วนตนเองก็ชักแลเห็นกายเข้าหาพวกจันอินหยาง

เยี่ยเชิงเห็นดังนี้ก็ตื่นเต้นดีใจยิ่ง เขาใช้เวลาว่างเมื่อวานหา 'หลักฐาน' มาได้จำนวนมากมายได้คำแนะนำของเยี่ยฮูหยิน สามารถยืนยันได้ว่าบุรุษที่จู่ๆ ก็มาสู่ขอนี้เป็นโจรจากภูเขาแถบชายแดน ขอเพียงจับคนเข้าคุกได้ ถ้านายอำเภอวังอยากได้ความดีความชอบใหญ่กว่านี้ย่อมจะให้ความร่วมมือเพิ่มข้อหาให้หนักขึ้นเอง

ทว่าเวลานี้ผู้ที่เยี่ยเชิงแค้นใจที่สุดยังมีเยี่ยเหมยอีกคน แม้อยู่ท่ามกลางธารกำนัลมากมายทำให้เขากลิ่นไม่เข้าคายไม่ออก แต่เป็นแค่ลูกสาวกลับมาเรื่องยุ่งยากมาให้มากขนาดนี้ ทั้งยังไปข้องเกี่ยวกับ

ใจกรุณา ไม่ฆ่าให้ตายก็ต้องถลกหนังออกมา ดูซิว่าเยี้ยหยวนกลับมาถึง
จะยังยืนอยู่ฝ่ายนาง ออกตัณญ์ต่อตนอีกหรือไม่

พานหลินเองก็ตื่นเต้นดีใจยิ่งเช่นกัน ขอเพียงจันอินหยางกับกุ๋จวิน
ถูกขังคุก ท่านปู้น้อยออกหน้าวิ่งเต้นสักหน่อย เยี้ยเหมยก็ออกมาได้แน่นอน
ถึงเวลานั้นเขาก็จะกลายเป็นผู้มีพระคุณของนาง หนังสือหมั้นหมายอะไรนั้น
ช่างมัน ได้ตัวนางมาก็พอ พานหลินมองดูใบหน้านางมหยาดเยี่ยมและ
เรื้อนร่วงอรชรอ่อนแอของเยี้ยเหมย บนหน้าซีดๆ ก็มีเลือดฝาดขึ้นมา
อย่างผิดปกติ

พานหลินไม่รู้ว่าขณะตนจ้องมองเยี้ยเหมยพร้อมกับคิดลามก
อยู่ในหัวนั้น จันอินหยางก็กำลังมองเขาอยู่เช่นกัน โทสะในดวงตาเหี้ยว
ของจันอินหยางค่อยๆ ลุกโชน สายตาที่มองไปยังพานหลินราวกับ
กำลังมองคนตายอยู่ก็มีปาน

เดิมคิดว่าทำลายหนังสือหมั้นหมายกันบ่ว่าหมดเรื่องแล้ว คาดไม่ถึงว่า
คนผู้นี้จะไม่รู้จักผิดชอบชั่วดีเพียงนี้ มิหนำซ้ำบัดนี้ยังใช้สายตาลามก
มองเยี้ยเหมยอีก ต่อจากนี้จันอินหยางไม่คิดจะยังมือกับเขาแล้ว

เวลาเดียวกันนี้เอง ผู้ตรวจการหลวงก็ถูกก๊วยเซิงขวางไว้หน้าประตู
ไม่ว่าขยับไปทางไหนก็ไม่อาจฝ่าการขวางกั้นของก๊วยเซิงไปได้ ช้ำยัง
รู้สึกด้วยว่าก๊วยเซิงกำลังปั่นหัวเขาเล่นเป็นลิง มักมาตามขัดขวางก่อกวน
เอาตอนเขาใกล้จะฝ่าไปได้พอดี สู้กันอยู่เป็นนานก็ยังเข้าไปใกล้ไม่ได้
สักก้าว

"ผู้ตรวจการหลวง เจ้ากำลังทำอะไร มิใช่การประลองยุทธ์
ยังจะมัวสู้กันตัวต่อตัวอยู่อีก! ทุกคนเอาจริงเอาจังกันหน่อย จับได้หนึ่งคน

ข้ามีรางวัลเป็นเงินห้าสิบตำลึง แต่ถ้าทำหลุตรอดไปหนึ่งคน ทุกคนต้องรับโทษโบยสามสิบไม้!" นายอำเภอวังเป็นผู้ไม่สันหัด มองไม่เข้าใจโดยสิ้นเชิงว่าตอนนี้ผู้ตรวจการหลวงที่มีวรุทธิ์ดีที่สุดในกำลังลำบากข้ายังออกคำสั่งอย่างทีกักไปเองว่าใช้ทั้งพระเดชพระคุณพร้อมกันให้เหล่ามือปราบที่อยู่รอบๆ ดาหน้าบุกเข้าไปอย่างองอาจกล้าหาญด้วยแต่ในเวลานี้กู่จวินดันกลัวได้ฟ้าจะไม่ร่นวาย พุดกระพือไฟอยู่อีกด้าน "ผู้ตรวจการหลวงใช้หรือไม่ ดูท่านจะวรุทธิ์ไม่เลว หน่วยกันทำทางก็ไม่เลวเป็นผู้ตรวจการในอำเภอฉีเขียนมานานเท่าไรแล้ว ข้าเห็นว่าท่านดูไม่ซัดหุซัดตาดี ถ้าท่านยอมผ่อนผันยังมือ ไม่แน่วันหน้าอาจจะได้เลื่อนตำแหน่ง อืม ถูกต้อง เอาอย่างนี้ละ อยู่ลงมือกับคนของพวกเขาข้าหนักเกินไปเล่า"

เสมีนพานเห็นผู้ตรวจการหลวงทำอะไรซัดหุซัดตาตนยิ่งนึกมีหน้าข้ายังได้ยืนกู่จวินกล่าววาจาเช่นนี้ก็ให้เดือดร้อนมาทันที

"คนแซ่หลว มีคำกล่าวว่ารักดีกษัตริย์จึงรักบ้านเมือง เจ้าถึงกับหุดหัวไม่ยอมสู้! ได้เท่านายอำเภอ ผู้น้อยขอแนะนำให้ท่านปลดผู้ตรวจการหลวงออกจากตำแหน่ง แล้วให้รองผู้ตรวจการขึ้นมาจับกุมนักโทษแทน"

"จี้" ยังไม่ทันตัดสินใจเลย ไฉนจึงเรียก 'นักโทษ' เสียแล้ว พวกเราถูกใส่ร้ายให้ถึงตายโดยแท้" กู่จวินยังคงยืนโคลงศีรษะอยู่ตรงนั้น แต่กลับไม่เห็นมีเหล่ามือปราบที่อยู่รอบๆ กวาดแกว่งอาวุธบุกเข้าไปตามคำสั่งของนายอำเภอวังกับรองผู้ตรวจการชินที่ได้ยืนยันว่าจะได้เลื่อนขั้นผู้นั้น

ตำบลหยางหลิวเป็นตำบลขนาดเล็กไม่ใหญ่ กระทำการกันใหญ่โต
เพียงนี้ ถึงจะบอกว่าเป็นการจับโจรภูเขา แต่กลับยังมีคนถูกรื้อรันทันมา
ชมดูเรื่องสนุก เพียงไม่นานก็เย็นกันเต็มถนนใกล้เรือนเก่าสกุลเยี่ย
หลังสอบถามข่าวกันไปมาแล้วก็เริ่มวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างดุเดือด
เสียงอะอะเซ็งแซ่จนเหมือนย่ำตลาดสดมาไ้บนถนนหลวง

ฮูหยิน คุณหนู ตลอดจนบ่าวไพร่ของคฤหาสน์สกุลเยี่ยเอง
ก็ทนนั่งไม่ไหวต้องออกมาสืบข่าวทางเรือนเก่าเช่นกัน ด้วยรอให้บ่าว
มารายงานความคืบหน้าทีละเล็กทีละน้อยไม่ไหว สุดท้ายเยี่ยฮูหยินจึง
กัดฟันอนุญาตให้เยี่ยหลันกับเยี่ยฟางไปชมความคึกคักที่อยู่ใกล้ๆ ด้วย

ด้วยเหตุนี้เรือนเก่าสกุลเยี่ยจึงมีทหารจากที่ว่าการอำเภอล้อมไว้
ชั้นหนึ่ง และมีบ่าวอารักขาใจกล้าที่เยี่ยเซ่งพามาล้อมอีกเป็นชั้นที่สอง
ส่วนชั้นที่สามแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งคือชาวบ้านธรรมดา
ที่อยู่ฝั่งถนนหลวง อีกกลุ่มคือสมาชิกและบ่าวไพร่ที่อยู่กลางป่าต้นไม้
ระหว่างทางไปเรือนเก่ากับเรือนใหม่ของสกุลเยี่ย

"ไหนพวกเขาถึงไม่รู้สึกลัวกันเลย" เยี่ยฮูหยินมองดูจันอวันหยาง
กับกุ่จวินที่ยืนสุขุมเยือกเย็นอยู่กลางที่เกิดเหตุ แม้แต่เยี่ยเหมยเอง
ก็ไม่เห็นมีสีหน้าวิตกกังวลเช่นกัน ในใจนางเริ่มเกิดสังหรณ์ไม่ดีขึ้นมา

"เฮ้อ น่าเสียดายโดยแท้" เยี่ยหลันจ้องมองกุ่จวินที่มีรูปร่างสูงโปร่ง
และกำลังโบกพัดเบาๆ อยู่พลางถอนหายใจออกมาโดยไม่รู้ตัว นี่เป็นครั้งแรก
ที่นางได้เห็นบุรุษที่มีรูปร่างหน้าตางดงามอีกทั้งบุคลิกก็ดีเยี่ยม

เยี่ยฟางเองก็กำลังจ้องคนคู่หนึ่งที่อิงแอบแนบชิดกันอยู่ด้านหลังกุ่จวิน
เขม็ง เยี่ยเหมยไม่รู้พูดอะไร จันอวันหยางถึงได้แย้มยิ้มส่งางามออกมา

เช่นนั้น ความเคร่งขมึนเย็นชาทั่วทั้งร่างถูกทำให้อ่อนลง แล้วไหนจะสายตาที่แทบไม่ละไปจากเยื่อหุ้มเลนของเขาคือ ล้วนแต่ประกาศชัดแจ้งถึงความรักและทะนุถนอมที่บุรุษผู้โดดเด่นนี้มีต่อเยื่อหุ้ม

นึกถึงว่าเยื่อหุ้มมีลูกแล้วยังมีคนมาถูกตาต้องใจก็ให้รู้สึกว่าการมีชีวิตอยู่ดีเยี่ยพ่างภาวนาเจี๊ยบๆ ในใจให้เหล่าทหารมีพลังเพิ่มขึ้น จับชายฉอดหญิงชั่วคูนั่นไว้ให้ได้ จากนั้นก็ส่งเข้าคุก แล้วสุดท้ายก็ปั้นคอประหารต่อหน้าธารกำนัลไปเสียเลย!

ทางด้านเยื่อหุ้มไม่รู้ถึงความคิดวุ่นในใจของน้องสาวทั้งสอง โดยสิ้นเชิง ได้ยินนายอำเภอวังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันสั่งให้เหล่ามือปราบบุกมาจับตัวก็อดจะกังวลขึ้นมาหน่อยๆ ไม่ได้ "ท่านรอง กุ้ยตงไม่รู้ไปไหนแล้ว ท่านกับคุณชายกุไม่ไปช่วยกุ้ยเซิงหรือ"

"ไม่จำเป็น เขาคนเดียวก็เอาอยู่" จันอวีนหยางมองพลังการต่อสู้ของเหล่ามือปราบออกนานแล้ว มิใช่เขาถูกที่ว่ากำเภาฉีเซียน แต่ในสามเมืองชายแดน อำเภอฉีเซียนมีขนาดเล็กที่สุดและก็ทุรกันดารที่สุดจริงๆ ข้าหลวงใหญ่ของเมืองทั้งสามจึงมิได้ส่งคนมาประจำการยังที่ว่าการเป็นพิเศษ มือปราบเหล่านี้ล้วนแต่เป็นที่ว่าการอำเภอรับสมัครมาเป็นญาติโกโหติกากันทั้งนั้น จะไปมีฝีมือดีอะไรได้ ผู้ตรวจการหลวงซึ่งเป็นผู้เดียวที่มีฝีมือเข้าตาถูกกุ้ยเซิงตามผู้ติดพันจนใกล้จะหมดแรงแล้ว ถ้ายังมีคนอื่นกล้าก้าวเข้าไปอีกก็ต้องดูแล้วว่ากุ้ยเซิงอยู่ในอารมณ์ใด

"เฮ้อ ข้าเองก็ไม่ทำตัวเป็นคนอื่นคนใด กลัวขอขอบคุณขอภัยอะไรกับท่านแล้ว ภายหน้าขอเพียงเป็นเรื่องของท่าน ข้าจะถือว่าเป็นเรื่องของตัวข้าเอง จะช่วยจัดการอย่างสุดกำลัง" พูดถึงตรงนี้ เยื่อหุ้มก็รู้สึก

ตนเองกับจันอวีนหยางยิ่งเกี่ยวพันกันมากขึ้นทุกทีจนบอกได้ไม่ชัดแล้ว ในสมองมีภาพนางกับเขาพัวพันกันชั่วชีวิตปรากฏผ่าน ช้าไปช้ามา ทั้งยังพบว่านั่นคือสิ่งที่นางรอคอยโดยไม่คาดคิด

รอบข้างมีผู้คนมีดีฟ้ามัวดิน ทว่านางกลับยังมีแง่ใจมานึกถึงเรื่องรักๆ ใคร่ๆ คิดได้ดังนี้แล้ววળหน้าก็มีสีแดงเรื่อปรากฏขึ้นมา สีแดงนี้ทำให้จันอวีนหยางที่เฝ้าสังเกตปฏิกิริยาของนางเกิดใจลอยไปชั่วขณะ

"เป็นพวกแมลงวันที่ไม่ไปโดยแท้!" กู๋จวินตะโกนลั่นขึ้นมา ทำให้จันอวีนหยางกับเยี่ยเหมยต่างได้สติกลับมา พบว่ายามนี้ผู้ตรวจการหลวงถูกภัยเชิงจับกุมไว้ด้านข้างแล้ว ส่วนรองผู้ตรวจการชินกับลูกน้องอีกไม่กี่คน ที่นำหน้ากลุ่มมูเข้าหาก็ถูกภัยเชิงขัดจนล้มพับแล้วเช่นกัน

ภัยเชิงยังแรงไว้มิได้ทำร้ายใครจนถึงแก่ชีวิต แต่ความเมตตานี้กลับทำให้บรรดามือปราบที่เดิมหลบอยู่ด้านหลัง แต่มีท่าทางกระหายอยากลองดูเริ่มพากันบุกจู่โจมเพราะคำสั่งญญาที่นายอำเภอหวังให้ไว้ก่อนหน้านี้

ในกลุ่มมือปราบเองก็มีคนที่วรยุทธ์นับว่าไม่เลวอยู่หลายคนเช่นกัน พอร่วมมือกันก็สร้างความยุ่งยากให้ภัยเชิงไม่น้อย เวลานี้เองตนมีคนอวดฉลาด วิ่งผ่านภัยเชิงกับวงล้อมของเหล่ามือปราบมายังด้านใน ผลคือกู๋จวินพบเห็นเข้า จึงถูกเตะกลับไปที่เคยอย่างไม่ว่างไมตรี

"พวกเจ้ามิใช่อยากจับคุณชายอย่างช้าเข้าคุกหรือไร ข้าจะให้พวกเจ้าได้เข้าไปลิ้มรสชาติคุกดูก่อน" กู๋จวินตวาดเสียงเย็น ก่อนหันหน้ามาถามจันอวีนหยาง "นายน้อยจัน เจ้ามาได้พกหนังสือรับรองฐานะมาหรือไม่"

ถึงตัดเรื่องยศขุนนางลับออกไป จันอวีนหยางก็ยังเป็นถึงกึ่งซื่อ

จุดนี้ในหนังสือรับรองฐานะต้องมีบันทึกไว้แน่นอน จันอวินหยางมาเพื่อ
สู่ขอเยี่ยเหมยพร้อมทั้งทำหนังสือหมั้นหมาย ย่อมต้องพกของเหล่านี้
ติดตัวมาด้วย ทว่าเห็นสีหน้าไม่ได้ตามต้องการก็ไม่ยอมเลิกราของ
นายอำเภอวังแล้ว คิดว่านำหนังสือรับรองฐานะออกมาก็คงถูกบอกว่าเป็น
ของปลอมอยู่ดี

เวลานี้เองก๊วยตงก็พาคนสองคนเร่งรุดกลับมาด้วย ครั้นมองเห็น
เหตุการณ์ถึงงั้นไปเล็กน้อย หยุดอยู่ไกลๆ ซักลมปรานแปลงเสียงตะโกนขึ้น
"ท่านรอง นายท่านกับอาจารย์ใหญ่เฟิงแห่งสำนักศึกษาบ้านซานมาแล้ว
ขอรับ!"

52

คำว่า 'ท่านรอง' กับ 'นายท่าน' อะไรนี่ใครก็เรียกกันได้ แต่ชื่อ 'อาจารย์ใหญ่เฟื่องแห่งสำนักศึกษาบ้านชาน' นี่มีใช้ทุกคนจะใช้ได้ อย่าว่าแต่บรรดาชาวบ้านที่มุงดูอยู่รอบๆ กับนายอำเภอวังจะพากันตะลึงกันไปแล้วเลย แม้แต่เหล่ามือปราบเองก็หยุดการเคลื่อนไหวและมองไปทางต้นเสียงเช่นกัน

"เจ้าเป็นผู้ใด เหตุใดถึงมาส่งเสียงดังที่นี่!" นายอำเภอวังมองเห็นการแต่งกายที่เหมือนกันราวกับแกะของก๊วยตงกับก๊วยเซิงแล้วก็ขมวดคิ้วน้อยๆ รู้สึกว่าเมื่อครู่ตนเองอาจจะผิดพลาดไป

ก๊วยตงประสานมือค้ำบิ่ไปทางจันฮวินหยางด้วยกิริยาพอเหมาะพอดี ก่อนกล่าวว่า "ผู้น้อยเป็นบ่าวอารักขาของคฤหาสน์สกุลจันแห่งเมืองเซิงโจว ผู้ที่ถูกพวกท่านล้อมอยู่ตรงกลางคือท่านรองของคฤหาสน์สกุลจัน"

ชื่อคฤหาสน์สกุลจันแห่งเมืองเซิงโจวมิได้แปลกหูสำหรับนายอำเภอวัง

แม้แต่ร้านเล็กๆ อย่างอำเภอฉีเซี่ยนก็ยังมีร้านข้าวและร้านผ้าของ
สกุลจันมาเปิดบ้าง เขาเพียงแต่ไม่อยากเชื่อความจริงไปชั่วขณะ จึง
เบิกตาโตกล่าวว่า "เหลวไหล ท่านรองของคฤหาสน์สกุลจันแห่งเมืองเซ่งโจว
จะมาอยู่ในที่เล็กๆ อย่างตำบลหยางหลิวนี้ได้ยังไง"

"ฮ่าๆ เรื่องนี้ต้องโทษเจ้าลูกสุนัขที่ทำอะไรไม่ปรึกษาผู้ใหญ่แล้ว"
นายอำเภอวังเฟิงจะพูดจบ ผุ่ชนตรงถนนหลวงก็แหวกออกเป็นทาง
ให้คนเดินได้ จันเจียงฉือกับเฟิงเต๋อเหว่ยแห่งสำนักศึกษานี้ชาน
เดินเคียงกันมา จันเจียงฉือตอบว่าบุตรชายตนเอง ก่อนกล่าวอธิบาย
อย่างคล้ายจะให้นายอำเภอวังเฟิงโดยเฉพาะ "ต้องโทษเจ้าลูกสุนัขที่โตแล้ว
ก็ลุ่มหลงหญิงสาว ใจร้อนอยากรีบแต่งภรรยาจนถึงกับรอข้าตระเตรียม
สินสอดทองหมั้นไม่ไหว ซึ่งลวงหน้ามาตำบลหยางหลิวเพื่อประจบเอาใจ
ทางบ้านว่าที่ภรรยา ก่อน แต่ตอนนี้ดูท่าทางเจ้าลูกสุนัขคงทำอะไรพลาดเข้า
เสียแล้ว"

"ตายจริง สุยเฟิง แม่นางเยี่ย ไฉนพวกเจ้าถึงถูกทหารล้อมเอาไว้
เสียเล่า" เฟิงเต๋อเหว่ยรู้สึกใจดีว่าสถานการณ์ตอนนี้คืออะไร ทว่ากลับยังคง
ลู่บเคราะห์ชาวอุทานขึ้นมา

นายอำเภอวังเฟิงอึ้งแตกพลั่ก นึกแค้นเยี่ยเซ่งกับเสมีนพานที่อยู่ให้เขา
นำคนมาแหบตาย แต่ดูจากเหตุการณ์แล้วสกุลจันมาเพื่อสู้รบกับสกุลเยี่ย
จริงๆ เขาจึงยังไม่กล้าแตะต้องเยี่ยเซ่ง ได้แต่หันไปมองหน้าเสมีนพาน
ที่ปากอ้าตาค้างด้วยสีหน้าแววตาเปี่ยมด้วยโทสะ "เด็กๆ จับตัวพานจยาซาน
ที่ใส่ความผู้อื่นและปฏิบัติหน้าที่มีชอบด้วยเห็นแก่ความสัมพันธ์ส่วนตัว
ไปขังให้ช้าก่อน แล้วค่อยสอบสวนกันทีหลัง!"

นายอำเภอวังเซ็ดเหือบบนหน้าผากพลางกล่าวต่อ "พวกเจ้าพวกเจ้ายังไม่รีบไสหัวกันไปอีก แต่ละคนนำขายหน้ากันทั้งนั้น!" ก่อนจะยกเท้าถีบเหล่ามือปราบที่ลี้มอยู่เบื้องหน้าไปหลายที ก่อนเดินค้อมตัวมาหยุดยืนหน้าเฝืองเตอเหวย "ท่านอาจารย์ใหญ่ ะยะนี้สุขภาพร่างกายเป็นอย่างไรบ้าง"

"เดิมทีพอได้ยินว่าศิษย์ปิดสำนักไม่รักดีของข้าต้องการสู่ขอแม่นางเยื่อโรคเก่าที่เป็นมาหลายปีก็หายเป็นปลิดทิ้ง แต่เมื่อครูกลับถูกพวกท่านทำเอาตกใจไม่สบายเนื้อไม่สบายตัวไปหมด" เฝืองเตอเหวยต้องการแสดงเจตนาดีต่อจันวันหยางกับเยื่อเหมย แวดตาจึงดำหนิติเตียนนายอำเภอวังเซ็ดที่ ทำเอานายอำเภอวังหวิดจะร้องให้ออกมา

ถึงจันเจียงฉือจะมีเงินมากเพียงไรก็ยังเป็นแต่พ่อค้าวานิช เบื้องหน้านายอำเภอวังทำเป็นเคารพให้เกียรติ แต่อันที่จริงในใจหาได้ใส่ใจเสียเท่าไร ทว่าเฝืองเตอเหวยนั้นต่างออกไป ในวงบัณฑิตปัญญาชนของอาณาจักรต้าฉี สำนักศึกษาบ้านชานที่มีเฝืองเตอเหวยนั่งบัญชาการ กล่าวได้ว่ารุ่งโรจน์ดังตะวันกลางฟ้า นอกจากจะมีลูกศิษย์ลูกหาอยู่ทั่วไต้หวันแล้ว บุตรธิดาของเฝืองเตอเหวยเองก็ล้วนมีผลงานความสำเร็จไม่ธรรมดาทั้งสิ้น

ยามนี้ได้ยินน้ำเสียงกล่าวโทษของเฝืองเตอเหวย นายอำเภอวังก็เหวี่ยงไหลรากับสายฝน หัวสมองว่างเปล่าชาวโพลนไปครู่หนึ่ง ก่อนแววดตาจะค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเด็ดเดี่ยวเหี้ยมเกรียม เอ่ยปากขอขมาเฝืองเตอเหวยซ้ำๆ ก่อนหันไปดำเสมียนพานอีกทันที "พานจยาซาน เจ้าคนมีตาแต่ไม่มีแวว ใส่ความผู้บริสุทธิ์ ข้าเกือบจะถูกเจ้าทำให้เดือดร้อนแล้ว!"

เสมียนพานเองก็สองขาสั้นพับๆ หน้าซีดเป็นไก่อต้ม หลังถูกตำก็มีอาการเช่อซ่าไปชั่วครู่ ก่อนจะย้อนถามนายอำเภอวัง "ใต้เท้าวังมิใช่บอกว่าได้รับแจ้งความจากนายท่านเยี่ย ถึงได้ให้ผู้น้อยไปรวบรวมหลักฐานหรือขอรับ"

จันเจียงฉือได้ยืนเช่นนั้นจึงเอ่ยถามขึ้นทันใด "ข้าละอยากเห็นว่าเป็นหลักฐานอะไรถึงใส่ความบุตรชายข้าว่าเป็นโจรฎาได้" ท่าที่จันเจียงฉือแข็งกร้าวขึ้นมาทันควัน เดินผ่านคนทั้งหลายมาหยุดข้างจันอวีนหยาง ประเมินมองเยี่ยเหมยอย่างไม่กระโตกกระตากอยู่สองสามอึดใจ ขณะหันไปหาจันอวีนหยางกลับมีแว่แว่แค้นใจเหลือที่มิอาจหลอมเป็นเหล็กกล้าฉายอยู่เต็ม "เจ้ามีฐานะเป็นถึงท่านรองของคฤหาสน์สกุลจัน แต่กลับไม่กล้าแสดงตัวอย่างนั้นหรือ"

"ท่านลุงไม่ทราบอะไร นายน้อยจันกับข้าแสดงตัวแล้ว แต่ก็จันใจด้วยผู้อื่นไม่ยอมฟัง" กุ่จวินพูดแทนจันอวีนหยางที่สงวนปากสงวนคำด้วยท่าทางคับข้องใจยิ่ง

"ท่านพ่อมาดูหลานชายใช่หรือไม่ เชิญเข้าไปข้างในเถิด เชิญอาจารย์ด้วยขอรับ" จันอวีนหยางกวาดสายตามองกุ่จวินเรียบๆ ปราดหนึ่ง ก่อนส่งสายตาให้เยี่ยเหมยให้ไปดูลูก

"บนถนนหลวงที่ด้านนอกมีของขวัญจำนวนมากที่ข้าขนมาจากบ้านไปเยี่ยมเยียนนายท่านกับฐุหยินสกุลเยี่ยก่อนจะดึกว่ากระมัง" จันเจียงฉือชะเง้อคอยวามองหลานชายที่เยี่ยเหมยเพิ่งอุ้มออกมาพาลงพูดกับจันอวีนหยางด้วยอาการใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

"ท่านลุงจันไม่ต้องไปคฤหาสน์สกุลเยี่ยหรือหอกเจ้าคะ บัดนี้ข้าอาศัย

อยู่ในเรือนนี้ อีกทั้งบิดาก็ออกปากชัดแล้วว่าจะไม่ถามไถ่เรื่องแต่งงานของข้ากับท่านรอง" เยี่ยมเหยยที่อุ้มลูกยืนอยู่ข้างจันวันหยางพูดขึ้นเรียบๆ

จันเจียงฉือเห็นบุตรชายพยักหน้าน้อยๆ ก็เข้าใจ จึงเดินมาอุ้มเปี้ยเปี้ยพร้อมกับหัวเราะร่วน "ล้วนเป็นอวินหยางของพวกข้าที่ไม่ดี ทำให้เจ้ากับลูกได้รับความลำบาก เรื่องแต่งงานนี้พวกเจ้าต้องการทำอะไรก็ทำอย่างนั้น ด้านเงินทองนั้นวางใจได้เลย"

เยี่ยมเหยยไม่รู้ว่่าจันอวินหยางไปอธิบายกับจันเจียงฉืออย่างไร แต่เห็นจันเจียงฉือหยอกลูกตนเล่นด้วยท่าทางยินดีจากใจจริงก็อดจะโล่งใจยกใหญ่ไม่ได้

เวลานี้เหล่ามือปราบทางด้านนอกที่นายอำเภอวังพามาเปลี่ยนท่าทีจากมาจับกุมคนเป็นรักษาระเบียบแทน จัดบรรดาคนที่มุ่งดูอยู่บนถนนหลวงให้แหวกทาง แล้วให้รถม้าแสนโอ่อาสีคันที่มีตราสัญลักษณ์คฤหาสน์สกุลจันเคลื่อนขบวนเรียงเดียวเข้ามา

เยี่ยเซียงจะอย่างไรก็เป็นพ่อแท้ๆ ของเยี่ยมเหยย นายอำเภอวังให้คนจับเสมียนพานกับพานหลินไว้ แต่มิได้ยุ่งกับเยี่ยเซียงและผู้นำตำบลแห่งตำบลหยางหลิว ค้อมตัวติดตามอยู่ด้านหลังเฟื้องเตอเหว่ย กล่าวขอภัยพร้อมกับประจบประแจงอย่างระมัดระวังยิ่ง หวังเพียงว่าเฟื้องเตอเหว่ยจะไม่ถือสาเขาที่ 'แยกแยะคนไม่ออก' ไปชั่วขณะ

ผู้นำตำบลแห่งตำบลหยางหลิวมิได้รู้จักสกุลจันเสียเท่าไร แต่ชื่อของเฟื้องเตอเหว่ยนั้นโด่งดังจนแก้วหูเขาแทบแตก บัดนี้เฟื้องเตอเหว่ยมาตำบลหยางหลิวด้วยตนเอง บอกว่ามาสู่ขอคุณหนูสกุลเยี่ยด้วยกันกับผู้ใหญ่ฝ่ายชาย ผู้นำตำบลจึงสุดหทัยใจเย็นเยือก เอย่ถ้อยคำนำฟัง

คำแล้วคำเล่าประจบเอาใจเยี่ยแข็งขึ้นมาทันที

"แม่นางเยี่ยสบายดีหรือไม่" เฝิงเต๋อเหว่ยทักทายเยี่ยเหมยอย่างเมตตาอารี หลังเขาเป็นฝ่ายไปหาเยี่ยเหมยเพื่อขอให้ละเว้นเผิงจิ้งซูเมื่อคราวก่อน คำฟุ้งร้องในเมืองเซิงโจวก็ถูกถอน เฝิงเต๋อเหว่ยจดจำน้ำใจนี้มาโดยตลอด

"อาจารย์ใหญ่" เยี่ยเหมยไม่รู้ว่ารื่องราวยังมีความซับซ้อนอยู่อีกมากเพียงนี้ จึงรู้สึกอับอายยิ่งที่เฝิงเต๋อเหว่ยอุตส่าห์มาตำบลงหนทางหลัวพร้อมกับจันเจียงฉือ

สองท่านนี้ท่านหนึ่งเป็นบิดาของจันอวี่นหยาง อีกท่านก็เป็นอาจารย์มาเยือนด้วยตนเองถึงที่เพื่อส่ขนาง เพียงพอจะเห็นได้ว่าให้ความสำคัญกับเรื่องแต่งงานเพียงไร และผู้ที่ทำทั้งหมดนี้ได้ก็ไม่มีใครนอกจากจันอวี่นหยาง คิดมาถึงตรงนี้ เยี่ยเหมยก็อดจะมองไปที่จันอวี่นหยางไม่ได้ พอมองไปก็สบเข้ากับนัยน์ตาเหยี่ยวล้าลึก มันไม่มีแววเย็นชาเคร่งขรึม มีเพียงแววอ่อนหวานและโปรดปรานตามใจที่เก็บงำไม่ทัน ทำให้เยี่ยเหมยใจเต้นไม่เป็นระส่ำขึ้นมา

รถม้าของสกุลจันเพิ่งจะจอดสนิท บ่าวของสกุลจันก็เริ่มขนของลงภายใต้การกำกับของพ่อบ้านแล้ว ตามประเพณีของเมืองชายแดนทั้งสาม การส่ขอแต่ต้องมีผู้ใหญ่อยายมาด้วยกันกับพ่อสื่อหรือแม่สื่อ สิ้นสอดทองหมั้นนั้นไม่จำเป็นต้องมาก

ว่าการแต่งงานระหว่างจันอวี่นหยางกับเยี่ยเหมยนับว่าถูกกำหนดไว้แน่นอนแล้ว ด้วยความที่จันเจียงฉือใจคอกว้างขวางเป็นทุนเดิม พอรู้ว่าจันอวี่นหยางคิดแผนตระเตรียมสินเจ้าสาวให้เยี่ยเหมย จึงอาศัยโอกาสนี้

เสาะหาของดีมาสวมคันรถใหญ่

จากประตูเรือนเก่าสกุลเยี่ยถึงจุดที่รถม้าจอดมีเพียงทางเล็กๆ
รถม้ามาถึงถนนหยางหลิวก็ไม่อาจเดินหน้าต่อไปได้อีก จะส่งของบนรถม้า
เข้าในเรือนก็ทำได้เพียงอาศัยแรงงานคน

ภายใต้การกำกับสั่งการของพ่อบ้าน บ่าวไพร่ที่พามาจากคฤหาสน์
สกุลจั้นช่วยกันยกเครื่องประดับ ผ้าผ่อนแพรพรรณ ของประดับตกแต่ง
ใบชาอาหารว่างจำนวนนับไม่ถ้วนผ่านหน้าคนสกุลเยี่ยที่อยู่ในป่าต้นไม้
เข้าไปในเรือนเก่าของสกุลเยี่ยเที่ยวแล้วเที่ยวเล่า

"ท่านแม่!" เยี่ยหลันเห็นแล้วก็อิจฉาตาร้อน แม่ของเหล่านี้นี่
สกุลเยี่ยจะซื้อหาได้เช่นกัน แต่คุณภาพนั้นสู้ของที่สกุลจั้นส่งมาให้ไม่ได้
อย่างเด็ดขาด และยิ่งไม่มีความวิจิตรประณีตได้เช่นนี้

เยี่ยเซิงกับผู้นำตำบลลูก็ยืนอยู่ด้านข้าง มองเห็นกับตาว่า
หลังของเหล่านี้นี้เข้าประตูไปแล้วแต่ให้เยี่ยเหมยรับเอาไว้ สองตาของเยี่ยเซิง
มีไฟลุกขึ้นมาทันที "ผู้นำตำบล ท่านก็มองเห็นแล้ว วันนี้ในบ้านข้ามีธุระ
ต้องจัดการ วันหลังพวกเราค่อยมาดื่มกันให้หน้าใจ ไม่เมาไม่เลิก"

จนถึงบัดนี้สมองผู้นำตำบลลูก็ยังคงเลอะเลือนเหมือนเมื่อสามวันที่แล้ว
เรื่องของสกุลเยี่ยแต่ละเรื่อง เขาไม่เข้าใจโดยสิ้นเชิง มิน่าซ้ำก่อนหน้านี้
เขาก็ไม่เคยได้ยินเลยว่าสกุลเยี่ยมีบุตรสาวอย่างเยี่ยเหมยอยู่ด้วย
เมื่อครู่มองเห็นเพียงแวบเดียว บุคลิกและรูปร่างนับว่าโดดเด่นเป็นเลิศ
ในตำบลหยางหลิว มิน่าแม้แต่สกุลจั้นแห่งเมืองเซิงโจวยังต้องมาสู่ขอถึงที่

เยี่ยเซิงเอ่ยปากไล่แขกแล้ว ผู้นำตำบลลูที่ยังไม่เข้าใจสถานการณ์นัก
ลี้เลื่อยอยู่ชั่วประเดี๋ยวก็พาบ่าวจากไป ระหว่างทางก็ไล่บรรดาชาวบ้าน

ที่จับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์อยู่บนถนนหลวงให้สลายตัวกันไปด้วย

เยี้ยะเซ็งจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่ ไม่มีใครเรียกให้เขาตามเข้าไป เขาก็ไม่โมโห จัดแจงเดินตามหลังนายอำเภอวังกับเฟิงเต๋อเหว่ย เข้าประตูเรือนเก่าเองด้วยท่าทางเบิกบานดีใจ

ภายในเรือนเก่า จันเจียงฉืออุ้มเยี้ยะเปี้ยเปี้ยพลางพินิจมอง อย่างหลงใหลได้ปลื้ม ดวงตาค่อยๆ ชื้นขึ้นมา เฟิงเต๋อเหว่ยเองก็มีได้ แอ้งชิงกับเขา แต่ดวงมดกล่าวกับนายอำเภอวัง "ข้ายังมีฐานะไม่สูงพอ จะเป็นพ่อสื่อ นับเป็นญาติฝ่ายชายได้เพียงเท่านั้น พ่อสื่อของเด็กสองคนนี้เป็นผู้อื่น วันนี้จัดการงานในตัวเมืองเสร็จ พรุ่งนี้ก็จะมาด่าบลหยางหลิวแล้ว"

นายอำเภอวังเลียบเคียงถามข่าวมาเป็นนานสองนาน ย่อมไม่ยอมได้ข่าวเพียงแค่นี้แน่ มีเพียงสวรรค์ที่รู้ว่าตอนนี้ในใจเขา กระวนกระวายมากเพียงไร ถ้ามิใช่ยังไม่แน่ใจในความสัมพันธ์ระหว่างเยี้ยะเซ็งกับเยี้ยะเหมย เขาคงได้จับคนกลับไปขังคุกแล้ว หลังข่มความแค้นในใจลง นายอำเภอวังก็เข้าชี้ถามเฟิงเต๋อเหว่ยอีกครั้งอย่างระมัดระวัง "สามารถทำให้อาจารย์ใหญ่เฟิงยอมยกตำแหน่งพ่อสื่อให้ได้ คงต้องเป็นผู้ที่คุ้นชานจันเจียมา พ่อสื่อน่าจะมีฐานะไม่สามัญกระมัง"

"แน่นอน ผู้มาเป็นพ่อสื่อคือบิดาบังเกิดเกล้าของข้า!" ภู่วิน ยิ้มได้เจิดจ้ายิ่ง เขายืนขวางอยู่หน้าประตูห้องโถง ขึ้นนายอำเภอวังกับเยี้ยะเซ็งพลางพูดอย่างไม่อึ้งขังขอบ "พวกท่านสองคนตามเข้ามาทำไม เมื่อครู่มิใช่ยังคิดจะจับข้ากับนายน้อยจันไปขังคุกอยู่เลยหรือไร เอาอย่างนี้แล้วกัน นายน้อยจันติดงานมกคล ไม่ควรต้องมีเรื่องเข้าคุกเข้าตะราง

ให้เข้าไปอยู่ในคุกที่ว่าการอำเภอกองพวกท่านแทนเขา รอบิดาเข้ามาถึงค่อยไปเอาตัวข้าออกจากรูก นายอำเภอวัง เช่นนี้ท่านพอใจหรือไม่"

ตอนนี้ นายอำเภอวังไม่กล้าฟังความข้างเดียวแล้ว พอกูจวินพูดเช่นนั้น เขาก็รีบโบกมือติดๆ กัน "เมื่อครู่ล้วนเป็นเรื่องเข้าใจผิด ขอคุณชายให้อภัยด้วย มิทราบคุณชายมีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร และบิดาของท่านคือ..."

"ข้ารู้ชื่อเสียงไรผลงาน นามมีมีค่าพอให้พูดถึง แต่บิดาบังเกิดเกล้าของข้ามีแซ่ว่ากู นามว่าเหวินฝาน ท่านน่าจะเคยได้ยินมาบ้างกระมัง" กูจวินโบกพัดด้วยท่าทางงามสง่า ทั้งๆ ที่แค่พูดผาดๆ ไม่ก็คำกลบทำให้ นายอำเภอวังซาอ่อนยวบ หวิดจะหลุดลงกับพื้น

"หะ หัวหน้ากองการศึกษากูคือบิดาของท่าน!?" นายอำเภอวัง ลอบหยิกต้นขาตนเองอย่างแรง ความเจ็บทำให้เขาใจเย็นลงได้อย่างรวดเร็ว "นี่...เช่นนั้น..."

"อย่างมากไม่เกินสองวันได้เท่าวังก็จะได้ทราบแล้วว่าข้าพูดปดหรือไม่" กูจวินเองก็ไม่พูดอะไรกับนายอำเภอวังให้มากความ ถ้าขยาวก้าวไปขวางหน้าเยี่ยเซ็งที่ตามมาด้านหลังซึ่งคิดจะมัวเข้าประตูมาด้วย "เรือนนี้ไม่ต้องรับคนที่แจ้งความเท็จว่าคุณชายอย่างข้าเป็นโจรภูเขา!"

"บุตรชายข้าเป็นผู้ที่หัวหน้ากองการศึกษาให้ความคาดหวังอีกทั้งเรือนนี้ก็เป็นของสกุลเยี่ยของข้า" เยี่ยเซ็งไม่กล้ามีเรื่องขัดใจกับกูจวิน แต่น้ำเสียงยังคงมั่นอกมั่นใจเต็มปากเต็มคำ

เยี่ยเหมยจัดที่นั่งให้จั้นเจียงฉือเรียบร้อย เหลือบตาขึ้นมาเห็นเยี่ยเซ็งกำลังประจันหน้ากับกูจวินอยู่หน้าประตูห้องโถงจึงรีบเดินมา "ท่านพ่อ เรือนนี้เป็นของข้าแล้ว"

"เป็นของเจ้าแล้วอย่างไร ก็ยังคงเป็นของสกุลเยี่ยเราอยู่ดี อาเหมย
เรือนทางนี้ไม่สะดวกสบาย เชิญนายท่านจ้้นกับอาจารย์ใหญ่เผิงและ
นายอำเภอวังไปตี๋มชานั่งพักผ่อนกันในคฤหาสน์จะดีกว่ากระมัง" เยี่ยเซิ่ง
เดิมทีโก่งคอกจะตะคอกเยี่ยเหมย แต่เขาเพิ่งพูดได้เพียงต้นประโยค
จ้้นอ้วนหยางที่กำลังคุยกับเผิงเต๋อเหว่ยอยู่ในห้องโถงก็ตัวสลายตาเย็นเยียบ
มองมา ทำให้น้ำเสียงเขาอ่อนลงโดยไม่รู้ตัว

"หรือว่าท่านพออยากให้อ่านหนังสือข้อตกลงออกมาให้ได้เท่า
กับอาจารย์ใหญ่เผิงดู จะได้ช่วยเป็นพยานให้ลูกได้พอดี" เยี่ยเหมยมองดู
ร่างอ้วนๆ ของเยี่ยเซิ่งแข็งค้างไปด้วยความพอใจ ก่อนกล่าวเสริมอีกว่า
"ถ้าท่านพอยอมสังเกตการณ์อยู่เฉยๆ โดยไม่คิดอย่างอื่น ข้าก็ไม่ถือสา
ที่จะเห็นหน้าท่าน แต่ถ้าท่านมีความคิดอื่น ข้าไม่ปล่อยเรื่องใส่ความในวันนี้
ให้จบง่ายๆ แน่"

ขณะที่พูด เยี่ยเหมยหันหลังให้ห้องโถง สีนน้ำเย็นชา แหวดตาแฝงด้วย
แววตักเตือนอย่างชัดเจน ทำให้เยี่ยเซิ่งที่สับสนทางตรงๆ อดจะหนาวเหน็บ
ในใจไม่ได้ รู้สึกเป็นครั้งแรกว่าคนตรงหน้ามิใช่บุตรสาวคนเดิมที่ไม่มีอะไร
สะดุดตาโดยสิ้นเชิง แต่การจะให้เยี่ยเซิ่งที่ตระหนี่ถี่เหนียวละโมภโหมมาก
ยอมทิ้งผลประโยชน์ไป การตักเตือนเพียงเท่านี้ยังไม่พอ ทว่าเยี่ยเซิ่ง
ก็มีโชคไม่รู้จักเล่ห์ สถานการณ์ยังไม่ชัดเจน เขาจึงยังคงพยักหน้า
นับว่ารับการเตือนของเยี่ยเหมย

ถ้าเอาตามความคิดจริงๆ ของเยี่ยเหมย บิดาเช่นนี้ไม่มีความจำเป็น
ต้องนับญาติอีกต่อไป แต่อาณัติจักรต้าฉีเป็นโลกที่ให้ความสำคัญกับ
วงศ์ตระกูลและความกตัญญู ถ้าเยี่ยเหมยทำใจดำส่งเยี่ยเซิ่งไปว่าการจริงๆ

รับรองได้ว่าต้องจมกองน้ำลายทันที นางสามารถหลบซ่อนทำเป็นไม่รู้ไม่ได้ แต่อนาคตของเยี่ยหย่วนจะได้รับผลกระทบจากเรื่องนี้แน่นอน แม้แต่ จันอวี่นหยางที่จะกลายเป็นสามีนางในวันหน้าก็จะพลอยเดือดร้อนไปด้วยเช่นกัน

เยี่ยเหมยมิใช่คนโง่ ดูจากฐานะตัวตนที่จันอวี่นหยางเปิดเผยต่อนาง ก่อนหน้านี้ รวมถึงความเคารพให้เกียรติที่กุ่จวินมีต่อเขา จันอวี่นหยาง มิใช่คุณชายสุยเฟิงที่ 'ตกอับไร้อนาคต' อย่างในคำเล่าลือโดยสิ้นเชิง สามีภรรยาเดิมก็เป็นหนึ่งเดียวกัน จันอวี่นหยางคิดเผื่อนางทุกเรื่อง นางก็ไม่อาจสนใจแต่ตนเองได้ ต้องคิดเผื่อเขาให้มากขึ้น

จันอวี่นหยางพูดน้อยมาแต่ไหนแต่ไร คนทั้งหลายในห้องโถง ล้วนได้กุ่จวินช่วยพูดสร้างเสริมความครึกครื้น

หลังมือเที่ยงแล้วนายอำเภอวังก็ยังคงถามอะไรที่แน่ชัดจาก เฟิงเต๋อเหว่ยกับกุ่จวินไม่ได้สักคำ จึงได้แต่ขอตัวจากไปด้วย ความกระวนกระวาย เฟิงเต๋อเหว่ยกับจันเจียงจื่ออ้างว่าอายุมากแล้ว เยียนหมั้วมั่วจึงนำทางไปพักผ่อนในห้องรับรองแขก ส่วนบ่าวไพร่สกุลจัน กับผู้ติดตามของเฟิงเต๋อเหว่ยได้ไปหาที่พักกันในตัวดาบลงหยางหลิว นานแล้วแขกในห้องโถงจึงเหลือเพียงเยี่ยเซิงที่ดั่งต้นจะอยู่ต่อ

"อืม..." หลังพิจารณาผลได้ผลเสียเรียบร้อยแล้ว เยี่ยเซิงก็ยังคง ทำหน้าหนาเอ่ยปากพูดขึ้นมาอีก "อาเหมย เรือนนี้มีขนาดไม่ใหญ่ บรรดาของที่สกุลจันส่งมาให้วันนี้จะมีที่ว่างหรือ"

"ท่านพ่อ ท่านอยากบอกว่าชนปี่ไว้ที่คฤหาสน์สกุลเยี่ยจะมีที่มากกว่า

ใช้หรือไม่" เยี้ยเหมยอุ้มเปี้ยเปี้ยพลางโยกตัวเบาๆ กล่อมเขานอน หางตาเหลือบเห็นจันอวินหยางที่กำลังคุยธุระกับกุ๋จวินอยู่ในห้องหนังสือข้างกัน มองมาเพราะได้ยินเสียงแล้ว จึงรีบหันหน้าไปแยมยืมละไมให้เขา เป็นความหมายว่าตนเองรับมือได้

จันอวินหยางโค้งมุ่ปาก สีหน้าอ่อนโยนขึ้นโดยไม่รู้ตัว ทำให้กุ๋จวินที่นั่งอยู่ตรงข้ามเขาเอ่ยกระเซ้าเสียหลายคำ

เยี้ยเจิงไม่สังเกตเห็นสายตาที่คนทั้งสองส่งให้กันโดยสิ้นเชิง จึงบ่นเพิ่มทำให้เยี้ยเหมยรู้ว่าใครเป็นญาติใครเป็นคนนอก แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าจันอวินหยางไปพูดกับจันเจียงฉืออย่างไร ก้อนมือเที่ยงจันเจียงฉือถึงได้เอาแต่ขอโทษขอโพยเยี้ยเหมยกับเปี้ยเปี้ย ทั้งยังย้ำแล้วย้ำอีกว่าจะชดเชยให้ทั้งสองอย่างดี

การชดเชยของสกุลจันจะเป็นอะไร เยี้ยเจิงกับเยี้ยเหมยล้วนสามารถทำได้ ความคิดเยี้ยเหมยคือไม่ว่าจันเจียงฉือจะให้อะไรนางตอนแต่งงานนางจะนับรวมเป็นสินเจ้าสาวนำไปมอบให้จันอวินหยางทั้งหมด แต่เยี้ยเจิงกลับคิดว่าเป็น 'การชดเชย' ฉะนั้นของก็ต้องเป็นของสกุลเยี้ย

เขาไม่สังเกตเห็นโดยสิ้นเชิงว่าเยี้ยเหมยหนังสือไม่ยืม* ได้ยินเยี้ยเหมยเป็นฝ่ายเอ่ยถึงเรื่องขนของไปไว้ที่คฤหาสน์เองก็คลิยืมกว้างจนมองไม่เห็นตา "ใช้แล้วๆ ของที่สกุลจันส่งมาให้วันนี้ล้วนแต่เป็นของล้ำค่าเอาไปไว้ในห้องเก็บของ กุญแจอยู่ที่พ่อ ย่อมปลอดภัยหายห่วงที่สุด อีกทั้งขนมเหล่านั้น อากาศเช่นนี้กินไม่หมดก็มีแต่จะเน่าเสียสิ้นเปลือง เอากลับไปให้พวกน้องๆ ของเจ้าลองชิมดู"

* หนังสือไม่ยืม เป็นสำนวนจีน หมายถึง แสร้งยืม

"หลังข้าถูกท่านพ่อไล่ออกจากบ้านก็ได้คนจากหมู่บ้านเกาเจยาให้ที่อยู่อาศัย ขนมห่อหุ้มข้าวเตรียมจะส่งไปให้พวกเขา ส่วนสิ่งของเหล่านั้นก็ไม่รบกวนให้ท่านพ่อต้องลำบากแล้ว ถ้าวางในเรือนี้ไม่พอ ก็มีใช้ ยังมีคุณหาสนีกิลหมู่บ้านเกาเจยาให้วางอยู่อีกหรือไร แน่แน่นอนว่าปัญหาเรื่องความปลอดภัยนั้นท่านพ่อก็ไม่ต้องเป็นห่วงเช่นกัน ท่านรองจันยอมจะทิ้งคนฝีมือดีไว้ให้ลูก เชื่อว่าท่านพ่อเองก็ได้เห็นแล้ว กุ้ยเซิงเพียงคนเดียวยังสามารถรับมือเหล่ามือปราบได้ถึงสิบกว่าคน"

รอยยิ้มของเยี่ยเซิงแข็งค้างอยู่บนหน้า ทว่ายังคงไม่ลืมการตักเตือนเมื่อก่อนหน้านั้นของเยี่ยเหมย ให้โกรธเคืองเจ็บใจเพียงใดก็ได้แค่สะกดกลืนไว้ในใจ กลั้นจนหน้าเขียวไปหมดแล้ว

"พรีด..." ในห้องหนังสือ ภูเขาจินที่คุยกับจันอวินหยางเสร็จแล้วปล่อยเสียงหัวเราะออกมาอย่างกลั่นไม่ไหวในที่สุด "พี่สะใภ้ ถ้าคนของนายน้อยจันไม่พอใช้ ข้าสามารถเขียนจดหมายไปหาท่านพ่อข้าเพื่อขอผู้คุ้มภัยสักหลายคนจากในตัวเมืองมาได้ตอนนี้เลย"

"ไม่ต้องใช้ผู้คุ้มภัยหรอก ข้างกายใต้เท้าหัวหน้ากองการศึกษา มีเมียนายกองจากกองกำลังรักษาวังที่เชี่ยวชาญการกำกับดักอาวุธลับอยู่คนหนึ่งหรือไร เจ้าเขียนจดหมายไปเชิญให้เขามาตำบลหยางหลิวก่อน ยังจะดีกว่า ทำกับดักเตรียมไว้ทั้งนอกและในเรือนี้ จะได้ไม่มีคนไม่ดูตาม้าตาเรือทะเลาะทะเล่านุกเข้ามา" จันอวินหยางเอามือโพล่หลังเดินออกมาจากห้องหนังสือที่ละก้าว ความน่าเกรงขามแผ่พุ่งเข้าหาเยี่ยเซิงที่ในใจกำลังมีความคิดเหลวไหลวิ่งวน

ในใจภูเขาจินลอบขำว่าจันอวินหยางก็รู้จักใช้คำพูดขู่คนแล้วเช่นกัน

แต่บนหน้ากลับไม่แสดงออกมาแม้แต่นิดเดียว แสร้งทำท่าทางประหลาดใจ ออกมาพร้อมพูดเสียงหลง "นายน้อยจ๋า เจ้าโหดเหยียมนกว่าข้ามากนัก มีใครไม่รู้บ้างว่านายกองจ้าวเป็นคนข้างพระวรกายผ่าบาท ไม่สำแดงฝีมือ ก็แล้วไป แต่พอสำแดงฝีมือ กับดักอาวุธลับที่ทำลั่นแต่มุ่งเอาชีวิตทั้งคืน ทว่าไหนๆ ก็วางอยู่ ข้าจะเขียนจดหมายไปเดี๋ยวนี้เลยก็แล้วกัน"

เยี่ยเซ่งเวลานี้สองขาสั้นพับๆ แล้ว เริ่มเกิดอาการปวดเบาขึ้นมา อย่างควบคุมไม่อยู่ แม้แต่เหงื่อที่หยดลงมาจากหน้าผากก็ไม่มีเวลา ให้สนใจจะเช็ด รีบร้อนเดินออกไปทางหน้าประตู "ข้าเพิ่งจะนึกออกว่า ข้ายังมีธุระต้องกลับไปจัดการ อาเหมย เดี่ยวอีกสักพักข้าจะให้ฮูหยินกับ อีเหนียงของเจ้ามาหา"

เยี่ยเซ่งรู้นิสัยใจคอของคนในบ้านดี ดีไม่ดีตอนนี้คงได้มีคน คิดวางแผนจะมาแย่งของที่เยี่ยเหมยได้รับในวันนี้แล้ว เขาต้องชิงกลับไป ยับยั้งก่อน แล้วค่อยปรึกษากับเยี่ยฮูหยินดีๆ ว่าต่อไปควรทำอย่างไร

53

เยี่ยเต็งเพ็งจะกลับถึงคฤหาสน์ก็ถูกสตรีกลุ่มหนึ่งมาล้อมหน้าล้อมหลังแล้ว

"นายท่าน ทำอย่างไรดีเจ้าคะ เรื่องจะพัวพันมาถึงพวกเราหรือไม่" เยี่ยฮูหยินเอ่ยถาม กลัวว่าคฤหาสน์สกุลเยี่ยจะพลอยเดือดร้อนไปด้วย

"นี่มันเรื่องอะไรกันเจ้าคะ เหตุใดนายอำเภอวังถึงไม่กล้าลงมือแล้ว" นี่คือการถามจากอีเหิงยงรองที่ไม่อยากให้เยี่ยเหมยพันเคราะห์หนีไปได้

"ท่านพ่อ เครื่องประดับเหล่านั้นคงมีไข่ของจริงกระมังเจ้าคะ ที่ไหนจะมีไข่มุกเม็ดใหญ่ขนาดนั้นกับหยกเขียวที่โปร่งใสขนาดนั้นบ้าง" นี่เป็นคำถามจากเยี่ยหลันที่จ้องของขวัญไม่วางตา

"นายท่าน พวกเราจะยังไปเรือนเก่าเพื่อขนเครื่องเรือนเครื่องใช้ที่เพ็งซื่อใหม่กลับมาหรือไม่ขอรับ" นี่เป็นคำถามจากพ่อบ้านทั้งสองคนของคฤหาสน์สกุลเยี่ยที่ได้รับคำสั่งเมื่อเช้า

เคราะห์ดีที่พวกบุรุษในคฤหาสน์สกุลเยี่ยล้วนมีงานต้องทำต่างออกจากบ้านไปแต่เช้าแล้ว มิเช่นนั้นเยี่ยเซ่งคงได้ถูกคำถามจากคนทั้งโขยงทำให้รำคาญตาย ทว่าถึงตอนนี้ไม่ใช่ก็ใกล้เคียง เขาไม่รู้แล้วว่าควรตอบใครก่อนดี

"หุบปากให้หมด!" เยี่ยเซ่งจำใจต้องตวาดเสียงดังเพื่อหยุดเสียงดังระงมห้องเหล่านี้ ก่อนจะกระดกน้ำชาเย็นๆ บนโต๊ะลงไปอีกหนึ่ง ทั้งตัวจนถึงค่อยรู้สึกคลายร้อนลงได้เล็กน้อย

เขาโบกมือพูดกับพ่อบ้านทั้งสองก่อน "พวกเจ้าสองคนออกไปกำชับบ่าวไพร่ให้ดี ห้ามมีข่าวหลุดไปแม้แต่คำเดียวว่าเยี่ยเหมยแยกบ้านออกไปแล้ว และยิ่งอย่าพูดถึงเรื่องไล่ออกจากบ้านเด็ดขาด ถ้าถูกคนนอกรู้เรื่องนี้เข้า ไม่ว่าเป็นใครก็ให้โบยสามสิบไม้แล้วขายให้พ่อค้าทาสให้หมด"

ขณะที่พูด เยี่ยเซ่งยังไ่ลืมองบรรดาอิเหนียงกับคุณหนูทั้งหลายในคฤหาสน์ที่ละคนจนครบ ด้วยสายตาเหี้ยมเกรียมที่ทำให้เอาคนใจเต้นรัวภายในห้องเจียบกริบลงทันที

พ่อบ้านทั้งสองเห็นสถานการณ์ไม่ดีก็ส่งสายตาให้เหล่าบ่าวไพร่ที่รับใช้อยู่ในห้องพากันถอยออกมา ในห้องจึงเหลือเพียงบรรดาเจ้านายของคฤหาสน์สกุลเยี่ย

"สุหยิน" เยี่ยเซ่งพยักหน้าน้อยๆ หวังเพียงว่าพ่อบ้านทั้งสองจะทำให้บ่าวไพร่สงบปากสงบคำไม่เที่ยวพูดส่งเดชได้ เขาเรียกเยี่ยสุหยินมาสั่งงานเป็นอันดับแรก "อีกเดี๋ยวเจ้าจัดบ่าวไปให้เฉียวซื่อเพิ่มสักสองสามคนส่งเสื้อผ้าของกินของใช้ไปให้ด้วย ความเป็นอยู่ตามปกติดูแลให้เทียบเท่า

อีเหนียงรอง"

เยี่ยฮูหยินมัมปากยังไม่ทันพูดอะไร อีเหนียงรองก็ไม่ยอมแล้ว "นายท่าน! น้องหญิงสี่เทียบกับข้าได้หรือเจ้าคะ ตระกูลเดิมของข้า..."

"หยุดพูดเรื่องตระกูลเดิมของเจ้าได้แล้ว! ตระกูลเดิมแล้วอย่างไร ตระกูลเดิมให้ทรัพย์สินเงินทองหรือยศถาบรรดาศักดิ์กับเจ้าได้หรือ" เยี่ยเซ็งไม่รอให้อีเหนียงรองพูดจบ ดวงตามปลาบถลึงมองไป นิ้วอ้วนป้อมกวาดซึบตรสาวที่ทั้งอยู่และไม่อยู่ในสายตาทายในห้อง "คนที่มือนาคคือ ลูกสาวลูกชายของเจียร์ซือ! พวกเจ้ารู้กันหรือไม่ รู้กันหรือไม่ว่าคนที่มาสู่ขอเป็นใคร เป็นท่านรองของสกุลจันแห่งเมืองเซ็งโจว!"

อุตุล่ำที่พูดถึงสกุลจันแห่งเมืองเซ็งโจวกับสมาชิกหญิงทั่วทั้งห้อง แต่เยี่ยเซ็งประเมนบรรดาสตรีในบ้านตนเองสูงเกินไปจริงๆ

อีเหนียงรองแสดงความสงสัยแทนทุกคนในทันที "ท่านรองอะไร เจ้าคะ จะสั่งนายอำเภอวังได้ด้วยหรือ"

"ถูย!" คราวนี้เยี่ยเซ็งโมโหจริงๆ แล้ว เสมหะก้อนหนึ่งลอยไปตกใส่หน้าอีเหนียงรอง "คนที่นำของขวัญมาในวันนี้ก็คือคหบดีจันแห่งเมืองเซ็งโจว ท่านรองสกุลจันเป็นลูกชายสายตรงคนเดียวของเขา! ส่วนอีกคนก็ไม่ธรรมดา เป็นถึงอาจารย์ใหญ่แห่งสำนักศึกษามันซาน ท่านรองจันเป็นศิษย์ปิดสำนักของเขา"

"ศิษย์ปิดสำนักของอาจารย์ใหญ่นักศึกษามันซานมิใช่คุณชายสุยเฟิงหรือหรือ" เยี่ยฮูหยินลุกขึ้นยืนด้วยอารมณ์ตื่นเต้นพลุ่งพล่าน หลานชายทั้งสองคนจากตระกูลเดิมของนางอยากไปศึกษาที่สำนักศึกษามันซานก็เพราะเลื่อมใสในตัวคุณชายสุยเฟิง แต่น่าเสียดายที่หลานชายทั้งสอง

ไม่สามารถเข้าเป็นศิษย์ของที่นี่ได้ จึงไม่ต้องพูดถึงเรื่องได้พบหน้า
คุณชายสุยเฟิงแล้ว เยี่ยฮุ่ยฮินไม่อยากจะเชื่อเลยว่าคุณชายที่มาพาเยี่ยเหมย
ไปด้วยสีหน้าบึ้งตึงที่นอกประตูวันนั้นจะเป็นคุณชายสุยเฟิง

น่าเสียดายที่เยี่ยเซียงพยักหน้าให้ อย่างมั่นใจเต็มที่ "ข้าได้ยิน
อาจารย์ใหญ่เฟิงเรียกคนผู้นั้นหลายครั้งว่าสุยเฟิง มีหน้าซ้ำทั้งสอง
ยังคุยเรื่องที่ซ้ำฟังไม่เข้าใจเป็นหลายเรื่อง ทว่านายอำเภอวังกลับมีท่าทาง
ตระหนกตกใจยิ่งยวด"

"แม้คุณชายสุยเฟิงจะเสียมารยาทต่อหน้าพระพักตร์ แต่
ฝ่าบาทก็ได้ทรงลงโทษเขา และก็ไม่ได้ทรงปลดเขาจากตำแหน่ง
ที่ได้จากการสอบเคอจวี ถ้ามีโอกาสวาสนาก็สามารถเป็นขุนนางได้
ถ้า...ถ้าเขามีฐานะเป็นทั้งบุตรชายสายตรงของคหบดีจันและศิษย์เปิดสำนัก
ของอาจารย์ใหญ่เฟิง เช่นนั้น...ก็มีคุณสมบัติเป็นได้สูงกว่านายอำเภอ
เสียอีก!" เยี่ยฮุ่ยฮินตระหนกตกใจจนพูดจาสับสนอยู่บ้าง ด้วยเรื่องที่เยี่ยเซียง
เปิดเผยออกมาชวนให้คนคาดคิดไม่ถึงเกินไปโดยแท้

"เรื่องนั้น...เสียมารยาทต่อหน้าพระพักตร์ฝ่าบาทยังสามารถ
เป็นขุนนางได้อีกหรือ โอกาสวาสนาไหนเลยจะได้มางายตายเพียงนั้น
เชื่อว่าเงินทองก็ซื้อตำแหน่งขุนนางได้เสียหน่อย" อี้เหนียงรองพูดด้วย
น้ำเสียงวิรฉะ พืชายนางเสียเงินไปตั้งมากมายยังซื้อแม้แต่ตำแหน่ง
ผู้นำตำบลมาไม่ได้ ต่อให้คหบดีจันยินดีขึ้นเมื่อประดาตัวก็ไม่แน่ว่า
จะซื้อตำแหน่งขุนนางได้ๆ อะไรได้

"นางหญิงโง่!" อี้เหนียงรองเฟิงจะพูดจบ เยี่ยเซียงก็กระโจนไป
ตบหน้านางขาดใหญ่จนนางตัวหมุนคว้างอยู่กับที่ เบะปากทำท่าจะ

ร้องไห้คร่ำครวญด้วยความคับข้องใจ แต่ยังไม่ทันได้เปล่งเสียง เยียเซ็งก็พูดต่อด้วยท่าทางขุ่นเคือง "สองคนนั้นเพียงแต่มารอพอสื่ออยู่ที่ตำบลหยางหลิวเท่านั้น พวกเขารู้หรือไม่ว่าพอสื่อที่สกุลจั้นเชิฌมาคือใคร คือหัวหน้ากองการศึกษาที่นายอำเภอวังเอ๋ยถึงเมื่อไม่กี่วันก่อนนั้นอย่างไร"

เรื่องน่าตกใจถูกโยนออกมาอีกเรื่อง ดังก้องอยู่ในหูคนทั้งหลายราวกับเป็นเสียงฟ้าร้องก็มีปาน

เพื่อให้ได้รู้ว่า 'หัวหน้ากองการศึกษา' เป็นตำแหน่งอะไรกันแน่ เยียเซ็งเสียแรงเสียเวลาไปไม่น้อยเพื่อขอคำชี้แนะจากเจ้าหน้าที่คนหนึ่ง ในที่ว่าการอำเภอ เจ้าหน้าที่ผู้นั้นเองก็ทำงานอย่างเต็มที่ ไม่เพียงอธิบายเรื่องอำนาจและภาระหน้าที่ของหัวหน้ากองการศึกษา แต่ยังแนะนำประวัติของหัวหน้ากองการศึกษาที่คราวนี้รับผิดชอบคุมการสอบในเมืองซาเยแดนทั้งสามและหลังจากนี้ก็จะไปคุมการศึกษาที่ซาเยแดนให้ฟังอย่างละเอียดด้วย

พอเยียเซ็งรู้แล้ว เยียฮูหยิน อี้เหนียงรอง รวมถึงเหล่าคุณหนูก็ได้อู้กันหมดว่าหัวหน้ากองการศึกษาที่เป็นขุนนางคนสำคัญของโอรสสวรรค์และมีอิทธิพลอย่างยิ่งยวดต่อราชสำนักท่านนี้อยู่สูงเกินเอื้อมเพียงไร

แต่บัดนี้บุคคลที่อยู่สูงเกินเอื้อมนี้ถึงกับจะมาเป็นพอสื่อให้จั้นอวินหยางกับเยียเหมย คิดแล้วก็ชวนให้คนรู้สึกลัวว่าเหลือเชื่อยิ่งนัก

"เป็นไปได้! นางหญิงใจง่ายหน้าไม่อายอย่างเยียเหมยทำให้ขุนนางที่สูงศักดิ์ขนาดนี้มาเป็นพอสื่อให้ได้อย่างไร พวกเขาต้องถูกลอก

แน่นอน คงไม่รู้ว่าเยี่ยเหมยเป็นนางหญิงร่านที่ปล่อยเนื้อปล่อยตัว
ทั้งยังถูกจับถ่วงน้ำและไล่ออกจากบ้านมาแล้ว..." สภาพอารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ
ในช่วงที่ผ่านมาทำเอาเยี่ยหลันที่มีอุปนิสัยใจคอง่ายๆ จนเรียกได้ว่าซื่อป้อ
ใกล้จะเสียสติแล้ว นางคิดอย่างไรก็คิดไม่ถึงว่าคนที่มีความต่ำต้อยเสียดิน
จะมีโชคดีเพียงนี้ได้

"ฮูหยิน นี่เป็นลูกสาวที่เจ้าอบรมสั่งสอนหรือ ไฉนข้าถึงรู้สึกว่ายังดีได้
ไม่เท่าลูกสาวที่เจียวซื่อสั่งสอนออกมาเลยเล่า!" เยี่ยเซิงให้ความสำคัญกับ
บุตรชายมากกว่าบุตรสาวมาแต่ไหนแต่ไร แต่ด้วยเห็นแก่หน้าของเยี่ยฮูหยิน
จึงยังนับว่าให้ความสนใจต่อเยี่ยหลันพอสมควร ทว่ามาบัดนี้ข้าถึงได้
ค้นพบว่าบุตรสาวสายตรงคนรองผู้นี้แตกต่างจากเยี่ยเหมยที่เป็นบุตรสาว
สายรองมากเพียงนี้

"นายท่าน!" ครั้นเยี่ยฮูหยินได้ยินเช่นนั้นก็น้ำขี้ด ก่อนจะก้าวไป
ตบหน้าเยี่ยหลันด้วยตนเอง "วันหน้าข้าจะสั่งสอนหลันเออร์ให้ดี
จะไม่ปล่อยให้นางพุดจางปล่อยๆ อีกเจ้าคะ"

คราวนี้เยี่ยเซิงถึงค่อยพยักหน้า "ข้าบอกไปแล้ว ไม่อนุญาตให้ใคร
เอ่ยถึงเรื่องที่อาเหมยถูกไล่ออกจากบ้านอีกเด็ดขาด เข้าใจหรือไม่! และ
ก็เป็นตัวอาเหมยเองที่ชะตาชีวิตดี พวกเจ้าจำเรื่องที่นางไปหมู่บ้านอู่จยา
เมื่อปีกลายได้หรือไม่ คราวนี้นางถูกอุ้มลอบพาตัวไปที่คฤหาสน์ใหญ่
หลังนั้น แล้วบังเอิญได้เจอกับท่านรองจันที่เมาสุราเข้าพอดี ก็เลย...อะแฮ่ม..."
เยี่ยเซิงรู้สึกพุดเรื่องนี้อ่อนหน้าเหล่าบุตรสาวออกจะไม่ค่อยเหมาะสม
จึงปิดประเด็นทันที "เพราะฉะนั้นลูกชายของอาเหมยก็คือสายเลือดของ
สกุลจัน รอต่องานแล้วเด็กคนนั้นก็จะได้เป็นหลานชายสายตรงของ

สกุลจัน"

"ข้ามีเรื่องต้องการคุยกับพี่เหมย รีบเปิดประตูให้ข้า!"

การประชุมภายในคฤหาสน์สกุลเยี่ยเพิ่งเสร็จสิ้นได้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง เรือนเก่าสกุลเยี่ยก็มีแขกกลุ่มแรกจากคฤหาสน์สกุลเยี่ยมาเยือน เยี่ยฮุ่ยฮินพาเยี่ยหลันพร้อมกับบ่าวไพร่ขອງหนึ่งที่ในมือต่างถือของขวัญ เดินผ่านถนนหยางหลิว ทะลุป่าเล็กมาถึงหน้าเรือนเก่าสกุลเยี่ย เพียงแต่น่าเสียดายที่ประตูเรือนปิดไว้สนิท ทว่าจุดรมไต้กำแพงข้างประตูมีแก้อ๋องหลังวางอยู่ตัวหนึ่ง ชายชราหนวดขาวอายุราวหกสิบผู้หนึ่ง กำลังเอนตัวหลับตาจับพักเอาแรงอยู่บนนั้น

เยี่ยหลันที่เพิ่งได้รับการปลอบใจจากเยี่ยฮุ่ยฮินขณะอยู่ในคฤหาสน์เมื่อครู่นี้ตะคอกสั่งชายชราเฝ้าประตูด้วยท่าทางหยิ่งโย

หัวคิ้วชายชราหนวดขาวขยับน้อยๆ มิได้ลืมตาขึ้นมา แต่กลับพลิกตัวหันหลังให้คณะของเยี่ยฮุ่ยฮินแทน

คราวนี้แม้แต่เยี่ยฮุ่ยฮินก็รู้สึกไม่พอใจแล้ว "เฮ้อ...อาเหมย เพิ่งจะได้ดูแลบ้านเองจึงทำอะไรไม่เป็น ใ้ให้บ่าวเช่นนี้มาเฝ้าประตู ไม่กลัวจะล่วงเกินผู้มาเยี่ยมเยียนจนหมดหรือไร ภรรยาผู้ดูแลเมื่อก่อนก็เคยให้สามีเจ้ามาเฝ้าประตูทางนี้แล้วกัน"

ภรรยาผู้ดูแลเมื่อก่อนดีใจจนออกมาทางสีหน้าทันที เพียงแต่นางยังไม่ทันกล่าวขอบคุณ ประตูเรือนก็ถูกคนเปิดออกจากด้านใน กู้จวินโบกพัดด้วยท่าทางสง่างาม ก้าวเดินออกมาพร้อมกับรอยยิ้มเอาใจ แขนงอยู่บนใบหน้า

ครันมองเห็นเขา เยียหั่นก็ลอบยินดีในใจ นางมีความรู้สึกดี ๆ ให้กู่จวินที่ยิ้มแย้มแจ่มใสผู้นี้มาตั้งแต่ก่อนหน้านี้อแล้ว หลังได้ยินเยียเซิง กล่าวถึงฐานะของเขาก็ยิ่งยากจะระงับความปิติยินดีในใจได้ นางถึงได้ อาศัยจังหวะที่อี่เหนียนรอกกลับห้องไปเอน้ำแข็งประคบหน้าที่ถูกตบจนบวม รีบลากเยียฮุยหนีมาเรือนเก่า คิดไม่ถึงว่าเพิ่งจะส่งเสียงพูดเพียงไม่กี่คำ อยู่นอกประตู เขาก็เดินออกมาแล้ว คิดถึงตรงนี้เยียหั่นก็น้ำแดง ไปทั้งหน้า แสดงความระด้วยท่าทางอ่อนช้อยงดงาม "รบกวนคุณชายกู่ แล้ว"

อย่าว่าแต่จะเรียกให้นางยืดตัวขึ้นแล้วทักทายนางเลย แม้แต่ หางตากู่จวินก็แทบไม่เหลือบมองนางด้วยซ้ำ เขาเดินเลี้ยวไปทาง แก้อี่เอนหลังตรงที่ร่ม "อาจารย์ใหญ่เผิง ที่ด้านในเยียนหมัวหมัวทำของว่าง ใส่ น้ำแข็งไว้ พี่สะใภ้ให้เข้ามาถามท่านว่าต้องการรับสักขามหรือไม่ จะได้คลายร้อนดับกระหายด้วยขอรับ"

เผิงเตอห่วยเดิมที่พักผ่อนอยู่ในห้องที่เรือนปีกข้าง แต่หน้าต่างหลังห้อง หันเข้าหาดถนนหลวง ตอนบ่ายแดดส่องแรง ภายในห้องร้อนทนอยู่ไม่ไหว จึงตื่นขึ้นมาเดินวนหาที่อยู่จนมาเจอจุดร่มใต้ต้นไม้ใหญ่นอกประตูเรือน เขาถึงได้มาหลบตาปีบพักอยู่ตรงนี้

กู่จวินออกมาเรียกคน เขาก็ไม่แสรังหันต่อแล้ว พลิกตัวบิดชี้เฉียง ลูกขึ้นนั่งตัวตรงมองชายขวเล็กน้อยก่อนยิ้มออกมา "เจ้าเด็กหลิวสุ่ย มิใช่ต้องมาพัดให้ข้าหรือไร ไปไหนแล้วเล่า"

"คิดว่าคงอยากได้อากาศเย็นเช่นกันขอรับ ด้านหลังเรือนนี้ มีลำธารเล็กอยู่สายหนึ่ง ยังเด็กอยู่ก็คงมีแคล้วอดใจไม่ได้" กู่จวินสนทนากับ

เผิงเต๋อเหว่ยด้วยท่าทางเคารพนบอบ อีกทั้งพอเผิงเต๋อเหว่ยลุกขึ้นยืน ยืนมือไปเก็บเก้าอี้มาถือไว้ในมือแล้วเดินตามฝ่ายแรกเข้าประตูเรือน ไปด้วย

"คุณชายกู..." เยี่ยหลันที่ไม่มีใครสนใจน้ำตากำลังคลอเบาไปมา เพิ่งจะร้องเรียกเสียงละห้อยได้คำเดียว กูจวินก็ให้ทำปดประตู เสียงดังปัง ประตูเรือนปิดสนิทอีกครั้งแล้ว

"ท่านแม่ ไฉนคุณชายกูถึงเป็นเช่นนี้" ถ้าเปลี่ยนเป็นถูกผู้อื่น ทำเช่นนี้ใส่ เยี่ยหลันอาจได้ร้องด่าขึ้นมาแล้ว แต่พอเป็นกูจวิน นาง กลับเพียงรู้สึกคับข้องใจ

เยี่ยฮูหยินยังมีท่าทางตกตะลึงพริ้งพริ้วด้วยเรื่องของเผิงเต๋อเหว่ยอยู่ ไม่ค่อยเลยกว่าจะได้สติกลับมา ก่อนจะลอบถอนหายใจเสียวๆ นี่นางจะเลย การอบรมสั่งสอนบุตรสาวคนเล็กไปจริงๆ เห็นเยี่ยหลันยังไม่รู้ว่าตนเอง ทำอะไรผิดไปก็ได้แต่อธิบายให้ฟังว่า "หลันเออร์ เมื่อคุณเจ้าไม่เห็นท่าที่ที่ คุณชายกูมีต่ออาจารย์ใหญ่เผิงหรือไร แล้วเจ้าเล่า เห็นคนเขาเป็น คนเฝ้าประตูยังไม่พอ น้ำเสียงที่พูดก็ไม่ได้เอาเสียเลย"

"ท่านแม่ ก็ข้าไม่รู้สิน่าว่าอาจารย์ใหญ่เผิงจะมานอนอยู่หน้าประตู" เยี่ยหลันบ่นปากพลางกระพือเท้า "อีกอย่างหนึ่ง เขาเป็นแค่ตาแก่ ไร้ตำแหน่งไร้อำนาจ เหตุใดคุณชายกูต้องดีกับเขาขนาดนั้นด้วย"

เยี่ยฮูหยินหมดคำพูดแล้ว นึกเสียใจอยู่บ้างที่พาเยี่ยหลันมาด้วย เพียงแต่ถ้าให้นางกลับไปตอนนี้ ไฉนเลยจะไม่เป็นที่ขบขันของผู้อื่น

เยี่ยฮูหยินลูบใบหน้าอ่อนเยาว์ของเยี่ยหลัน นางอยากให้บุตรสาว ผูกมิตรกับเยี่ยเหมย วันหน้าหากได้ไปเยี่ยมเยียนยังตั้งใจก็อาจจะ

หาคุณสมบัติที่ละเอียดให้ละเอียดได้

จากนั้นครูหนึ่งก็ชี้แจงที่ข้างในเรือนก็มาเปิดประตูเชิญคนทั้งหลายไปห้องโถงอย่างเกรงอกเกรงใจ

หลังจากเยี่ยหั้นแล้วเข้าประตูมาได้ก็กวาดตามองไปรอบๆ พบว่านอกจากเยี่ยเหมยกับเยี่ยนหมัวแล้วและก๊วยอิงแล้วก็ไม่เห็นเงาใครอื่นอีก หัวคิ้วจึงขมวดเข้าด้วยกันพลางเอ่ยถาม "คุณชายกูเล่า"

"น้องหั้น นี่เป็นเรือนของพี่ เจ้าเข้าประตูมาไม่ทักทายพี่ กลับไปถามถึงบุรุษที่ไม่ใช่ทั้งญาติทั้งคนรู้จัก นี่ดูจะไม่ค่อยเหมาะสมกระมัง" ไม่รู้ว่าเยี่ยเหมยคนก่อนหน้าถูกเยี่ยหั้นกลั่นแกล้งมาตั้งเท่าไร เยี่ยเหมยจึงไม่อาจทำดีตอบแทนความแค้นได้ อีกอย่างตอนนี้นางก็อารมณ์ไม่ค่อยดีนัก มีน้ำเสียงดีได้ก็แปลกแล้ว

หลังเที่ยงเนื่องจากเฟื่องเต๋อ่วยถูกความร้อนรบกวน จันอวิ้นหยางจึงให้คนไปซื้อน้ำแข็งจากที่เดียวที่มีน้ำแข็งในตำบลหยางหลิวมาหนึ่งคันรถทันที หลังจากนั้นก็แบ่งส่วนหนึ่งวางไว้ในห้อง อีกส่วนถูกเยี่ยเหมยนำไปประกอบกับหมวและผลไม้ในครัวทำเป็นของว่างง่ายๆ รสอร่อยสองสามอย่าง

ของว่างใส่น้ำแข็งทำเสร็จแล้ว แต่พอจะกินกลับเพ็งนึกขึ้นได้ว่าตนเองอยู่ในช่วงให้นม ไม่อาจกินน้ำแข็งได้

นางหยุดการเคลื่อนไหวลงเอากะทะหั้นในช่วงสำคัญ จึงถูกจันอวิ้นหยางสังเกตเห็นแล้วซักถามด้วยเสียงเปี่ยมเสน่ห์ดึงดูด นางก็สารภาพด้วยท่าทางที่มึนๆว่าไม่อาจกินน้ำแข็งได้ด้วยกลัวจะส่งผลถึงลูกด้วยเหตุนี้จันอวิ้นหยางจึงยึดเอาของว่างส่วนของนางมาเป็นของตนเอง

โดยอาศัยข้ออ้างว่าหวังดีต่อนางและลูก

วันอากาศร้อนจัดไม่อาจกินของเย็นๆ ได้ ไม่ต้องพูดเลยว่า น่าแค้นใจเพียงไร แล้วเยี่ยหลันยังดันมาหาในเวลานี้อีก เยี่ยเหมยพูดดีๆ ได้ ก็แปลกแล้ว

อย่างที่คิดไว้ เยี่ยหลันผู้ซื้อบ๊องถูกเยี่ยเหมยทำเอาโมโหจนคิ้วชี้ชัน ขณะจะระเบิดอารมณ์กลับถูกเยี่ยฮูหยินรั้งเอาไว้

"ในเรือนอาหมยถึงกับมีโองแช่เย็นอยู่ด้วย? แดงโมนี้ก็ใส่ลงแช่สักครู่ แล้วค่อยเอาออกมากินได้ รสชาติจะดีขึ้นมาก" เยี่ยฮูหยินบีบมือเยี่ยหลัน อย่างแรง ก่อนทำท่าบอกให้ภรรยาผู้ดูแลเมืงที่ด้านหลังนำแดงโมผลใหญ่ ที่อุ้มอยู่มาวางลงบนโต๊ะแปดเขียนภายในห้อง "แดงโมพบเห็นได้ไม่บ่อย ในตำบลหยางหลิว แต่ท่านพ่อเจ้าให้คนไปนำเมล็ดพันธุ์กลับมาจากที่อื่น เพิ่งปลูกปีแรกยังไม่ออกผลมากเท่าไร ได้แค่กินพอรู้รสชาติเท่านั้น"

ก่อนหน้าวันนี้เยี่ยเหมยไม่เคยเห็นแดงโมในอาณาจักรต้าฉีจริงๆ แต่พอเห็นท่าทางโอ้อวดของฮูหยินแล้ว เยี่ยเหมยก็เลิกคิด "เยียนหมัวมัว ท่านแม่กับน้องหลันมาเยี่ยมข้าในวันอากาศร้อนจัด ท่านยังไม่รีบไปนำ เครื่องดื่มมาอีก"

"ที่เจ้าจะมีเครื่องดื่มรสดีอะไรได้ เจ้ายังไม่เคยเห็นแดงโมกระมัง ข้าจะบอกให้ แดงโมนี้ผ่าออกกินช่วยแก้กระหายได้ดีนัก" เยี่ยหลัน เป็นพวกไม่รู้จักจำ เพิ่งจะถูกเยี่ยเหมยตักตวงเหน็บแนมไปไม่นาน ก็ลืมเสียแล้ว ตอนนั้นก็เริ่มแสดงความรู้สึกเหนือกว่าต่อเรื่องที่ตนเคยกินแดงโม ขึ้นมาอีก

"ช่างบังเอิญโดยแท้ เมื่อเข้าท่านลุงจันเพิ่งจะนำแดงโมมาให้สองเซ่ง

เดิมทีข้ากั้ววลอยุ่ว่ามีคนน้อยเกินไปจะกินได้ไม่หมด เมื่อครู่เกิดความคิด
เอามันมาคั่นเป็นน้ำขึ้นมา ท่านแม่กับน้องหลันช่วยชิมรสชาติได้พอดี"
สิ่งที่เยี่ยเหมยให้เยียนหมั้วม้วยยกออกมาก็คือน้ำแดงโมที่แช่จนเย็นเฉียบ
รสชาติคงเดิมทั้งยังเย็นชื่นใจ ต่อมลงไปหนึ่งชามก็ไล่ความร้อนจนสลาย
ไปสิ้น

แต่ทว่าปริมาณที่เยียนหมั้วม้วยยกมาให้เยี่ยฮูฮินกับเยี่ยหลัน
มิได้มากขนาดเป็นชาม แต่เพียงแค่หนึ่งจอกสุรา อย่างมากก็ทำให้สองแม่ลูก
ได้พอชุ่มคอเท่านั้น

เยี่ยหลันดื่มหมดก็เลียปาก กำลังคิดจะขอเติมอีกจอกกลับได้ยิน
เยี่ยเหมยพูดขึ้นผ่านๆ ว่า "เยียนหมั้วม้วย ส่วนที่เหลือพวกท่านแบ่งกันดื่ม
แล้วกัน และอย่าลืมหันคั้วผลสวยๆ ออกมาแข่งหนึ่ง อีกสักพักก็ให้คนส่งไปให้
หมู่บ้านเกาเจีย"

คำพูดนี้หยุดยั้งความคิดจะแย่งอาหารกับบ่าวไพร่ของเยี่ยหลัน
ได้ราบคาบ ทั้งยังทำให้นางโมโหจนลมตีขึ้นมาอัดอยู่ในอก ทรมานเป็นที่สุด

ทว่าเยี่ยเหมยยังคงประเมินความตั้งใจของเยี่ยฮูฮินกับความหน้าหนา
ของเยี่ยหลันต่ำไป ไม่ว่านางจะไล่แซกทั้งทางตรงทางอ้อมอย่างไร สองแม่ลูก
ก็ยังนั่งหน้าทอนอยู่ในห้อง ไม่มีที่ท่าจะจากไปแม้แต่กระดิกเดียว

54

"พี่เหมย ท่านอยู่หรือไม่"

เสียงที่อ่อนหวานจนชวนจกจี้ของเยี่ยฟางดังมาจากนอกกำแพงเรือน
เยี่ยฮุ่ยยिनหันหน้าเปลี่ยนสี วางถ้วยชาในมือที่ไม่รู้ว่าเติมน้ำไปแล้วก็รอบลง
"อาฟางนับวันยิ่งไม่มีมารยาทแล้ว ตะโกนเอ็ดอึงเช่นนี้มีอย่างที่ไหน"

พูดตามตรง เสียงของเยี่ยฟางมิได้ดังขนาดนั้น น้ำเสียงก็อ่อนหวาน
อย่างมาก เพียงแต่เยี่ยฮุ่ยยिनยังไม่บรรลุนัดประสงค์ก็มีคนจะมาแบ่ง
ผลประโยชน์ด้วย ในใจมีหรือจะยินดี นางจึงฉวยโอกาสขณะเยี่ยฟาง
กับอี่เหนิงรอมยังไม่ได้เข้ามา รีบพูดเรื่องแต่งงานกับทางสกุลพานขึ้นมา
"อาเหมย เจ้าไม่ต้องกลัวพานหลินจะเอาหนังสือหมั้นหมายมาบีบบังคับเจ้า
หนังสือหมั้นหมายที่สกุลเยี่ยถืออยู่ถูกฉีกทิ้งไปนานแล้ว"

ถ้าครั้งแรกที่พานหลินมาบังคับแต่งงานถึงที่ เยี่ยฮุ่ยยินมีท่าที่
แข็งกร้าวเช่นนี้ ในใจเยี่ยเหมยอาจจะยังชิงในน้ำใจของนาง แต่ตอนนี้

ทุกอย่างสายไปแล้ว เยี่ยเหมยไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดๆ แม้แต่แววตา
เพียงแต่ตอบกลับไปด้วยท่าที่อ่อนหวานละมุนละไม "เรื่องเหล่านี้
ท่านรองมีแผนการอยู่ในใจนานแล้ว ข้าไม่ต้องห่วงโดยสิ้นเชิง"

ครั้งนี้ได้เยี่ยเหมยย้ำเตือน เยี่ยฮุ่ยฮินก็นึกถึงเสมียนพานกับพานหลิน
ที่ถูกมือปราบย้อนกลับมาจับตัวไปขึ้นได้ ตัวพลันสั่นเทา จะอย่างไร
นางก็เกิดในตระกูลบัณฑิต ถ้ามิใช่เพื่ออนาคตของบุตรชายบุตรสาว
เยี่ยฮุ่ยฮินก็ไม่แน่ว่าจะวางศักดิ์ศรีลงมาประจบเยี่ยเหมยใหม่ได้

ทว่าอีเหินยงรอนั้นต่างออกไป นับตั้งแต่ก้าวเข้าประตูตามหลัง
เยี่ยฟางมา แววตานั้นมิได้สงบเสงี่ยมเจียมตนเลย มองสำรวจ
ความเปลี่ยนแปลงรอบเรือนเสร็จก็เบะปาก

นึกว่าในเรือนจะบูด้วยทองหมดแล้วเสียอีก ที่แท้ก็แค่นี้เอง

เพียงแต่พอก้าวเข้าห้องโถงใหญ่ ปากของอีเหินยงรอก็อ้าค้าง
หุบไม่ลง เครื่องเรือนเป็นไม้แดงชั้นดี ชุดน้ำชาเป็นกระเบื้องเคลือบขาว
โถงแช่เย็นที่มุมผนัง ม่านมุกบนประตู ปะการังประดับที่มุมตะวันตก
เฉียงเหนือ...ในห้องนี้มีข้าวของไม่มาก แต่ล้วนเป็นของชั้นเลิศในหมู่
ของชั้นเลิศ จำนวนมากยังเป็นของดีที่เมื่อก่อนอีเหินยงรองเคยเห็น
แต่ไม่เคยได้สัมผัสอีกด้วย

"อะแฮ่ม..." เยี่ยฮุ่ยฮินกับเยี่ยฟางกระแอมขึ้นพร้อมกันถึงได้
ดึงความสนใจของอีเหินยงรองกลับมาได้

"อาเหมย เห็นว่าผู้มาสู่ขอมาถึงแล้ว อีเหินยงรองได้ยินว่าฝ่ายชาย
มาจากตระกูลใหญ่ในเชิงโจว เรือนเก่าสร้างอยู่ในป่า ไม่เพียงแค่นับแคบ
แต่ถนนหนทางก็แสนจะไม่สะดวกด้วย เรือนของฟางเอ๋อร์ในคฤหาสน์

มีขนาดใหญ่ยิ่ง นางเองก็ปณมตาลอดว่าอยู่คนเดียวเจียบเหงาเกินไป พวกเจ้าพี่น้องยิ่งโตยิ่งห่างกันไปทุกที มีผู้เจ้าย้ายกลับไปพักที่คฤหาสน์ จนกว่าวันออกเรือนจะดีกว่ากระมัง" ขณะที่พูดเห็นได้ชัดว่าอึ้งเหยิงรอน ไม่ได้เคลื่อนไหวมากเหมือนเมื่อก่อน โดยเฉพาะมือซ้ายที่ไม่ได้ขยับ โดยสิ้นเชิง เห็นได้ว่าที่ก๊วยอิงคิดหาอุบายสั่งสอนนางไปคราวนั้นยังส่งผลอยู่

จุดสำคัญคือด้วยนิสัยของนาง แม้จะได้รับบาดเจ็บอยู่ก็ยังไม่มาเจียบเยียบหมดยกลับไปพักด้วย ความมุ่งหมายคืออะไร คนโง่ก็ยังไม่เดาออก

"พี่ฟาง แม้เรือนของท่านจะใหญ่ แต่ก็อยู่ค่อนข้างไกล สู้เรือนที่พี่ใหญ่ของข้าเคยอยู่ไม่ได้ ก่อนออกมาท่านแม่ข้าให้คนนำของที่ดีที่สุด ในคฤหาสน์ออกมาจัดวางแล้ว ถ้าพี่หมอยกลับไปยอมนจะต้องไปอยู่กับข้า"

"น้องหลัน เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าตอนที่พี่หมอยกลับมาจากเชิงโจว เจ้าเป็นคนไปขวagnหน้าประตูเรือนผ่านฮวาไม่ยอมให้คนเข้าไป" เวลาที่เยียฟางเองก็เผยกรงเล็บที่ปกติซ่อนไว้ออกมา ช่างน่าขัน! ถ้าได้อยู่เรือนเดียวกับเยียหมยจริงๆ ผลดีที่ได้รับจะน้อยหรือ มีหน้าซ้ำในใจนาง ก็มีความคิดที่บอกออกมาไม่ได้อยู่ แม้แต่อึ้งเหยิงรอนก็ไม่รู้

เยียหลันถลึงตาโต พูดอย่างคับข้องใจอยู่บ้าง "มิใช่พี่ฟางเป็นคนพูดเองหรือไรว่าอย่าอยู่ร่วมเรือนกับพี่หมยที่หน้าไม่อาย ทั้งยังพูดด้วยว่าคนที่อยู่กับนางจะพลอยเสียชื่อเสียงไปด้วย"

"น้องหลันอย่าพูดเหลวไหล ข้าจะว่าร้ายพี่น้องร่วมสายเลือดของตนเองขนาดนั้นได้อย่างไร เจ้าคิดร้ายไปเองมากกว่ากระมัง" เยียฟางเคยพูด แต่เวลานั้นนางไม่มีทางยอมรับเด็ดขาด

เยี่ยหั่นได้ยินดั่งนั้นก็ร้อนใจแล้ว "พี่ฟาง ไฉนท่านถึงไม่ยอมรับ ถ้ามิใช่ท่านพูดเรื่องเหล่านี้กับข้า ข้าก็ไม่มีทางไปขวางไม่ให้พี่เหมยเข้าประตูหอรก จริงสีพี่ฟาง ท่านยังให้ข้าไปบอกพ่อบ้านให้หยุดให้เงินรายเดือนอีกเหนียงสี่ด้วย"

น่าเสียดายที่สองพี่น้องนี้จะเลยความสมัครใจของเยี่ยเหมยไปโดยไม่รู้ตัว เริ่มทู่เมียดึงกันเจ้าคำข้าคำอยู่ในห้องโถง เพียงครู่เดียวก็พูดเรื่องเก่าของอีกฝ่ายออกมาพูดได้เป็นจำนวนมาก เยี่ยฮูหยินกับอีเหนียงรองที่ฟังอยู่ข้างๆ สีหน้าดำคล้ำไปหมด แต่เยี่ยฟางกับเยี่ยหั่นมิใช่พวกนินสัยดีอะไร ไฉนเลยจะฟังคำตักเตือนของมารดาและเป็นฝ่ายยอมสงบปากสงบคำก่อน

พอรวมกับมีเยี่ยเหมยคอยพูดสร้างบรรยากาศหรือแม้ก็พูดกระพือไฟอยู่ข้างๆ เป็นระยะก็ทำเอาพี่น้องสองคนนี้ยิ่งพูดจาเหลวไหลเลื่อนเบื้อนขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งทะเลาะก็ยิ่งเสียงดัง จนสุดท้ายแม้แต่เรื่องขโมยเครื่องประดับใครตัดเงินรายเดือนใครก็ล้วนสารภาพออกมาเองทั้งสิ้น

"เจ้ายังมีหน้ามาพูดอีก! ค่าเล่าเรียนของอาห่วยวนเป็นข้าเอาไปแต่เจ้าก็ขายตำรากับเสื้อผ้าของเขา..." เยี่ยหั่นมือเท้าสะเอว เปิดโปงเรื่องที่กระทบใจเยี่ยเหมยออกมาอีกเรื่อง

เรื่องเน่าๆ อย่างรังแกอีเหนียง ชูตริตบ่าวไพร่นั้นเยี่ยเหมยฟังด้วยความสนุกสนาน แต่พอสองคนนี้สารภาพออกมาเองว่าซุกค่าเล่าเรียนของเยี่ยห่วยวนที่ต้องจ่ายให้สำนักศึกษานี้ไปก็ทำให้นางหมดอารมณ์จะฟังเรื่องสนุกแล้ว

"จี้ๆ ซ่างยอดเยี่ยมโดยแท้ เป็นแค่ตระกูลเศรษฐีชั้นบพ แต่ในบ้าน

กลับมีเรื่องสกปรกโสมมมากขนาดนี้ ทำให้คุณชายอย่างข้าได้เปิดหูเปิดตา แล้วจริงๆ" กู่จวินกับจั่นอวีนหยางเดินตามกันเข้ามาจากประตูเล็ก หลังห้องโถง ในมือฝ่ายแรกจูงซึ่งกวนเจี๋ย ส่วนฝ่ายหลังอุ้มเป่ย์เป่ย์เอาไว้

สีหน้าเยี้ยหลันกลายเป็นแดงเถือกทันที "คุณชายกู่ เรื่องราวมิได้ เป็นอย่างนั้น"

"เช่นนั้นเป็นอย่างไรเล่า" เยี้ยเหมยทำท่าทางบอกให้กู่จวิน พาซึ่งกวนเจี๋ยไปส่งให้กู่ยอิงที่อยู่อีกเรือน ผู้ใหญ่ทะเลาะกัน ให้เด็กฟังไม่ได้ "ข้า..."

เยี้ยหลันฟังจะพูดได้แค่คำแรก แต่คราวนี้เยี้ยเหมยกลับไล่เสียง ไม่ยอมเลิกรา "เจ้าทำไม เจ้ายังคิดจะแก้ตัวข้างๆ คูๆ อีกหรือว่า เจ้าไม่ได้ละโมภในค่าเล่าเรียนของอาหยวน ท่านพ่อตอบตกลงให้อาหยวน เรียนหนังสือ แต่ค่าเล่าเรียนกลับถูกเจ้าหลอกลวงเบี่ยงเบนปิดบังเบี่ยงล่าง ยึดเอาไปใช้เอง นี่เป็นการอกตัญญู อาหยวนกับเจ้าเป็นพี่น้องร่วมสายเลือด เจ้าไม่เพียงไม่คิดจะให้เขาได้ศึกษาเล่าเรียน แต่ยังทำลายอนาคตของเขา ด้วย นี่เป็นการไม่ซื่อสัตย์ ไม่มีศีลธรรม ท่านแม่ ไม่ทราบว่าคุณที่ไม่ซื่อสัตย์ อกตัญญู และไม่มีศีลธรรมเช่นนี้ควรต้องจัดการอย่างไร"

เยี้ยฟางเห็นดังนี้ก็กระตุกมูปากน้อยๆ แต่ไม่คิดว่าเยี้ยเหมย ไม่คิดจะปล่อยตนเองไปเช่นกัน ขณะเลือนสายตามาจ้องเยี้ยฟาง หัวคิ้วขมวดมุ่นกว่าเดิม "เจ้าก็ด้วย อย่างนี้กว่าหัดตัวหลบอยู่ข้างหลัง ก็จจะรอดไปได้ ถ้าไม่มีเจ้าเสียมสอนยุแยะ อาศัยสมองโง่เขลาของเยี้ยหลัน ก็มีความคิดเหล่านี้ออกมาไม่ได้โดยสิ้นเชิง หรือต่อให้นางคิดได้จริงๆ ก็คงปิดบังไม่พ้นสายตาของท่านแม่แน่นอน"

ท่านแม่ปกครองบ้านเข้มงวดกวดขัน แต่คนเราไม่มีใครสมบูรณ์แบบ ไหนเลยจะทำอะไรได้ตั้งใจไปทุกเรื่อง ความผิดพลาดบางอย่างเข้าใจกันได้ แต่ขณะเจ้าค้นพบว่าเยี่ยหั่นมีความคิดไม่ซื่อ เจ้าไม่เพียงไม่เคยโน้มนำนางไปในทางที่ถูก กลับคอยใส่ไฟอยู่ข้างหลัง กล่าวถึงเรื่องไม่ซื่อสัตย์ ออกตัญญู ไม่มีศีลธรรม เจ้าก็ไม่ได้ดีไปกว่าเยี่ยหั่นสักเท่าไร

ข้าพุดเพียงเท่านี้ พวกเจ้าไปคิดต่อเองแล้วกัน" เยี่ยเหมยระบายความไม่พอใจออกมาจนหน้าใจแล้ว พอหันหน้ากลับมาสบเข้ากับดวงตาที่ดำขาวแยกชัดของบุตรชายก็รู้สึกว่าคุณอดอันตันใจที่สะสมอยู่ในอกมานานถูกกวาดหายไปเกลี้ยง

"พุดไปตั้งมาก ตีมน้ำลึกหน่อย" สายตาจันอวินหยางอ่อนโยนนุ่มนวลยิ่ง ประหนึ่งว่าในห้องโถงอันแจ่มจางแจ่มนี้มีเพียงพวกเขาหนึ่งครอบครัวสามชีวิต หลังตะคุ่คุณหมื่นนอกบ้านน้ำชาแล้วก็รินน้ำอุ่นๆ ให้เยี่ยเหมยด้วยหนึ่ง เห็นนางดื่มจนหมดถึงค่อยวางเปี้ยเปี้ยลงในอ้อมแขนนาง "ลูกหิวแล้ว"

ภาพนี้บาดตาเยี่ยฟางโดยแท้ นางยิ่งขุ่นเคืองไม่พอใจจนควบคุมตนเองไม่อยู่ กริยาร้องแหลมออกมา "ท่านรองจัน ท่านไม่รู้สิที่ว่านางหยาบช้าน่ารังเกียจหรือ!"

จันอวินหยางไม่แม้แต่จะเหลือบสายตามองอีกฝ่าย เพียงแต่ขมวดคิ้วแล้วยื่นมือไปปิดหูเปี้ยเปี้ยไว้ "ก๊วยเซิง จับคนโยนออกไปเสียงดังรบกวนคนชายน้อยแล้ว"

ครั้นคำสั่งออกจากปาก ก๊วยเซิงที่เดิมทีไม่ได้อยู่ที่ห้องโถงก็พลันปรากฏตัว ผายมือเป็นท่าทางเชื่อเชิญด้วยเห็นแก่หน้าของเยี่ยเหมย

ใครเลยจะรู้ว่าเยี่ยฟางถูกเยี้ยเหมยเปิดโปงโฉมหน้าแท้จริงแล้วก็ไม่เสแสร้งต่ออีก ไม่เพียงไม่ยอมไป แต่ยังคิดจะโผล่เข้าหาจันอวีนหยางด้วย "ท่านรองจัน เมื่อก่อนนางลักลอบพบบุรุษเป็นประจำ ใครจะไปรู้ว่านางจงใจยัดเด็กคนนี้ให้ท่านหรือไม่ มีหน้าซ้ำนางก็แค่คลอดลูกชายไม่ว่าสตรีคนใดก็ทำได้ทั้งนั้น ท่านรอง ท่านรู้หรือไม่ว่าไม่นานมานี้สกุลเผิงที่อยู่ในเมืองใหญ่หาทางทำการค้ากับสำนักราชวังได้แล้วอีกไม่นานอาจจะได้กลายเป็นวาณิชหลวง นั่นเป็นตระกูลฝ่ายท่านแม่ข้า ถ้าสกุลจันกับสกุลเผิงได้..."

เยี่ยฟางยังพูดไม่ทันจบ เปี้ยเปี้ยที่กำลังซุกใช้หาของกินอยู่ตรงหน้าอกเยี้ยเหมยกลับพลันตัวสั่นสะท้าน ทำสีหน้าเหมือนจะร้องให้ออกมา ใบหน้าที่เย็นชาเครียดซึ่งเป็นทุนเดิมของจันอวีนหยางมีดครีมีมครีมจนน่ากลัวเหมือนท้องฟ้าที่กำลังมีพายุก่อตัวทันที แท้หนึ่งถีบไปยังเยี่ยฟางที่โผล่เข้าหา ก่อนแค้นเสียงเย็นสั่งว่า "โยนออกไป!"

ที่นี่ก๊วยเซ็งไม่กล้าลังเลแล้ว หัวคอเสื้อด้านหลังของเยี่ยฟางเดินลื่นออกไปข้างนอกทันที เพียงประเดี๋ยวเดียวก็มาถึงประตูเรือน

"อ๋อ! เยี้ยเหมย เจ้าอย่าเพิ่งได้ใจไป! เจ้ารับมือกับครอบครัวอย่างสกุลจันไม่ได้หรอก เจ้านึกว่าคลอดลูกชายแล้วก็จะอาศัยลูกได้เต้าทำอะไรสำเร็จราบรื่นทุกเรื่องได้หรือไร เจ้าไม่เข้าใจการแก่งแย่งชิงดีในตระกูลใหญ่โดยสิ้นเชิง ข้าเป็นพี่น้องแท้ๆ ของเจ้า ถ้า..."

คำพูดหลังจากนี้ถูกกั้นไว้นอกประตูเรือน คิดว่าในใจก๊วยเซ็งคงนึกรำคาญ เยี่ยฟางจึงถูกโยนลงพื้นด้วยแรงไม่เบา

"พวกเจ้าก็มีความคิดเช่นนี้เหมือนกันใช่หรือไม่" เยี้ยเหมยยังไม่ทัน

พูดอะไร จันอวินหยางก็มาเฝ้าอยู่นานาง จ้งมอญเยี่ยฮูหยิน อี้เหียนรอง และเยี่ยหลันที่ตกใจจนเซ่อซ่าไปแล้ว นัยน์ตาเหยี่ยวคมกริบกวาดผ่าน ใบหน้าของคนทั้งสาม ทำเอาเยี่ยหลันตกใจจนร้องไห้โฮออกมา

จันอวินหยางหันหน้ากลับมามองเป้ยเป้ยที่เริ่มโบกกำปั้นเล็กๆ ไปมา อีกแวนหนึ่ง ก่อนตวาดเสียงเย็น "ไม่อยากถูกโยนออกไปก็หุบปาก!"

"ท่านรอง ข้าจะกลับห้องไปให้นมลูกก่อน" เยี่ยเหมยรู้สึกได้ว่า จันอวินหยางในเวลานี้กำลังควบคุมอารมณ์ รู้ว่าเขากำลังปกป้อง ลูกของตน และก็เชื่อว่าเขาสามารถจัดการได้ดี จึงพยักหน้าให้เยี่ยฮูหยิน แล้วอุ้มลูกชายเดินไปห้องนอนด้วยความวางใจ

จะดีจะชั่วเยี่ยฮูหยินก็ยังเป็นมารดาในนามของเยี่ยเหมย เยี่ยเหมย จึงไม่อยากผิดใจกับนางถึงที่สุดก่อนได้ออกเรือน ส่วนหลังจากนั้นเชื่อว่า พอเยี่ยหยวนมีอนาคตแล้ว ต่อให้ไม่มีจันอวินหยางก็สามารถช่วยหนุนหลังนาง ได้เช่นกัน

เยี่ยฮูหยินเป็นคนฉลาด มองเค้าวางสถานการณ์ออกได้พอสมควร จากทำทีในวันนี้ของเยี่ยเหมย จึงจับเยี่ยหลันไว้แน่นพลงผืนยิ้มพูดกับ จันอวินหยาง "คุณชายจัน วันนี้อาฟางนางสติไม่อยู่กับร่องกับรอย ข้าจะกลับไปจัดการแน่นอน อาเหมยนางเพียงแค่เข้าใจบิดานางกับข้า ผิดไป ค่อยๆ ทำความเข้าใจกันใหม่ก็ได้"

"อืม" จันอวินหยางชอบคนที่มีจักกาลเทศะ "เยี่ยเหมยจะเป็น ภรรยาเอกของข้าจันอวินหยาง เป็นสะใภ้รองที่ถูกต้องชอบธรรมของ สกุลจัน ในฐานะของนางไม่มีวันมีหญิงอื่นมาสันคลอนได้ ฉะนั้นไม่รบกวน ให้สกุลเยี่ยต้องวิตกกังวลแทนนางแล้ว ส่วนเรื่องสกุลเฟิง ข้าจะให้

หัวหน้ากองการศึกษาภู่หาหรือกับสำนักราชวังว่าสมควรจะร่วมงานกันอีกหรือไม่"

ขณะที่พูด สีหน้าของจันอวินหยางดูเคร่งเครียดน่ายำเกรงไร้ใดเทียม สีหน้าเช่นนี้ของเขาแม้แต่ทหารที่ผ่านศึกมาเป็นร้อยเห็นแล้วยังขำอ่อน จึงยังไม่ต้องพูดถึงอี่เหนียงรองที่เขาให้การดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษแล้ว ยามนี้นางอ่อนปวกเปียกไปทั้งร่างและถึงกับมีกลิ่นของเสียไซยออกมาจากร่างนาง

จันอวินหยางกลั้นหายใจ ก้าวถอยหลังไปหลายก้าว ไม่ต้องใช้สายตาสั่ง กุ้ยเซิงที่วกกลับมาที่หัวตัวอี่เหนียงรองขึ้นมาและนำไปโยนทิ้งข้างนอกให้สองแม่ลูกได้พบกันอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

เยี่ยฮูหยินกับเยี่ยหลันตกใจจนแทบขวัญหนีดีฝ่อ ประคองกันเดินไปทางประตูเรือน คิดว่าคงสงบเสงี่ยมไปได้พักใหญ่ ความคิดเอาเปรียบเยี่ยเหมยก็น่าจะหยุดไปได้จนกว่างานแต่งงานจะมาถึง

จันอวินหยางชอบดูเยี่ยเหมยให้นมลูกยิ่ง มันไม่ได้แค่น้ำเต้านี่แต่ยิ่งน้ำเต้านี้ใจมากกว่า นี่คือการระบายของเขา ลูกชายของเขา เป็นครอบครัวของเขา เป็นความรับผิดชอบของเขา เพื่อคนทั้งสอง หัวใจซึ่งที่แล้วมาสับสั่นล่องลอยได้หาที่สถิตจนพบ เป้าหมายของการเพียรพยายามก็มีใช่แค่จะจัดความเหงามใจอีกต่อไป

อันที่จริงความคิดของเขาในสมัยก่อนก็ได้ต่างจากที่เยี่ยฟางพูดออกมาเสียเท่าไร เขาไม่เคยคิดเลยว่าจะได้พบเจอคนที่ทำให้ใจสั่นไหวได้อย่างเยี่ยเหมย มีเยี่ยเหมยแล้ว แค่นี้คิดเรื่องจะมีลูกกับหญิงอื่น ตัวเขาเอง

ยังรู้สึกขยะแขยง ถึงขนาดว่ากลัวนัยน์ตาเจิดจ้าคู่นั้นของเยี่ยเหมย จะเปลี่ยนเป็นเหมือนบึงน้ำนิ่งยามมองเขา นี่เป็นความรู้สึกอย่างหนึ่ง ความรู้สึกที่เราไม่อาจคิดภาพได้ เรารู้เพียงแต่ว่าถ้าคนผู้นี้คือเยี่ยเหมย ก็จะเป็นได้แค่เยี่ยเหมย เป็นได้แค่เยี่ยเหมยที่มั่นใจในตนเอง เด็ดเดี่ยว แน่วแน่ อ่อนโยน และสงบนิ่งในตอนนีเท่านั้น แม้แต่ 'เยี่ยเหมย' เมื่อวันที่สิบสองเดือนสิบปีกลายก็ไม่ได้!

"ท่านดูพอแล้วหรือยัง" เยี่ยเหมยถูกสายตาที่มองอย่างมุ่งมั่นตั้งใจ ของจันอวีนหยางทำเอาอึดอัดขัดเขินไปหมด ทว่าเป่ย์เป่ย์กำลังกิน อย่างตะกรุมตะกราม ถ้านางขยับตัว เป่ย์เป่ย์ที่ถูกรบกวนการกินมีหวัง ได้ร้องไห้ระงอแงดังลั่นแน่นอน

"ข้าจะไม่มีวันรับอนุ" จันอวีนหยางกล่าวขึ้นเบาๆ เรือนร่างสูงใหญ่ เดินมาใกล้เยี่ยเหมยที่ละก้าว ทำให้ความคิดจิตใจนางสับสนปั่นป่วน

"ท่านจะรับอนุหรือไม่เกี่ยวอะไรกับข้า ไม่สิ เกี่ยวอยู่แล้ว ตราบใด ที่ข้ายังเป็นภรรยาท่าน ตรานั้นท่านก็ห้ามไปยุ่งเกี่ยวกับหญิงอื่น ถ้า... ถ้ามีวันใดท่านได้พบคนที่ท่านรักจากใจจริง ถึงจะแต่งงานก็อย่าทำให้ข้า เสียใจ" พูดไปพูดมา โฉนเยี่ยเหมยถึงรู้สึกว่าตนเองคับข้องใจอยู่บ้าง

จันอวีนหยางทำอะไรไปมากมายเหลือเกินเพื่อการแต่งงานของทั้งสอง จนนางรู้สึกว่าคุณเองคล้ายมีอารมณ์ร่วมตามไปกับเขาแล้ว พอดคิดถึงว่า จันอวีนหยางจะรับอนุหรือไม่ก็ได้พบรักแท้แล้วจะแยกทางกับนาง ในใจ ก็เริ่มปวดแปลบจนยากจะทนไหว

"อืม ข้าจะดีต่อภรรยาของข้าให้มาก โปรดปรานนาง...รักนาง..." สายตาอ่อนหวานของจันอวีนหยางและน้ำเสียงที่ทุ้มต่ำมีเสน่ห์ดึงดูด

ทำให้เยี่ยเหมยอ่อนระทวย เมื่อครูเพ็งจะลอบกำชับตนเองให้ระวังอย่าตกหลุมพราง แต่พริบตาเดียวกลับรู้สึกว่ามันอันตรายกำลังสาธยายรักกับตนอยู่อย่างไรวางนั้น

หลังจากกองทัพสตรีจากคุณาสน์สกุลเยี่ยไปปะทะกำแพงที่เรือนเก่าเข้า เยี่ยเซ่งจึงไม่กล้าไปลวงเกินจันวันหยางส่งเดชถึงที่ แต่ด้วยความสัมพันธ์และการแสดงออกที่เยี่ยเหมยมีต่อคุณาสน์สกุลเยี่ยในบัดนี้ห่างเหินและแข็งข้อยิ่ง เยี่ยเซ่งจึงกลัวจริงๆ ว่าเมื่อพ่อสื่อมาถึงแล้วนางจะไม่แจ้งให้เขารู้ จึงอยู่ในคุณาสน์คอยหนุนหลังเยี่ยฮูหยินให้จัดระเบียบหลังบ้านใหม่อย่างเรียบร้อยสัต์ยี่ซื่อ

คราวนี้อีเหนียงรองกับเยี่ยฟางถูกย้ายไปอยู่ในเรือนห่างไกลผู้คน ที่อีเหนียงสื่กับเยี่ยเหมยอาศัยอยู่ในตอนแรกสุด ส่วนอีเหนียงสื่ก็ย้ายมาอยู่ในเรือนของอีเหนียงรองแทน จากนั้นเยี่ยฟางก็ถูกเยี่ยฮูหยินมัดตัวไปไว้ที่อารามซีแห่งหนึ่งในตำบลหยางหลิว การฝึกปฏิบัติของอารามซีแห่งนั้นขึ้นชื่อลือชาถึงความลำบากแสนสาหัส ต้องรอดูว่าเยี่ยฟางจะอดทนได้จนครบกำหนดเวลาหนึ่งปีหรือไม่แล้ว

ครั้งนี้เยี่ยเซ่งกับเยี่ยฮูหยินนับว่าตัดสินใจได้ฉลาดในที่สุด เนื่องจากพื้นที่ที่หัวหน้ากองการศึกษาคุมมาถึงตำบลหยางหลิว พวกเขาได้รับข่าวว่าสกุลเผิงล้มละลาย

ตระกูลเดิมของอีเหนียงรองแซ่เผิง ตั้งแต่เมื่อไม่กี่ปีก่อนสองพี่น้องชายแห่งสกุลเผิงหรือก็คือพี่ชายน้องชายของอีเหนียงรองได้เริ่มเคลื่อนไหวกว้างไกลในตำบลหยางหลิวทั้งสามติดๆ กัน เมื่อสองปีก่อนบังเอิญ

ได้ช่วยชีวิตแม่ทัพป้องกันเมืองคนหนึ่งทางด้านชายแดนเอาไว้ ภายหลังได้แม่ทัพผู้นี้เฝ้าประโยชน์ให้ พี่น้องสกุลเผิงก็เริ่มเดินทางเสี่ยงโชคทำการค้ากับชาวซีเหลียงผ่านชายแดน แม้จะกล่าวว่าเสี่ยงอันตรายถึงชีวิต แต่มั่นก็ทำให้คนทั้งสองได้ของหายากจำนวนมากที่อาณาจักรดำฉีไม่มีมาจากกองทัพซีเหลียงจริงๆ

ปีนี้เจ้าหน้าที่ฝ่ายซื้อหาคนหนึ่งในสำนักราชวังได้มาซื้อหาของยังเมืองชายแดนทั้งสาม พี่น้องสกุลเผิงจึงจะได้ติดต่อกับอีกฝ่าย ขณะอี่เหนียงรองพาเยี่ยฟางกลับเยี่ยมบ้านเดิมคราวก่อน พี่ชายน้องชายทั้งสองของนางบอกให้นางชะลอเรื่องแต่งงานของเยี่ยฟางออกไปก่อน เนื่องจากสกุลเผิงไม่แน่ว่าอาจได้ยกระดับฐานะจนสามารถหนุนหลังอี่เหนียงรองสองแม่ลูกได้

สองพี่น้องชายสกุลเผิงช่างคิดพิจารณาเผื่ออี่เหนียงรองกับเยี่ยฟางผู้เป็นหลานสาว ทว่านางเป็นแค่บุตรสาวสายรองของตระกูลเศรษฐีชนบท จะมีสายตามองการณ์ไกลได้สักเท่าไร แค่ถูกเยี่ยเหมยว่าเข้าหน่วยก็เอาเรื่องโอกาสที่ยังไม่สำเร็จเป็นขึ้นเป็นอันของสกุลเผิงออกมาพูดแล้ว

บัดนี้รัชทายาทยังคงตามกำจัดเชื้อพระวงศ์ที่เหลือรอดอยู่ที่แคว้นซีเหลียง การค้าชายแดนนับว่าเป็นงานส่วนหนึ่งที่ควรอยู่ในการควบคุมดูแลอย่างลับๆ ของจันฉวี่นียงอยู่แล้ว เดิมทีแค่คิดจะช่วยเยี่ยเหมยส่งสอนอี่เหนียงรองสักเล็กน้อย จึงได้เพิ่มการตรวจสอบสกุลเผิงแต่คาดไม่ถึงว่าจะจับพลัดจับผลูพัวพันไปถึงแม่ทัพป้องกันเมืองประจำด้านชายแดนที่ลอบปล่อยให้คนเข้าออกโดยพลการ การกระทำพรรค์นี้ทำให้สายลับซีเหลียงลอบปะปนเข้ามาได้ง่ายอย่างที่สุด ถ้าไม่จัดการ

ให้ทันเวลาจะต้องมีภัยตามมาไม่รู้จบรู้สิ้นแน่นอน

หัวหน้ากองการศึกษาฯยังไม่ทันมาถึงดี นายอำเภอวังก็ให้คนนำเรื่องทั้งหมดนี้มาเล่าให้เยี่ยเซ็งทราบแล้ว ทำเอาคนสกุลเยี่ยตกอกตกใจจนสงบเสียงมรเียบร้อยยิ่ง จนกระทั่งต่อมาได้ยินว่าหัวหน้ากองการศึกษาฯมาถึงเรือนเก่าแล้วและต้องการจะมาพบเยี่ยเซ็ง เยี่ยเซ็งก็ตกใจจนหน้าซีดสองขาสั่นพื๊ๆ แล้ว

ทว่าก๊วยเซ็งที่มาแจ้งข่าวได้บอกแล้วว่าถ้าเยี่ยเซ็งกับเยี่ยฮูฮินรู้สึกไม่สะดวกใจจะให้ได้ทำหัวหน้ากองการศึกษาฯมาเยือนยังคฤหาสน์สกุลเยี่ย ทั้งสองก็ไปที่เรือนเก่าแทนได้ ถึงอย่างไรก็แค่ปรึกษาเรื่องแต่งงานกันเพียงราวหนึ่งมื้ออาหาร* จะได้ไม่ต้องมารบกวนถึงบ้าน

เยี่ยเซ็งไหนเลยจะกล้าพูดอะไร นับตั้งแต่ได้ยินคนเล่าลือถึงหัวหน้ากองการศึกษาฯราวกับเป็นเทพเซียน เขาก็ไม่กล้าแม้แต่จะเสนอหน้าไปประจบแล้ว และยังไม่กล้าให้คนต้องถ่อมาถึงบ้าน ดูประหนึ่งว่าจะเห็นหัวหน้ากองการศึกษาฯเป็นดังปีศาจที่แค่มองคฤหาสน์สกุลเยี่ยเพียงแวบเดียวก็สามารถชูด้ายเรื่องสกปรกโสมมทั้งหมดในสกุลเยี่ยออกมาได้

อันที่จริงหัวหน้ากองการศึกษาฯมิได้น่ากลัวขนาดนั้น ทุกเรื่องเป็นของคนของจันอวันหยางลอบตรวจสอบอย่างลับๆ ทั้งสิ้น หลังรวบรวมหลักฐานได้ครบ เขาแค่ไปนั่งในที่ว่ากาลในชั่วเวลาชั่วชาติก็สามารถตัดสินความได้แม่นยำราวกับมีญาณทิพย์

ในสายตาของเยี่ยเหมย หัวหน้ากองการศึกษาฯไม่เพียงไม่ได้น่ากลัว

* หนึ่งมื้ออาหาร เป็นคำเปรียบเวลาของจีน เทียบได้กับครึ่งชั่วโมงถึงหนึ่งชั่วโมง

แต่ยังใจดีมีเมตตาจนชวนให้คนสงสัยว่าเขาคือชายวัยกลางคนรูปงามที่ใบหน้ากลมมีรอยยิ้มแจ่มใสและมีอายุราวสี่สิบที่อยู่ตรงหน้าจริง ๆ หรือไม่ ทว่าเขากับกุ๋จวินมีใบหน้ากลมเหมือนกัน หยี่ต้ายิ้มแฉ่งทั้งวันเหมือนกัน ชอบกินปลาเหมือนกัน กอปรกับมีกุ๋จวินและจันอวีนหยางยิ่นยั่น จึงเป็นหัวหน้ากองการศึกษาที่แท้จริงมิผิดแน่

"ค่อยมีเวลาพักได้เสียที เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะอยู่ร่วมงานแต่งของสุยเฟิงจนจบก่อนค่อยกลับเมืองหลวงได้หรือไม่" หัวหน้ากองการศึกษากุ๋จวินใช้สองมือยกน้ำแกวที่เยี่ยเหมยชงให้ขึ้นดื่มก่อนส่งเสียงด้วยความพึงพอใจออกมาเบา ๆ เขามาแถบชายแดนได้เกือบหนึ่งเดือนแล้ว รอผลการสอบระดับเซียงซี้ออกมาก็ต้องรีบกลับเมืองหลวง ไม่รู้ว่าจะได้กินปลาที่รสชาติเยี่ยมยอด ทั้งยังหลากหลายรายการเช่นนี้อีกหรือไม่

"ท่านพ่อ ท่านอย่าไปร่วมงานแต่งของนายน้อยจันจะดีกว่า เอิกเกริกเกินไปจะไม่ดี" กุ๋จวินใช้ก้างปลาเคาะฟัน แม้อยู่ต่อหน้าบิดาเช่นนี้ก็ยังคงนั่งไม่เรียบร้อย

"เช่นนั้นเดี๋ยวเจ้าเพิ่มสินเจ้าสาวให้แม่นางเยี่ยแทนพ่อสักหน่อยแล้วกัน" หัวหน้ากองการศึกษากุ๋จวินมีภรรยาที่ใคร่ปรองดอง มีกุ๋จวินเป็นบุตรชายคนเดียว หลังเขาได้เห็นเยี่ยเหมยก็รู้สึกถูกชะตาอย่างหาได้ยาก ยิ่งหลังได้รู้เรื่องของเยี่ยเหมยก็ตัดสินใจเปลี่ยนมาหนุนให้นางมีหน้ามีตาขึ้นโดยไม่แม้แต่จะคิด

"ขอบพระคุณท่านลุงกุ๋มากขอรับ" น้ำใจนี้จันอวีนหยางจดจำไว้แล้ว

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ทางข้าก็ไม่เพิ่มดอกไม้บนผ้าทอลายให้คุณหาสน์สกุลจันแล้ว ตำราสอนเด็กที่แม่นางเยี่ยให้มาก่อนหน้านี้นี้ ข้ายังไม่ได้

จ่ายค่าน้ำหมึกตอบแทนให้เลย ฉะนั้นข้าก็ขอทำหน้าหนา เพิ่ม
ร้านหนังสือร้านหนึ่งลงในสินเจ้าสาวของแม่นางเย้ย" เฟิงเต๋อเหว่ย
เห็นหัวหน้ากองการศึกษาเอาใจใส่จั่นอวี่นหยางปานบุตรหลานแท้ๆ
มีหน้าซ้ำตอนนี้อย่างนี้ให้เกียรติเย้ยเหมยเพียงนี้ ด้วยความเจ็บแสบแหลมของเขา
จึงเปลี่ยนความคิดและตัดสินใจทำตามอีกฝ่าย

เรื่องหมั้นหมายยังไม่ทันสำเร็จ เรื่องเพิ่มสินเจ้าสาวก็มาเสียแล้ว!
สองท่านนี้ไม่ว่าท่านไหนก็มีสมบัติพัสถานไม่ธรรมดาทั้งสิ้น เย้ยเหมย
กำลังคิดจะปฏิเสธ ทว่ายามนั้นก๊วยเจ๋งกลับเดินนำเย้ยเจิ้งกับเย้ยฮูหยิน
เข้าประตูมา เทียบกับท่าทีเย่อหยิ่งขณะเย้ยฮูหยินมาเยือนเมื่อสามวันก่อน
ท่าทางพินอบพิเทาไม่มีปากมีเสียงในยามนี้แทบจะทำให้เย้ยเหมยนึกว่า
มองเห็นผิดคนแล้ว

เฟิงเต๋อเหว่ยก้าวออกมากล่าวแนะนำทั้งสองฝ่าย หัวหน้ากองการศึกษา
นั่งตรงตำแหน่งประธานในห้องโถงคู่กับเฟิงเต๋อเหว่ย ฝั่งซ้ายมือเป็นเย้ยเจิ้ง
กับเย้ยฮูหยิน เดิมทีถ้ายึดตามธรรมเนียมมารยาท เย้ยเหมยควรไปหลบอยู่
ในห้อง แต่ด้วยมีหนังสือขอตกลงที่ระบุให้นางตัดสินใจเรื่องแต่งงานเองอยู่
เย้ยเหมยจึงมาปรากฏตัวได้อย่างชอบด้วยเหตุผล เนื่องจากนางกลัวว่า
เย้ยเจิ้งจะเรียกร้องอะไรที่ไม่เข้าท่าออกมา

เย้ยเหมยมองจั่นเจียงฉือที่นั่งกระสับกระส่ายอยู่ฝั่งตรงข้าม
มองจั่นอวี่นหยางที่จัดคอเสื้อนั่งตัวตรง รวมถึงกู่จวินที่นั่งเอกเขนก
อยู่บนเก้าอี้ ู่ๆ ก็อยากหัวเราะออกมา นี่เป็นการเจรจาขอสื่อเสียที่ไหน
เป็นการไถ่เกลี้ยสถานการณ์กันชัดๆ

ยังดีที่ก่อนหน้านี้จั่นอวี่นหยางชี้แจงเรื่องราวทุกอย่างไว้ชัดแล้ว

เยี่ยเซ็งกับเยี่ยฮุ่ยฮินจึงสงบเสียงมว่าง่ายอย่างไม่น่าเชื่อ

หัวหน้ากองการศึกษาผู้เป็นพ่อสื่อว่ากล่าวเรื่องหมั้นหมายแต่งงานเยี่ยเซ็งก็พยักหน้าตอบรับลูกเดียว "การแต่งงานที่ทำให้ได้เท่าๆมาเจรจาได้จะดีกว่าที่สุดอย่างแน่นอน พวกข้าสามีภรรยาที่มีความเห็นใดๆ"

"นายท่านเยี่ยก็อย่าได้ฝืนตนเองเกินไป ในเมื่อขุนนางอย่าง... ในเมื่อเข้ามาเป็นพ่อสื่อให้การแต่งงานนี้ก็ย่อมไม่อาจใช้ตำแหน่งขุนนางมาเอาผิดใครได้ มิเช่นนั้นคงได้ตกเป็นขี้ปากว่าใช้อำนาจรังแกคน" หัวหน้ากองการศึกษาผู้กล่าวพลบใจผาดๆ แต่ในใจเยี่ยเซ็งกลับคิดว่า แม้สถานการณ์ในตอนนี้จะนับไม่ได้ว่าใช้อำนาจรังแกคน ทว่ามิใช่ก็ใกล้เคียง

เสียงเครื่องขิมของหัวหน้ากองการศึกษาผู้เพิ่งจะเปล่งออกมา เยี่ยเซ็งที่เดิมนั่งแค่ครึ่งสะพานก็หวัดจะล้มตกเก้าอี้ทันที ทว่าได้เยี่ยฮุ่ยฮินใจกล้าช่วยเยี่ยเซ็งเอาไว้ "ได้เท่าๆโปรดวางใจ อาเหมย์กับท่านรองจันมีวาสนาฟ้ากำหนด ข้ากับนายท่านล้วนอยากเห็นการแต่งงานนี้สำเร็จ ต้องการให้สกุลเยี่ยทำอะไรก็จะช่วยอย่างสุดกำลังเจ้าค่ะ"

เยี่ยฮุ่ยฮินกล่าวถ้อยคำสยหรือออกมา ทว่าพอเยี่ยเซ็งได้ยินคำว่า 'ช่วยอย่างสุดกำลัง' แล้ว ที่วิญญาณลอยออกจากร่างก็นับว่ากลับเข้าร่างในที่สุด พร้อมทั้งทำสีหน้าท่าทางลำบากใจออกมา

"เรื่องนี้วันหนายเป็นคนทำผิดก่อน แคนายท่านเยี่ยกับเยี่ยฮุ่ยฮินสามารถเห็นด้วยที่จะให้บุตรสาวลดตัวมาแต่งงานก็นับเป็นโชคดีของสกุลจันของข้า นอกจากนี้หลานชายก็คลอดออกมาได้เดือนกว่าแล้ว การแต่งงานเกรงว่าคงไม่อาจค่อยๆ เตรียมการได้เหมือนผู้อื่น เรื่องสินเจ้าสาวและ

ทุกอย่างพวกท่านวางใจได้เลย สกุลจันจะจัดการอย่างดี เนื่องด้วยสองบ้านอยู่ใกล้กันมาก สกุลจันก็จะหาซื้อเรือนในตำบลหยางหลิวเพื่อไว้รับตัวเจ้าสาวก่อน จากนั้นค่อยกลับไปจัดพิธีแต่งงานที่เชิงโจว พวกท่านคิดเห็นเป็นอย่างไร"

อันที่จริงไม่กี่วันมานี้จันเจียงฉือนึกขบขันเรื่อยๆ บุตรชายเพียงบอกเขาว่าต้องการแต่งงาน หลังจากนั้นเฝิงเต๋อเหว่ยก็เขียนจดหมายมาบอกว่าจะร่วมขบวนมาด้วย เทำนี้ก็ทำให้เขาประหลาดใจพอแล้ว เดิมทีเฝิงเต๋อเหว่ยคือพ่อสื่อที่บุตรชายบอกว่าตั้งใจเชิญมาเป็นพิเศษ จึงเดินทางมาตำบลหยางหลิวด้วยกันโดยไม่ได้คิดอะไรมาก กลับไม่คาดคิดว่าหลังมาถึงจึงได้รู้ว่าพ่อสื่อถึงกับเป็นหัวหน้ากองการศึกษาผู้ซำกู่จวินสหายที่มีก้อยู่กับบุตรชายยังเป็นถึงบุตรชายสายตรงคนเดียวของเขาด้วย

เรื่องทั้งหมดนี้ล้วนทำให้ในใจจันเจียงฉือมีข้อคาตเดาบ้ำบิ่นเกิดขึ้นมา แต่ด้วยมีเรื่องแล้วเรื่องเล่าประดังเข้ามา อีกทั้งจันอวินหยางเองก็ยุ่งจนปลีกตัวไม่ได้ สองพ่อลูกจึงยังไม่มีโอกาสได้คุยกันดีๆ ตามลำพัง แต่เขาก็ได้รู้จากเหตุนี้เช่นกันว่าจันอวินหยางต้องการแต่งงานอย่างเร่งร้อนเพียงไร เพื่อความสุขของบุตรชาย เขาได้แต่ค่อยๆ คิดค่อยๆ ทำไปตามอารมณ์ความคิดของจันอวินหยาง

55

มีคำสัญญาของจันเจียงฉือ เปียเซ็งก็โล่งอกได้ยกใหญ่ในที่สุด
ที่นี้ถึงค่อยกล้าถามเรื่องเยี่ยหย่วนจากหัวหน้ากองการศึกษาแล้ว

ครั้นถามถึงเยี่ยหย่วน หัวหน้ากองการศึกษาาก็ตัวส่ายตาแฝง
ความหมายลึกซึ้งผ่านตัวจันเจียงฉือหนีห่างกับเยี่ยเหมย ก่อนพยักหน้าน้อยๆ
"เยี่ยหย่วนอายุเพิ่งสิบสองก็สอบได้ซิ่วไฉ่แล้ว ความรู้ความสามารถนั้น
ไม่จำเป็นต้องพูดอะไรมาก ต่อให้คราวนี้สอบไม่ผ่านก็ไม่ได้เป็นอุปสรรค
ต่ออนาคตภายหน้า ก่อนมาตำบลหยางหลิวข้าได้เขียนจดหมายไปแนะนำ
นายอำเภอวังแล้วว่าให้เยี่ยหย่วนรับตำแหน่งเสมียนที่ว่าการอำเภอฉีเขียน
ชั่วคราว สามารถค้นตำราหนังสือในที่ว่าการอำเภอออกมาอ่านได้
ตามใจชอบ การสอบระดับเซียงชือในอีกสามปีก็จะมั่นใจได้มากขึ้น"

ในอาณาจักรต้าฉี ระดับยวนชือจัดสอบปีละครั้ง ส่วนระดับเซียงชือนั้น
จัดสอบทุกสามปี พลัดครั้งนี้ไป ครั้งหน้าเยี่ยหย่วนอายุสิบห้าสิบหกก็กำลัง

เหมาะสมพอดี

"แต่ว่าอาหย่วนเขาเพิ่งจะสิบสอง จะเป็นเสมียนได้หรือเจ้าคะ" ในความคิดของเยี่ยเหมย เยี่ยหย่วนสอบได้หัวใจก็เหนือความคาดหมายเหลือเกินแล้ว ในวัยนี้เขามีโชครศศึกษาเล่าเรียนอย่างมีความสุขหรือไร ไฉนจะต้องทำงานเสียแล้วเล่า อีกทั้งยังไปรับตำแหน่งแทนชายชราอายุหกสิบผู้นั้นด้วย

หัวหน้ากองการศึกษาถูกน้ำเสียงของเยี่ยเหมยทำให้ขบขัน "เหตุใดจะทำไมได้ งานของเสมียนมิได้หนักอะไร ข้ายังมีลูกน้องคอยจัดการงานเล็กงานน้อยตั้งหลายคน เสมียนแค่คอยรวบรวมและแยกหมวดหมู่งานในความรับผิดชอบแล้วส่งให้นายอำเภอก็เป็นอันเสร็จ งานไม่มาก ทั้งยังมีเวลาวางตั้งมากให้ศึกษาเอกสารตำราต่างๆ ในที่ว่าการอำเภอด้วย"

คราวนี้เยี่ยเหมยฟังเข้าใจแล้ว จึงก้าวออกมาคารวะเต็มพิธี ให้หัวหน้ากองการศึกษาทูล "เยี่ยเหมยขอบพระคุณได้เท่าๆอย่างมาเจ้าคะ"

"ยังจะเรียกได้เท่าๆอยู่อีก" หัวหน้ากองการศึกษาทูลงใจชักนำให้เยี่ยเหมยมองไปทางจันอวี่นหยาง จำต้องทำให้นางรู้ว่าน้ำใจนี้ควรใช้คืนให้ใคร

เยี่ยเหมยหน้าเรือแดง พลงเอ่ยเรียกว่า "ท่านลุง" คราวนี้ดูเหมือนนางจะติดค้างจันอวี่นหยางมากขึ้นกว่าเดิมแล้ว จะใช้คืนอย่างไรดีเล่า

"นอกจากนี้ ที่เยี่ยหย่วนสามารถสอบได้หัวใจด้วยอายุเพียงเท่านั้น ก็ยังต้องขอบคุณคนอีกผู้หนึ่ง" หัวหน้ากองการศึกษาทูลถึงบุรุษผู้มอบอันอ่อนโยนที่รีบุดไปยังเมืองชายแดนกับเยี่ยหย่วนขึ้นได้ ถ้าจำไม่ผิด คนผู้นั้นเคยเป็นบุคคลโด่งดังในเมืองหลวงอยู่ชั่วระยะหนึ่ง ไม่รู้เหมือนกันว่า

เยี่ยหยวนมีอะไรเข้าตาเขา เขาถึงได้ทุ่มเทใจที่แนะนำสั่งสอนเช่นนี้

แค่คิดเล็กน้อยเยี่ยเหมยก็รู้แล้วว่าหัวหน้ากองการศึกษาผู้พูดถึงลุงเจินสีหนานางพลันมีความเปลี่ยนแปลงเล็กๆ แทบมองไม่เห็น แต่จันอวี่นหยางกลับมองออกอย่างชัดเจน เขาผุดลุกขึ้นยืนทันที "รอหลังแต่งงานข้าจะเตรียมของขวัญไปสำนักศึกษาบ้านชานเพื่อขอบคุณที่อาจารย์ใหญ่เฟิงและอาจารย์ทั้งหลายในสำนักศึกษาทุ่มเทความคิดความอ่านที่แนะนำสั่งสอนแน่นอน"

เฟิงเต๋อเหว่ยคาดไม่ถึงว่าจู่ๆ หัวข้อสนทนาจะเบนมาที่ตนเอง จึงงงกันไปเล็กน้อย ก่อนพยักหน้าให้อย่างรวดเร็ว

พูดกันมาถึงตรงนี้ก็นับว่าเข้าสู่ตอนจบแล้ว เยี่ยฮูหยินนำเอาดวงชะตาวันเกิดของเยี่ยเหมยไป รวหาคนมาคำนวณดูเสร็จก็จะแลกเปลี่ยนหนังสือหมั้นหมาย แล้วหารือกันเรื่องสินสอดทองหมั้นและวันแต่งงาน

ที่นอกห้อง เป่ย์เป่ย์ที่เยียนหมัวมั่วดูแลอยู่ส่งเสียงร้องให้ขึ้นมาพอดี จันเจียงฉือนั่งไม่ติดเป็นคนแรก จึงลุกขึ้นยืนพลางกล่าว "หลานชายสุดที่รักของข้าร้องให้แล้ว ข้าต้องไปดูสักหน่อย"

เห็นจันเจียงฉือที่รีบร้อนเดินไปหาลูกแล้ว ในใจเยี่ยเหมยก็ยิ่งกระวนกระวาย ไม่รู้จันอวี่นหยางแต่งเรื่องโกหกอะไรออกมา ผู้อื่นถึงไม่สงสัยในฐานะของเป่ย์เป่ย์แม้แต่น้อย แม้ว่าการให้เป่ย์เป่ย์มีครอบครัวที่สมบูรณ์จะดีต่อสุขภาพกายและใจของเขาที่สุด แต่ถ้าเป็นเช่นนี้ต่อไปนานเข้า หลอกผู้อื่นนั้นช่างเถอะ แต่หลอกนายท่านจันจะทำได้ไปหน่อยหรือไม่

น่าเสียดายที่เวลาต่อมาจันอินหยางไปส่งจันเจียงฉือกลับคฤหาสน์สกุลจันแล้วก็ไม่ได้กลับมาเรือนเก่าอีก

ส่วนฝั่งเต๋อเหว่ยมอบบ้านหนังสือร้านหนึ่งในเชิงโจวเป็นสินเจ้าสาวเสร็จก็บอกลาเยี่ยเหมยจากไป

ในขณะที่หัวหน้ากองการศึกษาถูกปล่อยให้อยู่ต่ออีกสามวัน จนกระทั่งจันอินหยางให้คนส่งข้อความมงคลว่า 'คู่ฟ้าประทาน มั่งมีศรีสุข' จากใต้ชื่อแห่งวัดผู้จี๋ รวมถึงรายการสินสอดมาให้เยี่ยเซิงกับเยี่ยฮุยินดูและมอบให้เยี่ยเหมยแล้ว เขาถึงได้กลับเมืองชายแดนไป

หลังจากเยี่ยเหมยหมั้นหมายกับจันอินหยาง แม้จะตัดทอนขั้นตอนรายละเอียดระหว่างนั้นไปมากแล้วแต่ก็ได้กำหนดวันมอบสินสอดเป็นวันที่สี่สิบสองเดือนแปด วันที่หกเดือนเก้าถึงจะกราบไหว้ฟ้าดินและเข้าหอที่เมืองเชิงโจว

จัดการเรื่องใหญ่ในชีวิตของบุตรชายได้แน่นอนแล้ว จันเจียงฉือก็โล่งใจ ขณะที่โอกาสที่จันอินหยางยังอยู่ในคฤหาสน์อย่างหาได้ยากเร่งให้ช่างฝีมือรีบซ่อมแซมเรือนสุยเฟิง เขาก็หาจังหวะถามบุตรชายได้ในที่สุดว่าในช่วงหลายปีมานี้อีกฝ่ายทำอะไรกันแน่

พอเข้ามาในห้องหนังสือของจันเจียงฉือ จันอินหยางเห็นสีหน้าอีกฝ่ายก็รู้ว่ากำลังจะได้คุยเรื่องอะไร จึงปิดประตูห้องอย่างรอบคอบระมัดระวัง ก่อนเดินมานั่งลงตรงข้ามกับจันเจียงฉือ นวดหัวก้มด้วยความอ่อนเพลีย หลายวันมานี้เขาไม่ได้แค่ยุ่งเรื่องแต่งงานกับเยี่ยเหมย แต่ยังต้องจัดการวางแผนด้วยว่าทำอย่างไรถึงจะตรวจสอบได้เร็วที่สุดว่า

เจ้าเมืองเชิงใจโฉมคบกับใครหรือว่าตัดสินใจสลับเปลี่ยนเสียยิ่งที่สนามรบ
ต้องการด่วนด้วยตนเอง

"ว่ามา เรื่องหัวหนากองการศึกษาภูนี้มันอย่างไร และอาจารย์ใหญ่เฟิง
มิใช่ผิดหวังในตัวเจ้าที่เป็นศิษย์ปิดสำนักมากหรือไร ไฉนคราวนี้ถึงได้
รับมาประจบเจ้า" จันเจียงฉือไม่โง่ เพียงแต่รักใคร่โปรดปรานจันอินหยาง
มากเกินไป ที่แล้วมากลัวว่าเอ่ยถามแล้วจะไปจี้ใจดำเรื่องที่จันอินหยาง
ล่วงเกินผู้มีอำนาจจนหมดอนาคต จึงไม่เคยได้ถามเลยว่าหลายปีมานี้
เขาทำอะไรอยู่ข้างนอก

จันอินหยางคิดคำตอบของทุกคำถามเหล่านี้มาเรียบร้อยก่อนแล้ว
เรื่องราวของครักษ์ลัษยังไม้อาจเปิดเผยได้ แต่เรื่องเนาเหม็นในบ้าน
จำต้องมีบิดาให้การสนับสนุนถึงจะหาช่องโหว่ให้จัดการได้ จึง
บอกเล่าอย่างย่อๆ ว่า "ท่านน้ำยังมีชีวิตอยู่ เพียงแต่ช่วงหลายปีก่อน
สูญเสียความจำไป หาทางกลับบ้านไม่เจอ ต่อมาเขาที่ได้กลายเป็น
พระสวามีองค์หญิงและได้เห็นข้าที่เมืองหลวงถึงพลันนึกเรื่องทุกอย่างออก
เวลานั้นราชสำนักสับสนวุ่นวาย ท่านน้ำจึงเกลี้ยกล่อมให้ข้าเก็บงำ
ความสามารถไว้ เมื่อปีกลายของศรีษทายาททรงออกกรำศึกกับแคว้นซีเหลียง
ท่านน้ำจึงอาศัยความสัมพันธ์กับหัวหนากองการศึกษาภู ให้เข้าไปเป็น
ขุนนางเล็กๆ ในบังคับบัญชาขององครักษ์ทายาท พักก่อนท่านมิใช่ไล่ถามซ้ำ
อยู่ตลอดหรือว่าเด็กที่ข้าพากลับมาด้วยเป็นใคร เขาคือพระโอรสสายตรง
เพียงพระองค์เดียวขององครักษ์ทายาท ด้วยกลัวท่านจะเป็นกังวล
ถึงไม่ได้บอกอะไรมา"

จันเจียงฉือเดิมาก็ส่งเสริมให้ทำยจันอินหยางอย่างไม่มีเงื่อนไข

ขนาดก่อนหน้านี้จันอวินหยาง 'ไร้อนาคต' ถึงเพียงนั้น เขายังภาคภูมิใจอย่างยิ่ง นับประสาอะไรกับตอนนี้ที่ได้ยืนยันว่าบุตรชายอนาคตสดใสถึงเพียงนี้ เริ่มจากประหลาดใจก่อนกลายเป็นรู้สึกเหมือนได้ยกภูเขาออกจากอก หลังจากนั้นก็ปลื้มปริ่มขึ้นใจยิ่ง

"ที่แท้จันอวินหยางเจ้าก็ได้เป็นขุนนาง มีอนาคตสดใสแล้ว ถ้าแม่ที่อยู่ในปรภพของเจ้าล่วงรู้จะต้องดีใจมากแน่นอน" รัชทายาทอะไร พระราชนัดดาอะไร จันเจียงฉือมิได้สนใจนัก ตอนที่ไปตำบลหยางหลิวเมื่อไม่กี่วันก่อน เขาก็มองออกแล้วว่าเสี่ยวอวี้มีโชคลาภนอกสมรสของจันอวินหยางอย่างที่เขาคิดก่อนหน้านี้ ถ้าไม่มีเปียเปียผู้เป็นหลานชายแท้ๆ อยู่ด้วย เขาอาจจะยังบ่นด้วยความผิดหวัง แต่บัดนี้ความสนใจของเขาถูกเบนไปนานแล้ว

จันอวินหยางไม่ยอมให้บิดาได้ตีใจนานก็โยนเรื่องยุ่งยากใจตามาติดๆ ทันที "แต่ว่าพักก่อนองค์รัชทายาททรงได้รับเสปียงที่มีกรวดทรายปนมา และเสปียงชุดนั้นก็มาจากเชิงใจ"

ใครมีกิจการค้าธัญญาหารใหญ่ที่สุดในเชิงใจ ใครเป็นคนจัดหาเสปียงให้ทางการ จันเจียงฉือกระจางใจดี สีหน้าจึงซีดลงทันควัน "แล้วในเวลาซึ่งเป็นที่ตายเช่นนี้เจ้ายังมีแกลใจจะแต่งงานอีก?"

"ท่านมิใช่พูดบ่อยๆ หรือว่าหลังแต่งงานจะให้ข้าดูแลกิจการในบ้าน" จันอวินหยางยังคงสงบนิ่งเช่นเดิม กำลังเตรียมจะอธิบายแผนการในใจอย่างละเอียด หุกลับพลันกระดิก "นั่นใคร!"

แม้จันอวินหยางจะเคลื่อนไหวรวดเร็วเพียงไร แต่กว่าเขาจะลุกจากเก้าอี้เหินกายไปเปิดประตูห้องหนังสือ ก็ทันมองเห็นเพียงพุ่มไม้ที่อยู่ไม่ไกล

ขยับไหว

"เวลานี้ไหนเลยจะมีใครมาห้องหนังสือ คงเป็นแมวที่ไม่รู้มาอยู่
หลังบ้านตั้งแต่เมื่อไรมากกว่า" จันเจียงฉือเองก็เดินตามออกมาด้วย
ครั้นมองเห็นลานเรือนว่างเปล่าก็เอ่ยปลอบจันอวินหยาง

"ข้าจะไปดูสักหน่อย" จันอวินหยางเองก็ไม่แน่ใจว่าเขาคิดกังวลไปเอง
หรือไม่ แต่เพื่อความมั่นใจจึงยังคงตัดสินใจจะเดินวนดู ทว่าหลังจาก
ถามข่าวชายเฝ้าประตูไปหลายคน แล้วแต่ละคนต่างส่ายหน้าบอกว่า
ไม่เห็นอะไรผิดปกติ เขาก็ได้แต่เก็บความสงสัยลงและกลับไปพักผ่อน
ในห้อง

จันอวินเผิงกลับมาถึงเรือนตนเองด้วยความรวดเร็วที่สุดในชีวิต
ปิดประตูห้องอย่างแรงจนเกิดเสียงดังปัง ทำทางเหมือนว่ามีใครไล่ตามมา
ข้างหลังกระนั้น

"ท่านทำอะไร เยี้ยเออร์เฟิงจะหลับไปเอง" สะใภ้ใหญ่จันได้ยินเสียง
จึงเดินออกมาจากห้องอีกด้าน เห็นจันอวินเผิงมีสีหน้าลนลาน
ทั้งยังชี้ตัวเขาก็ขมวดคิ้วถามน้อยๆ ก่อนลดเสียงพูดบ่นขึ้นมา

จันอวินเผิงหันหลังฟิงบานประตู พ่นลมหายใจออกมาอย่างแรง
ก่อนก้าวพรวดๆ ไปนั่งลงริมโต๊ะภายในห้อง หยิบป่านชามารินน้ำชาเย็นชืด
ดื่มลงไปจนหมดถ้วย บ่าที่ได้ยินเสียงจึงรีบมาปรนนิบัติ เมื่อเห็นดังนี้
ก็ทำท่าจะคุกเข่าขอรับโทษ

จันอวินเผิงทำหน้าดำคร่ำเคร่ง พลังโบกมือไล่ "ออกไปให้หมด!"

ขุนหลันใจกระตุกวาบ คารวะแล้วถอยออกไปข้างนอกด้วย

ท่าทางเคารพนบรอบ ชวนเถากลับลั้งเลอยู่เล็กน้อย ลอบมองสีหน้าของ จันอวีนเผิงสามีภรรยา คาดเดาว่าที่จันอวีนเผิงหน้าดำคร่ำเคร่งมีสาเหตุ มาจากนายหญิงของตนหรือไม่ จนกระทั่งถูกชุนหลั่นกระตุกแขนถึงได้ ถอยออกไปอย่างอาลัยอวรณ์

"ท่านเป็นอะไรไป ข้าให้คนเปลี่ยนชาร้อนๆ มาให้ใหม่ดีหรือไม่" สะใภ้ใหญ่จันนั่งลงตรงข้ามจันอวีนเผิง เอ่ยถามเสียงเบา

จันอวีนเผิงมูมปากกระตุก ไฉนตอนที่สาวใช้สองคนเมื่อครู่ยังอยู่ นางกลับไม่คิดจะเปลี่ยนชาร้อนๆ มาให้ พอไม่มีคนคอยรับใช้แล้ว ถึงมานึกได้ แต่พอคิดถึงข่าวน่าตระหนกตกใจที่ได้ยินมาก่อนหน้านี้ ก็เก็บถ้อยคำที่คิดจะเหน็บแนมนางลง "ไม่ต้องเปลี่ยนแล้ว ฤดูกาลนี้ ดี่มซาเย็นๆ ก็ไม่เป็นไร ไม่ต้องไปรบกวนพวกเผิงหมั้วมัวแล้ว"

นี่เป็นเรือนสวนโน บ่าวชายข้างกายจันอวีนเผิงล้วนไม่อาจเข้ามาได้ แต่หมั้วมัวผู้ดูแลใหญ่หนึ่งคน หมั้วมัวผู้ดูแลสองคน และสาวใช้ระดับสูงสี่คน ภายในเรือนนี้ล้วนแต่เป็นคนสนิทของสะใภ้ใหญ่จันทั้งสิ้น คนอื่นเรียกใช้ ไม่ค่อยได้เท่าไร มิหนำซ้ำสะใภ้ใหญ่จันก็ไม่อนุญาตให้บ่าวรับใช้ทั้งสาว ทั้งชราที่เป็นคนของคฤหาสน์สกุลจันแต่เดิมเหยียบเข้าเรือนหลักของ เรือนเผิงเพยในยามวิกาลมาแต่ไหนแต่ไร

"ข้านึกว่าคืนนี้ท่านใหญ่จะนอนที่ห้องหนังสือเล็กในเรือนสวนนอก ตามเดิม คิดไม่ถึงว่าตึกขนาดนี้แล้วจะยังกลับมาห้อง" สะใภ้ใหญ่จัน มองสีท้องฟ้าแวบหนึ่ง ยามนี้ตึกแล้วจริงๆ

สีหน้าของจันอวีนเผิงในเวลานี้กลับมาเป็นปกติแล้ว แต่นั้วมีอ กลับเคาะหน้าต่างเบาๆ ในจุดที่สะใภ้ใหญ่จันมองไม่เห็น "ระยะนี้ชิงฮุย

กับเยียเออร์สบายดีหรือไม่"

พูดถึงบุตรชายบุตรสาว สีหน้าเย็นชาของสะไกใหญ่จั้นก็อ่อนลง "วันนี้ซึ่งสุขฝึกเขียนอักษรตามอาจารย์ อาจารย์ยังชมเขาด้วยว่ามีพรสวรรค์ไม่เลว ส่วนเยียเออร์ก็หนักขึ้นสองชั่งแล้ว บัดนี้นับว่าแข็งแรงและเฉลียวฉลาดกว่าเด็กที่อายุเท่ากันมาก"

"เช่นนั้นน้องชายฝาแฝดทางบ้านท่านพอตาเล่า" รวสองเดือนก่อนเถียนหนานซึ่งแนะนำให้สะไกใหญ่จั้นแบ่งยาเสริมกระดูกของจั้นซึ่งสุขกับจั้นเยียเออร์ไปให้บุตรชายฝาแฝดของใต้เท้าเจ้าเมืองกินด้วย จั้นอวินเผิงก็รู้เรื่องนี้ แต่กลับไม่เคยออกปากถามไถ่

พอได้ยินดังนี้ สะไกใหญ่จั้นก็งังงันไป ก่อนจะมีสีหน้ายินดีขึ้นมาหลายส่วนทันที "สองเดือนมานี้ทั้งสองแข็งแรงและเฉลียวฉลาดขึ้นกว่าเดิมอีก"

"อืม พรุ่งนี้ข้าจะไปเยี่ยมบ้านเดิมเป็นเพื่อนเจ้า ส่งยาไปให้พวกเขาเพิ่มเติมด้วยแล้วกัน" จั้นอวินเผิงคิดใคร่ครวญเสร็จก็ตัดสินใจกล่าว จากนั้นก็ยื่นมือไปจับข้อมือสะไกใหญ่จั้น "พวกเราพักผ่อนกันเถอะ"

ได้ยินคำพูดนี้ สะไกใหญ่จั้นก็ตัวแข็งทื่อไป ก่อนจะผ่อนคลายลงและเดินตามแรงจูงของจั้นอวินเผิงเข้าไปในห้องส่วนใน

หลังพายุฝนผ่านไป สะไกใหญ่จั้นก็หลับใหลด้วยความอ่อนเพลียถึงที่สุด ในขณะที่จั้นอวินเผิงกลับจ้องมองภาพปักนกยวนยาง* เล่นน้ำบนหลังคามุ้งอย่างหนอกอกหน้าใจ ผ่านไปนานก็ยังหลับไม่ลง

นึกย้อนไปถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในเกือบหนึ่งปีมานี้ เดือนสิบปีกลาย

* นกยวนยางหรือเปิดแมนดริน เป็นนกเปิดน้ำชนิดหนึ่งที่มีถิ่นกำเนิดในจีน มีนิสัยชอบอยู่กันเป็นคู่ จึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของคู่ชีวิตและความรักมั่นคง

ข่าวว่าจันอวีนหยางจะแต่งงานกับหลินฟางเฟยแพร่ไปทั่วคฤหาสน์
ข่าวมาอย่างกะทันหันนั้นช่างเถอะ แต่ไม่นานก่อนหน้านี้กลับล้มเลิก
การหมั้นหมาย และหลังจากนั้นจันอวีนหยางก็บอกว่าหาหญิง
ที่ถูกแผนการของหลินฟางเฟยทำให้แปดเปื้อนในตอนนั้นพบแล้ว
หญิงนางนั้นไม่เพียงคลอดลูกชายให้จันอวีนหยาง แต่ยังเป็นแม่นางเย้ย
ที่ก่อนหน้านี้รักษาอาการป่วยให้บุตรทั้งสองของตนด้วย

ข่าวนี้ทำเอาเขาตั้งตัวไม่ทัน ขณะคิดจะถามถึงเหตุการณ์
อย่างละเอียดกลับพบว่าเขาเพียงแค่ออกเดินทางไปทำการค้า พอกลับมา
ไม้ก็กลายเป็นเรือ* แล้ว จันอวีนหยางกับบิดาต่างไม่อยู่ในคฤหาสน์ด้วย
ต้องไปสูขอฝ่ายหญิง

ยังจำได้ว่าพักก่อนขณะจันอวีนหยางพาเด็กคนหนึ่งกลับมา บิดา
ดีใจมากเพียงไร เวลานั้นบิดาแทบอดใจรอที่จะแนะนำบุตรชายสายตรง
อย่างจันอวีนหยางให้คนทำการค้าทั้งหลายทั้งใหญ่ในเมืองเชิงโจว
ได้รู้จักไม่ไหว ลืมบุตรชายคนโตสายรองที่วิ่งเต้นทำการค้าของสกุลจัน
มาหลายปีอย่างเขาไปโดยสิ้นเชิง

แต่เขาเองก็รู้ดีว่าด้วยนิสัยของบิดา ไม่ว่าแม่นางเย้ยมีฐานะเช่นไร
ก็ล้วนจะอนุญาตให้จันอวีนหยางแต่งงานด้วยเห็นแก่เด็ก อีกทั้งบิดาก็เคย
ประกาศไว้นานแล้วว่า...ถ้าจันอวีนหยางแต่งงานมีลูกจะมอบกิจการทั้งหมด
ของสกุลจันให้ดูแล

เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง เขาคิดจะไปห้องหนังสือเพื่อคัดค้านบิดา
คิดไม่ถึงว่าจะได้ยินบิดาปรบมือชมเชยว่าจันอวีนหยางได้เป็นขุนนางแล้ว

* ไม้กลายเป็นเรือ หมายถึง เรื่องราวดำเนินมาถึงขั้นที่ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้แล้ว

สูญหินที่ล่องลัไปของสกุลจันอยู่ในปรภพจะต้องดีใจแน่นอนเข้าพอดี
จากนั้นจันอวีนหยางก็พูดถึงเรื่องเสปียงมีกรวดทรายปลอมปนขึ้นมา
เขาจึงตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ ด้วยอารามพลุ่งพล่านร้อนใจก็เลยเผผล
ทำเสียงดังออกมา

เคราะห์ดีที่เขาตอบสนองรวดเร็ว และก็รู้ว่ากลางพุ่มไม้นอกห้องหนังสือ
มีทางเดินเล็กสายหนึ่งสามารถตรงมาถึงเรือนผิงเพยได้ ทางเดินเล็กสายนั้น
เป็นเขาค้นพบโดยบังเอิญขณะจะมาหาหรือเรื่องการค้ากับบิดาก่อนหน้านี้
คราวนี้กลับได้กลายเป็นเส้นทางหนีตายของเขา

หากว่ากันตามจริง เรื่องเสปียงก็มีใช่เขาตั้งใจเล่นลูกไม้ ก่อนราชสำนัก
จะรวบรวมเสปียง เป็นเจ้าเมืองอวี่พ่อตาของเขาช่วยเป็นคนกลางให้เขา
หาพ่อค้าจากเมืองอู๋โจวมาซื้อธัญญาหารจำนวนมากในราคาสูง ช่วงนั้น
บิดามีได้อยู่ในเชิงใจ พ่อค้าจากอู๋โจวผู้นั้นก็ต้องการสินค้าอย่างเร่งด่วน
เนื่องจากเป็นคนที่เจ้าเมืองอวี่แนะนำมาด้วยตนเอง เขาจึงกัดฟัน
ขายธัญญาหารส่วนใหญ่ที่มีเก็บอยู่ในยุ้งฉางสกุลจันออกไปในราคาสูงลิบลัว
เงินส่วนที่เกินมานั้นเขาก็แบ่งกับเจ้าเมืองอวี่คนละครึ่งเป็นการลับ

แต่ใครเลยจะคิดว่ารัชทายาทจะนำสัญญาระหว่างสกุลจันกับ
ราชสำนักมาเบิกธัญญาหารจากร้านข้าวเอาในเวลานั้น! ในมือเขา
ยังกำตัวเงินมูลค่ามหาศาลจากการขายธัญญาหารเอาไว้ ยังไม่ทันได้มอบ
ให้บิดาก็ถูกเรื่องนี้ทำเอาเมืงงไปทันที กำหนดเวลาสิบวันจากรัชทายาท
พบตาเดียวก็มาถึง ไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญากับราชสำนักได้
จะมีผลลัพธ์เช่นไร เขาไม่กล้าคิด จึงได้แต่นำตัวเงินออกกว้านซื้อธัญญาหาร
ไปทั่วสารทิศ

สกุลจันเป็นพ่อค้าัญญาหารรายใหญ่ที่สุดในเชิงโจวไปจนถึงเมืองชายแดนทั้งสาม และก็เป็นผู้เพาะปลูกัญญาหารรายใหญ่ที่สุดด้วยเช่นกัน ต่อให้เขากว้านซื้อจากทุกที่ที่หาได้ก็ยังไม่พอกับจำนวนเสบียงกองทัพอยู่ดี ขณะที่มืดแปดด้าน เขาก็คิดถึงเจ้าเมืองอวี๋ขึ้นมา ทว่าเจ้าเมืองอวี๋กลับยืนยันเต็มเสียงว่าัญญาหารของจวนว่าการเจ้าเมืองก็ขายให้พ่อค้าจากลู่โจวไปด้วยเหมือนกัน ในฐานะที่เป็นจวนว่าการเจ้าเมืองเจ้าเมืองอวี๋เองก็ต้องจัดหาเสบียงไปให้รัชทายาทเช่นกัน เจ้าเมืองอวี๋จึงบอกไปเป็นนัยให้จันอวี๋นึ่งไส้กรวดทรายลงปนในเสบียง แล้วว่าขณะส่งมอบตนจะติดสินบนขุนนางผู้ตรวจเสบียงให้ทำให้เสบียงจากเชิงโจวปะปนกับเสบียงจากเมืองอื่น ถึงเวลานั้นก็คงไม่มีใครค้นพบว่าการปลอมปน

เวลานั้นเขาเข้าตาจนแล้ว เจ้าเมืองอวี๋ไม่เพียงแค่เป็นเจ้าเมืองเชิงโจวแต่ยังเป็นพ่อตาของเขาด้วย นอกจากยอมเชื้ออีกฝ่าย เขายังจะทำอะไรได้อีก

56

จันอวีนหยางมิใช่ไม่คิดจะหาว่าคนที่มาลอบฟังอยู่นอกประตูเมื่อคืนเป็นผู้ใด แต่เวลานี้เขาเพิ่งจะค้นพบว่าบ่าวไพร่ในเรือนส่วนในของคฤหาสน์สกุลจันถ้าไม่ใช่คนของหลินอี่เหิงก็เป็นคนของสะใภ้ใหญ่จัน จึงไม่อาจสืบหาอะไรได้โดยสิ้นเชิง

จันอวีนเฝงกับสะใภ้ใหญ่จันคิดถึงแต่ทรัพย์สินสมบัติของสกุลจัน ในขณะที่จันอวีนหยางกลับไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย เรือนส่วนในอยู่ในการควบคุมของหลินอี่เหิงกับสะใภ้ใหญ่จัน เขาก็ไม่มีแก่ใจจะแย่งชิงกับสตรีทั้งสอง เพียงแค่ให้ก๊วยหนานกับก๊วยซีที่ย้ายมาติดตามข้างกายซื้อสาวใช้จำนวนหนึ่งมาไว้ในเรือนสุขเฟิง พอเยี่ยเหมยเข้ามาอยู่จะได้ใช้ได้สะดวก ส่วนเรื่องอื่นล้วนไม่มีเวลาให้สนใจอีก

จันอวีนเฝงกลับไปเยี่ยมบ้านเดิมเป็นเพื่อนสะใภ้ใหญ่จัน ทว่าเวลานี้เจ้าเมืองเซ่งโจวหาได้อยู่ในจวนไม่ แต่กำลังเดินทางฝ่าแดดร้อน

แผดเผาไปยังศาลาซานเมืองตะวันตกที่ห่างจากเมืองเชิงโจวไปสิบกว่าลิ
ครั้นขบวนรถม้าเคลื่อนมาใกล้ เจ้าเมืองอวี่ก็ไม่สนใจว่าบนตัวสวมชุดขุนนาง
หนาหนักอยู่ ซอยเท้าวิ่งเหยาะๆ ออกจากศาลาไปหยุดเบื้องหน้าขบวน
หลังมองเห็นตราสัญลักษณ์บนรถม้าชัดเจนก็ค้อมหลังที่ปกติยึดตรงลงต่ำ

"กระหม่อมอวี่เปี้ยว เจ้าเมืองเชิงโจวน้อมรับเสด็จองค์ชายสาม
องค์หญิงใหญ่ และราชบุตรเขยจินพะยะคะ" เสียงของเจ้าเมืองอวี่
ดังกังวานขึ้นท่ามกลางฝุ่นตลบฟุ้ง

ขบวนรถที่กำลังเคลื่อนตัวจึงหยุดลง บุรุษใบหน้าขาวเกลี้ยงเงลา
ที่นั่งอยู่ตรงคานของรถคันหรูหรางดงามเทียมด้วยม้าพันธุ์ดีสี่ตัวที่หัวขบวน
แหวกฝ่าม่านรถออกก่อนโผล่ใบหน้าหล่อเหลาอ่อนวัยออกมา แวดตาคนผู้นั้น
ดูประหลาดอยู่บ้าง ยามจ้องมองคนก็ให้ความรู้สึกคล้ายว่าถูกงูพิษจ้องมอง
แม้จะอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ร้อนแรงก็ยังทำให้คนรู้สึกหนาวเหน็บในใจได้

เจ้าเมืองอวี่ตัวสั่นเทา หลังยังค้อมต่ำลงกว่าเดิม

บุรุษหนุ่มแน่นผู้นั้นก็คือซ่งกวนสวินหยาง เขาเก็บสายตากลับมา
ก่อนคราวรับในลำคอเบาๆ "เจ้าเมืองอวี่ไม่จำต้องมากพิธี ข้าเพียงแต่
คุ้มกันองค์หญิงใหญ่กับราชบุตรเขยจินกลับมาเยี่ยมญาติยังบ้านเกิด
ไม่ต้องมาต้อนรับกันเอิกเกริกเพียงนี้"

"สวินหยางพูดได้ถูกต้อง เจ้าเมืองอวี่ ท่านคิดเสียว่าข้าแต่งกับไก่อ
อยู่กับไก่* แค่มาทีเยวเล่นบ้านเกิดเป็นเพื่อนพระสวามีเท่านั้น
อย่ากระทำการรบกวนความสงบของชาวบ้านเลย มิเช่นนั้นจะเป็น
การผิดความตั้งใจเดิมของข้ากับพระสวามี" ภายในรถม้า องค์หญิงใหญ่

* ส่วนเพิ่มเติมคือ 'แต่งกับไก่อยู่กับไก่ แต่งกับสุนัขอยู่กับสุนัข' เป็นการกล่าวถึงแนวคิดของสังคมศักดินาจีน
สมัยโบราณว่า หญิงสาวที่แต่งงานไปแล้ว ไม่ว่าสามีจะดีหรือเลวก็ต้องติดตามสามีตลอดไป

ยกมือวางทับลงบนสองมือที่ทาบทับกันอยู่ของฉินรู่ยผู้เป็นพระสวามี
น้ำเสียงอบอุ่นอ่อนโยนยิ่ง

ก่อนเจ้าเมืองอวี่จะกล่าวรับคำ สายตาได้วัดมองฉินรู่ยที่กลับมา
เยี่ยมญาติอย่างรวดเร็ว อีกฝ่ายอายุราวสามสิบหกสามสิบเจ็ด หน้าตา
ท่าทางสุภาพเรียบร้อยคงแก่เรียน แต่นัยน์ตาเหี่ยวคุ่นนั้นกลับแหลมคม
อย่างยิ่ง เจ้าเมืองอวี่ก้มหน้าลง ในใจทบทวนข่าวที่ได้รับมาเมื่อสองวันก่อน
รอบหนึ่ง ฉินรู่ยเป็นจ้าวหยวนของปีที่สามสิบสามแห่งราชวงศ์ปัจจุบัน
หลังการแห่รอบเมืองได้แต่งกับองค์หญิงใหญ่ผู้เป็นพระชนิษฐาร่วมพระอุทร
ของฝ่าบาทรัชกาลปัจจุบัน เพียงแต่น่าเสียดายที่ผ่านมาสิบสองปี
แม้รักใคร่ลึกซึ้งกับองค์หญิงใหญ่ ทว่ากลับยังคงไร้บุตรธิดา

ได้ข่าวว่าฉินรู่ยถูกคนชั่วทำร้ายจนบาดเจ็บที่ศีรษะขณะหลุดไปสอย
ที่เมืองหลวง จำวิชาความรู้และหลักการปฏิบัติตัวในสังคมได้ แต่กลับ
ล้มฐานะตัวตนไป โชคยังดีที่ได้องค์หญิงใหญ่ซึ่งออกมาทอภัยช่วยเหลือไว้
หลังรักษาอาการบาดเจ็บหายดีก็ได้เป็นจ้าวหยวนแห่งปีที่สามสิบสาม
ผ่านมาระทั่งเมื่อเร็วๆ นี้เขาถึงค่อยๆ นึกออกว่านามเดิมคือฉินรู่ย
บ้านเกิดอยู่ที่เมืองเซิงโจว เมื่อเป็นเช่นนั้น้องค์หญิงใหญ่ที่รักใคร่ลึกซึ้งกับ
พระสวามีจึงเดินทางมาเช่นไหว่บุพการีที่ล่องลပ်ไปเป็นเพื่อนเขายังบ้านเกิด
รวมถึงตามหาญาติที่พลัดพรากกันไปด้วย

องค์หญิงใหญ่เป็นพระชนิษฐาร่วมพระอุทรเพียงพระองค์เดียว
ขององค์จักรพรรดิรัชกาลปัจจุบัน เป็นคนวางตัวเก่ง ที่สำคัญที่สุดคือ
ไม่ว่าเป็นซังกวนซูหยางรัชทายาทที่มีพระอัคมรเหสีหนุนหลัง หรือว่า
ซังกวนสวินหยางองค์ชายสามผู้เป็นพระโอรสของก๊วยเพยที่เป็นที่โปรดปราน

ในปัจจุบัน องค์หญิงใหญ่ล้วนปฏิบัติด้วยความเสมอภาค มองไม่ออกว่านางเอนเอียงหรือให้ความสำคัญกับฝ่ายไหน คราวนี้นางเพิ่งจะขอพระราชานุญาตกลับเยี่ยมญาติยังบ้านเดิมของพระสวามี องค์ชายสามขอพระราชโองการให้ติดตามคุ้มกันขบวนมาด้วย คิดว่าคงอยากใช้โอกาสนี้ทำให้องค์หญิงใหญ่กับพระสวามีรู้สึกดีต่อตนเองมากขึ้น

คนทั้งคณะมาถึงจุดพักม้าในเชิงโจ้วด้วยเวลาเพียงไม่นาน เจ้าเมืองอู่ไ้ให้ขุนนางได้บังคับบัญชาไปค้นข้อมูลสำมะโนครัว รออยู่ในห้องโถงเล็กของจุดพักม้าราวค่อนชั่วโมงกว่าจะได้พบผู้สูงศักดิ์ทั้งสามที่มาเยือนเชิงโจ้ว

องค์หญิงใหญ่มีอายุไล่เลี่ยกับฉินรุ่ย รูปร่างอวบอิม แวตาสุกใส สีหน้านุ่มนวล แม้สองสามีภรรยาจะมีได้มีบุตรธิดาแท้ๆ คอยปรนนิบัติ แต่ก็ไม่เห็นว่าจะมีท่าทีเฉื่อยชาไร้กำลังใจแต่อย่างใด มีเพียงความสุขความอบอุ่นแผ่जाจๆ อยู่รอบตัว เห็นแล้วก็ชวนให้ลิ้มความทุกข์ไปสิ้น

ซึ่งกวนสวีนหยางสังเกตดูองค์หญิงใหญ่กับพระสวามีมาตลอดทาง แต่ก็ยังคงมองไม่ออกว่าทั้งสองวางเฉยจริงๆ หรือแสร้งทำเป็นวางเฉยกันแน่ สรุปคือไม่ว่าระหว่างทางเขาจะแสดงความปรารถนาดีอย่างไร สองท่านนี้ก็มิได้แสดงท่าทีจะเอนเอียงช่วยเหลือเขาแม้แต่นิดเดียว เรื่องนี้ทำให้เขาไม่มั่นใจอยู่บ้าง เห็นเสด็จพี่รัชทายาทที่เสียพระมารดา กับพระชายาไปแล้วผู้นั้นเอาชนะกองทัพอใหญ่ของแคว้นซีเหลียงได้แล้ว สร้างความดีความชอบสุดแสนใหญ่หลวงจากการศึก รอการจัดพวกเชื้อพระวงศ์ที่หนีภัยไปได้สิ้นซากก็จะเคลื่อนพลกลับเมืองหลวงแล้วเขาจะไม่ร้อนใจได้อย่างไร

หลังเจ้าเมืองอวีเข้ามาถึงมององค์ชายสามอย่างรวดเร็วแวบหนึ่ง เมื่อไม่ได้รับสัญญาณใดๆ ก็ได้แต่ทำความเคารพก่อน

องค์ชายสามกับองค์หญิงใหญ่ต่างไม่ได้พูดอะไร จีนรู่มาประคองให้เขาลุกขึ้นด้วยตนเองก่อนเอ่ยว่า "เจ้าเมืองอวีไม่ต้องมากพิธี คราวนี้เป็นข้าหุ่นหันพลันแล่นเอง เนื่องจากความจำที่สูญหายไปยังฟื้นกลับมาไม่สมบูรณ์ ฉะนั้นจึงต้องรบกวนเจ้าเมืองอวีให้การช่วยเหลือแล้ว"

เจ้าเมืองอวีรีบกล่าวคำว่า 'มิกล้า' ไม่ขาดปาก พลางเช็ดเหงื่อบนหน้าผากก่อนเริ่มสอบถามข้อมูลที่จีนรู่ยื่นมือ

อันที่จริงตั้งแต่จีนรู่ได้เห็นจันอวี้นหายผู้เป็นหลานชายเมื่อหลายปีก่อน ความจำก็ฟื้นคืนมาสมบูรณ์แล้ว แต่เนื่องด้วยสาเหตุต่างๆ นานา ทำให้ลากมาจนบัดนี้ถึงได้กลับเชิงใจ ทว่าเวลานี้เขากลับมีสีหน้าสับสนงุนงง ประหนึ่งว่าแทบไม่ค่อยรู้เรื่องและรู้จักผู้คนในเมืองเชิงใจจริงๆ แล้วเริ่มต้นเล่าความทรงจำที่ 'เหลืออยู่' ในสมองขึ้นมา

ในความทรงจำของจีนรู่ สกุลจันเป็นตระกูลบัณฑิต มีบ้านอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่อยู่ระหว่างเขตแดนเมืองเชิงใจกับอาณาเขตซีเยน ฐานะความเป็นอยู่เพียงนับได้ว่าพอมีพอกินเท่านั้น บุพการีสิ้นใจไปนานแล้ว เพื่อให้เขาได้เล่าเรียนอย่างสบายใจ พี่สาวที่อ่อนโยนน่ารักจิตใจดีของเขา จึงได้แต่งเข้าตระกูลพ่อค้า ส่วนว่าตระกูลพ่อค้านั้นทำอะไร เขากลับนึกไม่ออก จำได้แค่ที่ว่าพี่สาวคลอดบุตรชายคนหนึ่งในปีที่ยี่สิบสี่ของราชวงศ์ปัจจุบัน ทั้งยังให้เขาเป็นคนตั้งชื่อรอง ซึ่งเขาตั้งให้ว่า 'สุยเฟิง'

จีนรู่ให้ข้อมูลมาไม่มาก ทุกวันนี้บุรุษที่ได้ศึกษาเล่าเรียนส่วนใหญ่ล้วนมีชื่อรองกันทั้งนั้น หากแต่ชื่อรองนี้มีเพียงคนสนิทที่ใช้เรียก มิได้

ปาวประกาศเป็นวงกว้าง

เนื่องจากเบาะแสจากชินรุ่มมีจำกัด เจ้าเมืองอวีจึงจ้นบัญชาได้แต่แบ่งผู้ใต้บังคับบัญชาที่พามาเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งให้ตรวจค้นดูว่าพื้นที่ระหว่างเมืองเชิงโจวกับอำเภอฉีเซียนมีหมู่บ้านใดอยู่บ้าง อีกกลุ่มก็ให้ค้นดูบุรุษที่เกิดในปีที่ยี่สิบสี่และที่บ้านมีกิจการค้าขาย

ต้องขอบคุณในระบบสำมะโนครัวอันสมบูรณ์ของอาณาจักรต้าฉี เจ้าเมืองอวีบอกเล่าความเปลี่ยนแปลงของเชิงโจวในหลายปีมานี้ เพื่อช่วยเรียกความทรงจำให้ชินรุ่มได้ราวหนึ่งชั่วยาม เสมียนของจวนว่าการเจ้าเมืองก๊วงปราดเข้ามาในห้องโถง ด้านหลังยังมีคนตามมาอีกเป็นพรวน ล้วนแต่ตื่นเต้นอย่างยิ่ง "ผู้น้อยหาพบแล้ว ผู้น้อยหาพบแล้ว ขอรับ!"

ชินรุ่มลุกขึ้นยืนทันที "หาพี่สาว พี่ชาย แล้วก็หลานชายของข้าพบแล้ว?"

องค์หญิงใหญ่ที่อยู่ข้างๆ ก็ลุกขึ้นตามเช่นกัน องค์ชายสามไม่มีทางเลือก จำต้องยืนขึ้นตาม

"นอกเมืองเชิงโจวไปทางใต้สามสิบสี่มีตำบลเล็กๆ อยู่ตำบลหนึ่ง เดินจากตำบลนั้นไปทางตะวันตก อ้อมผ่านเขาก็จะไปถึงอำเภอฉีเซียน ที่ดินเขามีสถานที่ชื่อว่าหมู่บ้านอู่จยา เคยมีครอบครัวแต่จินอาศัยอยู่เจ้าของที่ดินตรงนั้นเป็นคนเชิงโจว แท้จั้น นามอวี่นหยางขอรับ!" ครั้น เสมียนว่าเช่นนั้น เสียงพูดยังไม่ทันจบดี คนที่ไปค้นดูวันเกิดก็สะดุ้งโหยงแล้ว

"คุณชายสุยเฟิง! คุณชายสุยเฟิงของเมืองเชิงโจวเราก็เกิดในปีที่ยี่สิบสี่ มีนามทางการว่าจั้นอวี่นหยาง" ขณะคนค้นสำมะโนครัวได้ยื่นข่าวที่

เสมียนรายงานก็พลันนึกถึงเรื่องฐานะแท้จริงของคุณชายสุยเฟิง ที่ดังกระฉ่อนไปทั่วเมืองเซ่งโจวเมื่อไม่นานก่อนหน้านั้นขึ้นได้ จึงคิดโยกกันได้ทันที

หากแต่ไม่ว่าเป็น 'คุณชายสุยเฟิง' หรือเป็น 'จันอวีนหยาง' ก็ล้วนมิใช่คนไร้ชื่อไร้เสียงในเซ่งโจว แม้แต่เจ้าเมืองอวี่ก็ยังอึ้งงันไปชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะตระหนักได้

นั่นมิใช่ท่านรองผู้เป็นบุตรชายสายตรงของตระกูลลูกเขยหรือไร

เพื่อความมั่นใจ เจ้าเมืองอวี่ยังให้คนไปหาคนเฒ่าคนแก่ในเมืองเซ่งโจว ที่ค่อนข้างคุ้นเคยกับจันเจียงฉือมาให้ฉินรู่ยสอบถามอย่างละเอียดก่อน และพร้อมกันนั้นเขาก็ส่งคนไปปรับตัวหัวหน้าชุมชนกับคนเฒ่าคนแก่ในหมู่บ้านอุ้ยยามาขอคำยืนยันด้วย

เวลาหนึ่งวันหนึ่งคืนเพียงพอจะทำให้ฐานะของฉินรู่ยกระจ่างแจ้งด้วยฉินรู่ยยืนกรานอย่างหนักแน่น เรื่องนี้จึงไม่ได้แจ้งให้สกุลจันทราบล่วงหน้า ทว่าเช้าตรู่วันถัดมาเจ้าเมืองอวี่ได้ส่งคนไปแจ้งคนสกุลจันไม่ให้ออกจากบ้านด้วยเขาจะไปเยี่ยมเยียน

ยังไม่พุดถึงจันอวีนเฟิงที่หาตัวเจ้าเมืองอวี่ไม่พบมาสองวัน จึงกำลังร้อนใจ หลังจากจันเจียงฉือได้รับข่าวก็ผินขมความตื่นเต้นเต็มหัวใจไว้แล้วพาบุตรชายทั้งสองออกมาต้อนรับ

เจ้าเมืองอวี่ติดตามอยู่ข้างกายองค์ชายสามซึ่งกวนสวินหยางองค์หญิงใหญ่กับฉินรู่ยจึงสะท้อนเข้าไปในสายตาของคนสกุลจันก่อน

"ฉินรู่ย?" ความตื่นเต้นเต็มหัวใจจันเจียงฉือกลายเป็นความประหลาดใจ แสดงออกมาทางสีหน้า คุณล่ายจะเพ่งรู้เอาตอนนี้องเองว่าผู้ที่มาเยือนคุณหาสน์

สกุลจันคือฉินรุษ มีใช้แค่เจ้าเมืองอวีเท่านั้น

"นั่นคือ..." จันอวีนเฝงไม้กล้ำสบตาจันอวีนหยางเสียเท่าไร แต่เขาก็รู้ว่าถ้าแสดงออกผิดแผกจากปกติเกินไปจะทำให้อีกฝ่ายสงสัยได้ เมื่อรวมกับที่เขาแอบฟังในวันนั้นได้พลาดเรื่องเกี่ยวกับฉินรุษไป อากาการประหลาดใจและสงสัยนี้จึงพอเหมาะพอเจาะ กลายเป็นทำให้ความสงสัยเล็กๆ ในใจจันอวีนหยางลดระดับลง

"อวีนหยาง รีบมาพบหน้าชายของเจ้าเร็วเข้า น้ำของเจ้ายังไม่ตาย..." แม้จันอวีนหยางจะบอกกล่าวไว้ก่อนแล้ว แต่ได้เห็นฉินรุษที่ได้เปลี่ยนจากคนหนุ่มผู้สง่าผ่าเผยเป็นชายวัยกลางคนที่งามสง่าคงแก่เรียนด้วยตาตนเอง จันเจียงฉือก็ยังคงยากจะระงับความตื่นเต้นในใจได้ จะอย่างไรการตายก่อนวัยอันควรของภรรยาที่มีความเกี่ยวข้องใหญ่หลวงกับฉินรุษที่หายตัวไป และก็เป็นความเสียดายข้อใหญ่ที่สุดที่จันเจียงฉือมีต่อภรรยาผู้เก่งเอนผม* ด้วยเช่นกัน

"สุขเฟิง..." ซิงยั้งแกก็ยั้งเผ็ด ฝีมือการแสดงของฉินรุษลี้ถึงจะแนบเนียนจนคนมองไม่เห็นจุดบกพร่องอย่างแท้จริง อารมณ์อันสลบซับซ้อนที่ประกอบไปด้วยความตื่นเต้น ความละอวยใจ ความปิติยินดี และอื่นๆ นั้นได้สะท้อนออกมาจนล้นภายในการเอ่ยชื่อสองพยางค์นี้ แม้กระทั่งองค์หญิงใหญ่ที่รักใคร่กันดีกับเขา อีกทั้งรู้แผนการลับๆ ของเขากับจันอวีนหยางมาก่อน เวลานั้นก็ยังถูกท่าทางพลุกพล่านของฉินรุษทำเอาตกใจจนสะดุ้ง เคราะห์ดีที่ความสนใจของทุกคนล้วนมุ่งไปที่ฉินรุษ

* ภรรยาผู้เก่งเอนผม มีที่มาจากประเพณีท้องถิ่นของชาวฮั่นที่แสดงว่าหญิงชายได้แต่งงานเป็นสามีภรรยากันแล้ว โดยฝ่ายชายและฝ่ายหญิงจะดึงเส้นผมของตนออกมาหนึ่งเส้นพันกับอีกฝ่าย ภรรยาผู้เก่งเอนผมจึงหมายถึงภรรยาคนแรก

จึงมิได้สังเกตเห็นท่าทางผิดปกติของนาง

"ท่าน้ำ พวกเราเข้าไปก่อนค่อยคุยกันเถิด" จันฉวีนหยางที่เป็นชา
มาแต่ไหนแต่ไรแสดงออกได้น่าชื่นชมนัก อย่างน้อยก็ทำให้คนมองออกถึง
ความตื่นเต้นที่สองน้ำหลานได้พบกันครั้งแรก

การได้พบกันของญาติที่เบื่องหน้าเต็มไปด้วยอารมณ์ตื่นเต้น
พลุ่งพล่านเกินไป ทำให้องค์หญิงใหญ่กับองค์ชายสามที่ส่งผ่าเผย
ถูกลิ้มไว้ข้างหลัง บรรยายากาศจึงชวนให้กระอักกระอ่วนขึ้นมาเล็กน้อย

เจ้าเมืองอวีรู้สึกใจคอไม่ดี รับประทานเรียกความสนใจของ
คนทั้งหลาย "นายท่านจัน คุณชายรองจัน ลูกเขย อย่าเพิ่งตื่นเต้น
รับมาถวายบังคมองค์หญิงใหญ่กับองค์ชายสามก่อนเถิด"

ที่นี้ทุกคนจึงได้เคารพทักทายกันใหม่อย่างลนลาน ขณะจันฉวีนหยาง
ถวายบังคมองค์ชายสาม แววดาได้เปล่งประกายวาบขึ้นน้อยๆ
แทบมองไม่เห็น

ทว่าซึ่งกวนสวินหยางสังเกตเห็นเข้าพอดี เขาอดจะอึ้งไปเล็กน้อย
ไม่ได้ ก่อนขมวดคิ้วกล่าวถามทันที "ไหนข้าถึงรู้สึกว่าคุณชายรองจัน
ดูคุ้นตาอยู่บ้าง หรือจะเคยได้พบกันมาก่อน"

"กระหม่อมเคยได้พบองค์ชายในการสอบระดับฮู้เมื่อสี่ปีก่อน
พะยะค่ะ" องค์ชายสามเป็นโรคซีระแวงขนาดหนัก ถ้ารู้สึกว่
เขาคุ้นตาที่จะต้องชักใช้ไล่เลียงต่อแน่นอน ฉะนั้นผู้ซึ่งบอกออกมาสลาย
ความหวาดระแวงสงสัยของอีกฝ่ายก่อนจะดีกว่า

ซึ่งกวนสวินหยางคิดอยู่ชั่วประเดี๋ยวก็คล้ายว่านี่อะไรขึ้นได้
จึงร้อง "อ้อ" ออกมาคำหนึ่งเสร็จก็ไม่ได้พูดอะไรอีก คนทั้งคณะจึงพากัน

เดินเข้ามาเรือนส่วนหน้าของคฤหาสน์สกุลจัน

จันรู่ต้องการกลับมาตั้งใจเพื่อเยี่ยมญาติ หลังจากนั่งอยู่ในห้องโถงได้ครู่หนึ่งก็จับจ้ององค์หญิงใหญ่จะไปไหว้ป้ายวิญญาณของพี่สาว จันอวีนหยางทางหนึ่งให้พ่อบ้านใหญ่ไปเตรียมการ อีกทางก็คอยจับสังเกตสีหน้าท่าทางของบรรดาคนที่มีความเป็นไปได้ว่าเข้าใกล้ห้องหนังสือของจันเจียงฉือในคืนนั้น ทว่าแม้แต่หลินอี้เหินยง พ่อบ้าน และจันอวีนเผิงที่เขาสงสัยที่สุดต่างล้วนไม่มีสีหน้าผิดปกติใดๆ ปรากฏให้เห็นเลย

จันอวีนหยางสายตาคมกริบประดุจใบมีด จันอวีนเผิงต้องใช้ความสามารถในการควบคุมตนเองออกมาทั้งหมดถึงทำให้รอดพ้นการสอดส่องได้ เนื่องด้วยจะอย่างไรเขาก็ได้ยื่นเพียงข้อความท้าทายๆ มิเช่นนั้นพอได้เห็นจันรู่คงได้ส่อพิรุณออกมาแล้ว

จะอย่างไรก็เป็นเรื่องในครอบครัวของสกุลจัน เจ้าเมืองอวี้กับซ่งกวนสวีนหยางสามารถมาหาสกุลจันเป็นเพื่อนได้ แต่กลับไม่มีเหตุผลให้ไปหมู่บ้านอู่จยาด้วย แม้ซ่งกวนสวีนหยางอยากจะทำตามไป แต่องค์หญิงใหญ่กลับใช้ข้ออ้างว่าเป็นการไม่บังควรแก่ฐานะมาปฏิเสธ แล้วบอกให้เขาตามเจ้าเมืองอวี้กลับไปพักผ่อนที่จุดพักม้า

จันอวีนเผิงเที่ยววิ่งพล่านด้วยต้องการจะส่งข่าวให้เจ้าเมืองอวี้ แต่ก็สนใจที่สกุลจันเป็นญาติจากการแต่งงานที่ขอบรรพของสกุลจัน ถึงการไปเช่นนี้เขาจะไม่อาจเข้าไปคุกเข่ากราบไหว้ในศาลบรรพบุรุษของสกุลจันได้ แต่ก็ยังต้องเก็บข่าวของเตรียมการเดินทาง และเพราะการมาถึงขององค์หญิงใหญ่สามิภรรยา สะใภ้ใหญ่จันเองก็ต้องยุ่งกับการทำความสะอาดเรือนและจัดหาที่พักให้ป่าวไพร่

หลังจากนั้นพอฉันรู้ได้รู้ข่าวว่าจันอินหยางกำลังจะแต่งงาน ก็บอกพูดว่า "มาเร็วไม่สู้มาถูกเวลา" ทำท่าจะแย่งตำแหน่งเจ้าภาพงานแต่งงานให้ได้ องค์กรใหญ่เองก็มียื้มกล่าววาท์นางกับฉันรู้ไม่มีบุตรธิดา และแม้ในราชวงศ์จะไม่เคยมีการรับหลานมาเลี้ยงเป็นลูกมาก่อน แต่จันอินหยางเป็นหลานชายเพียงคนเดียว นางย่อมจะให้การอุปถัมภ์เลี้ยงดูโดยถือว่าเป็นบุตรชาย

หลังจันอินเฝิงได้ยื่นองค์กรใหญ่กับฉันรู้สัญญาเช่นนี้ก็แทบจะกระอักเลือดออกมา ก่อนหน้านี้เขายังวางแผนจะไปพาหูเจ้าเมืองอวี๋เพื่อตั้งอีกฝ่ายให้มาชมจันเจียงฉือไม่ให้ยกทรัพย์สินกิจการให้จันอินหยางดูแลอยู่เลย เหตุผลข้อแรกคือต้องการหยุดยั้งไม่ให้เรื่องเสปียงกองทัพปลอมปนแดงขึ้นมา ส่วนข้อสองคือเขาดูแลกิจการมากมายของสกุลจันมาหลายปีเพียงนี้ ไหนเลยจะตัดใจยกทั้งหมดให้คนอื่นได้ลง

หากแต่บัดนี้เจ้าเมืองอวี๋อยู่ต่อหน้าองค์กรใหญ่กับฉันรู้ก็ได้แต่พินอบพิเทา สงบเสียงมว่าง่าย เขายังจะกล่าวพูดว่าจันอินหยางไม่มีความสามารถสืบทอดกิจการได้อีกหรือไร

แม้แต่ล้งเล็พรีพีโรจนล่วงมาถึงวันส่งมอบสินสอดอย่างเป็นทางการ เนื่องจากเมืองเซ่งโจวกับตำบลหยางหลิวอยู่ใกล้กันมาก หลังปรึกษาหารือกันแล้ว สกุลจันก็ตัดสินใจไม่ส่งสินสอดที่เป็นชิ้นหลักและแตกหักง่ายไปที่ตำบลหยางหลิว แต่ทำรายการของออกมาเหมือนกันสองฉบับมอบให้เยี่ยเหมยฉบับหนึ่ง ส่วนอีกฉบับเก็บไว้ที่จันอินหยาง

ขนบธรรมเนียมประเพณีของอาณาจักรต้าฉี่มักให้สมาชิกครอบครัวหญิง

ของฝ่ายชายเป็นผู้ไปส่งสินสอด เดิมทีหลินอ้อเหนียงเตรียมตัวจะไป
กลับแกลังหญิงใจง่ายที่แย่งสามีของหลานสาวนางให้เต็มที่ในตอน
ไปส่งสินสอด กลับไม่คาดคิดว่าองค์หญิงใหญ่ที่มาพักในคฤหาสน์สกุลจั้น
จะตั้งงานนี้ไปทำเอง เมื่อรวมกับมีสะใภ้ใหญ่จั้นให้การช่วยเหลือ
ความน่าเชื่อถือของสองคนนี้ก็ไม่น่าหนักขึ้นกว่าเดิมมาก

ไม่เพียงเท่านั้น หลังองค์หญิงใหญ่ได้อ่านรายการสินสอดก็มอบ
เครื่องประดับที่สุดและผ้าตัวนบรณการชั้นเลิศที่มีใช้เฉพาะเชื้อพระวงศ์
อีกหลายพับเพิ่มเข้าไปให้ ที่นี้ไม่เพียงแค่ว่าหลินอ้อเหนียงต้องกุมหน้าอก
หวิดจะเป็นลม แม้แต่สะใภ้ใหญ่จั้นก็ไม่ชอบใจอย่างมากเช่นกัน นาง
อยากจะดูนักงา ลูกสาวสายรองจากตระกูลเล็กๆ ที่ยอมขายความบริสุทธิ์
แลกกับเงินเพียงไม่กี่สิบตำลึงจะรับความสูงศักดิ์มั่งคั่งของสกุลจั้น
ไหวหรือไม่ อยากจะดูนักงาหญิงจากสถานที่เล็กๆ ที่ไม่เคยแม้แต่
จะได้ยินชื่อนางนั้นมีอะไรดีขนาดทำให้จั้นอวีนหยางสิ้นเปลืองความคิด
ความอ่านจัดระเบียบคฤหาสน์ ทำให้จั้นอวีนหยาง...ใส่ใจ!

คิดถึงคำว่า 'ใส่ใจ' สะใภ้ใหญ่จั้นก็สะบัดศีรษะอย่างแรง
คุณชายสุยเฟิงไม่เคยมองใคร ตอนนั้นนางไม่รู้สิ้นเปลืองความคิด
ความอ่านไปตั้งเท่าไรว่าจะได้โต้ตอบบทกวีกับเขา อีกทั้งต่อมา
เขาออกท่องหาประสบการณ์อยู่ข้างนอกหลายปี มีรอยเท้าประทับอยู่
กว่าค่อนอาณาจักรต้าฉี แต่ก็ไม่เคยได้ยินว่าเขาจะมีหญิงสาวที่ชื่นชมพึงใจ
ด้วยเหตุนี้นางจึงคิดว่าไม่มีใครสามารถทำให้จั้นอวีนหยางใส่ใจได้โดยสิ้นเชิง
จะต้องเป็นเพราะลูกชาย จะต้องเป็นเพราะจั้นอวีนหยางมีลูกชายของตนเอง
เป็นครั้งแรกแน่นอน!

สะใภ้ใหญ่จั้นก้าวลงจากรถม้าพร้อมกับความคิดเช่นนี้โดยที่มี
เฟื่องหมัวมัวคอยประคอง ก่อนจะกวาดตามองถนนหลวงที่เป็นดินเหลือง
และบรรดาชาวบ้านที่แบกเครื่องมือการเกษตรจำพวกจอบมางดูเรื่องสนุก
อยู่รอบๆ แวบหนึ่ง เรียวคิ้วงามแทบจะมุ่นเป็นปม

นับตั้งแต่รู้ว่าพ่อสื่อของเยี่ยเหมยกับจันอวั้นหยางคือหัวหน้า
กองการศึกษา กู๋ นายอำเภอวังก็พยายามเอาใจเยี่ยเหมยกับจันอวั้นหยาง
เต็มที่ แต่น่าเสียดายที่หัวหน้ากองการศึกษา กู๋กลับขายแดนไปแล้ว
และหลังจากนี้ก็เตรียมจะกลับเมืองหลวง จันอวั้นหยางกับกู๋จวินเอง
ก็ตามกันจากไปเช่นกัน ถึงอยากจะประจบก็หาเป้าหมายไม่เจอแล้ว
ทว่านายอำเภอวังก็เป็นคนฉลาด ตมเจอความไม่ลงรอยกันของเยี่ยเซิ่ง
กับเยี่ยเหมยจากเบาะแสร่องรอยต่างๆ จึงเสนอขึ้นมาว่าจะให้ฐินของตน
พาหมัวมัวผู้ดูแลที่มากฝีมือความสามารถสองคนจากที่บ้านมาตำบลหยางหลิว
เพื่อช่วยจัดการงานแต่งงานให้เยี่ยเหมย

เดิมที่วังฐินยังรู้สึกลัวจะไปช่วยเตรียมการแต่งงานให้บุตรสาวสายรอง
ของเศรษฐีชนบทเป็นการลดตัวเกินไป แต่ด้วยสามีมีคำสั่งมา อีกทั้งได้ยินว่า
พี่สะใภ้ของฝ่ายชายที่มาส่งสินสอดคือคุณหนูจากตระกูลเจ้าเมืองเชิงใจ
ความคิดดูแคลนตระกูลพ่อค้าก็หายไปแทบเกลี้ยงทันที มาถึงบัดนี้
มองเห็นรถม้าพระที่นั่งขององค์หญิงใหญ่ที่ใช้ม้าลากถึงสี่ตัว วังฐิน
ก็ตื่นเต้นจนพูดแทบไม่ออกแล้ว

"องค์หญิงใหญ่ทรงพระเจริญพันปีพันๆ ปี" วังฐินมองดูองค์หญิงใหญ่
ลงจากรถม้าพลางถวายบังคมอย่างเคารพนบนอบ

"ลูกขึ้นเถิด วันนี้ข้ามาช่วยหลานชายส่งมอบสินสอดในฐานะน้าสะใภ้

ถ้าใช้วิธีการในฐานะองค์หญิงใหญ่มาปฏิบัติกับข้า ก็คงไม่ได้ส่งมอบสินสอดกันแล้ว" กล่าวจบองค์หญิงใหญ่ก็มองดูรอบๆ ครั้นเห็นว่าชาวบ้านที่มามุ่งดูพากันคุกเข่าลง นางก็อดจะยกมือกุมหน้าผากไม่ได้ ด้านหนึ่งบอกให้วังสุหยินลุกขึ้น อีกด้านก็เดินไปหาชาวบ้านที่ต่างตื่นเต้นและกำลังถูกคนของทางการขวางไถ่จนถนนวนหลง "พี่ป้าหน้าอาทุกท่านแยกย้ายกันไปเถิด อากาศร้อนเกินไป ถ้าการที่ข้ามาส่งมอบสินสอดแทนหลานชายทำให้พวกท่านเป็นลมแดดไปก็เป็นการเสียมารยาทแล้ว"

ยังไม่กล่าวถึงมาดท่าทางของผู้ถือกำเนิดในราชวงศ์ ลำพังแค่การแสดงออกทางสีหน้าก็ทำให้คนรู้สึกสบายราวกับได้กินน้ำแข็งในวันที่ร้อนที่สุดในฤดูร้อนแล้ว จึงมีคนไม่น้อยซาบซึ้งตื้นตันจนน้ำตาไหลพากันชื่นชมในบุคลิกท่าทางและความใจกว้างขององค์หญิงใหญ่ พุดกันว่าคุณหนูสกุลเยี่ยที่กำลังจะกลายเป็นหลานสะใภ้ขององค์หญิงใหญ่ช่างมีบุญวาสนาอย่างแท้จริง

สะใภ้ใหญ่จั้นลงรถม้ามาก่อนองค์หญิงใหญ่ เดิมนี้กว่าหลังอีกฝ่ายลงรถม้าก็จะเดินบนพรมแดงตรงเข้าปาดันไม้ไปทันที นางจึงไม่ได้ขยับไปใกล้อีกฝ่าย แต่ใครเลยจะรู้ว่าวังสุหยินจะหัวไว ตามไปประคบรับใช้องค์หญิงใหญ่อยู่ข้างๆ ทำให้ยามนี้สะใภ้ใหญ่จั้นได้แต่ยืนตากแดดรออยู่ข้างรถม้าด้วยความร้อนรุ่มใจ

กว่าองค์หญิงใหญ่จะค่อยๆ เคลี้ยกล่อมให้ชาวบ้านกลับบ้านไปได้ก็ผ่านมาเป็นครึ่งชั่วโมงแล้ว

วังสุหยินกลับติดตามอยู่ข้างกายองค์หญิงใหญ่ตลอดกระบวนการเวลานี้ก็กำลังกล่าวแนะนำสามีตนเองและอำเภอดีเยี่ยมที่อยู่ใต้การปกครอง

ของสามีสื่อหึงใหญ่ใหญ่ฟังอย่างกระตือรือร้น บนหน้าองค์หญิงใหญ่มีรอยยิ้มที่ทำให้คนรู้สึกราวกับได้อาบลมวสันต์ พยักหน้าเอ่ยชมเป็นระยะ ทำเอาวังสุหยินดีใจจนแทบจะคว่ำกายของค์หญิงใหญ่ไว้ และพูดตลอดทางจนถึงเรือนเล็กกลางป่า

แต่สุดท้ายหม่อมว้าที่ข้างกายของค์หญิงใหญ่มองสีท้องฟ้าแล้วก็เอ่ยขึ้นว่า "องค์หญิงใหญ่ เวลาไม่เช้าแล้ว อย่าทรงล่าช้าให้เสียฤกษ์เลยเพคะ"

คราวนี้วังสุหยินถึงค่อยเหมือนได้สติจากความฝัน รีบเชิญเสด็จองค์หญิงใหญ่ไปต่อ

ทางเล็กๆ ที่มุ่งไปถึงเรือนเก่าถูกคนขายกว้างจนเดินเรียงหน้ากระดานได้ถึงสามสี่คนในเวลาอันสั้น พร้อมทั้งยังมีพรมแดงเป็นทางเดินตามความต้องการของเยี่ยเหมยด้วย คนเดินอยู่ด้านหน้า ส่วนรถม้าที่บรรทุกข้าวของก็ตามมาข้างหลังอย่างระมัดระวัง

เยี่ยเจิงกับเยี่ยสุหยินพาเยี่ยหยวนมารออยู่หน้าประตูเรือน หลังได้ยินว่าผู้มาส่งมอบสินสอดถึงกับเป็นองค์หญิงใหญ่แห่งอาณาจักรต้าจี้เยี่ยเจิงมิใช่ไม่เคยคิดจะย้ายสถานที่รับสินสอดไปยังคฤหาสน์สกุลเยี่ย แต่เยี่ยเหมยกับเยี่ยหยวนที่กลับมาแล้วยืนกรานจะใช้เรือนเก่าอันเป็นที่ของเยี่ยเหมยในการรับ เฝิญูหน้ากับทั้งสองคนที่มีบุคลิกใหญ่โตจำนวนมากหนุนหลัง เยี่ยเจิงกับเยี่ยสุหยินก็ได้แต่ยอมประนีประนอม

คนเข้าเรือนมาถึงห้องโถงแล้ว พ่อบ้านของคฤหาสน์สกุลเยี่ยก็คลี่ม้วนกระดาษยาวเพื่อย่อออก ก่อนเริ่มอ่านรายการสินสอดต่อหน้าสุหยินและคุณหนูจากตระกูลมีฐานะมีหน้ามีตาที่ได้ยินข่าวเลยเดินทางมาตำบลหยางหลิวเหล่านั้ัน รวมถึงสมาชิกครอบครัวหญิงที่เป็นญาติกับสกุลเยี่ย

เครื่องประดับและของตกแต่งทั้งทอง หยก หยกเขียวจักรพรรดิ ปะการัง อัญมณี แพรพรรณล้ำค่าหายากทั้งผ้าตัวนบรณการ ผ้าแพรชื่อชวน ผ้าไหมหางโจว และอื่นๆ รวมถึงกล่องใส่ขนมมากมายหลายชนิดที่ไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อน ของเหล่านี้ไม่นับเป็นอะไร แต่นอกจากเงินสินสอด แปรดพันแปดร้อยแปดสิบแปดตำลึงแล้ว ก็ยังมีร้านค้าอีกสองร้านและที่ดินอีกสองแห่งด้วย

อันที่จริงของเหล่านี้ดูเหมือนมีมูลค่าไม่ต่างจากสินสอดของ สะใภ้ใหญ่จั้นเมื่อตอนนั้น แต่สะใภ้ใหญ่จั้นรู้ดีว่าสิ่งของที่เห็นๆ กันอยู่นี้ ประณีตล้ำค่ากว่าที่นางได้รับในตอนนั้นมากเพียงไร ยิ่งไม่ต้องพูดถึง พวกภาพวาดภาพอักษรและของเก๋ล้ำค่าของจั้นอวี่นหยางที่ไม่ได้ จดลงรายการสินสอดแล้ว มาถึงบัดนี้ ทุกครั้งที่ได้ยินหนึ่งรายการ หน้าอก ก็ปวดตบขึ้นมาหนึ่งที ถ้ามิใช่จักฝ่ามือไว้ นางคงรักษารอยยิ้มบนหน้าไว้ ไม่อยู่

"ได้ยินว่าในบ้านภรรยาจั้นอวี่นหยางยังมีพี่น้องอยู่อีกหลายคน คุณหาสน์สกุลจั้นเองก็เตรียมของไว้ให้แล้ว" ครั้นคนอ่านรายการสินสอดจบ องค์หญิงใหญ่ก็ทำท่าบอกให้หม่อมผู้ดูแลที่ข้างกายนำรายการของขวัญ เล็กๆ ออกมา ก่อนกล่าวว่า "ก่อนเดินทางมาจั้นอวี่นหยางได้บอกว่าของเหล่านี้ มอบให้ภรรยาเขาเป็นผู้ดูแลจัดการ ฉะนั้นก็อย่าเคร่งกับพิธีรีตอง ให้เด็กคนนั้นมารับรายการสินสอดเองแล้วกัน"

ตามขนบธรรมเนียมประเพณีของอาณาจักรต้าฉี ฝ่ายชายมาส่งมอบ สินสอด ตัวเจ้าสาวจะต้องหลบอยู่ในห้อง ครั้นองค์หญิงใหญ่กล่าวเช่นนั้น วังสุหยินก็รีบให้คนไปเชิญเยี่ยเหมยมาจากห้องแทบไม่ทัน ทำเอาเยี่ยเซิ่ง

ที่เตรียมยื่นมือไปจับแล้วตัวแข็งที่อยู่กับที่ หลังพิจารณาความแตกต่างทางฐานของสองฝ่ายแล้วถึงนั่งกลับลงไปใหม่อย่างกระอักกระอ่วน

มีเยี่ยหยวนอยู่ด้านหลังเยี่ยเซิ่ง อีกทั้งมีวังฮูหยินนั่งเป็นพยาน เยี่ยเหมยก็ไม่ว่าจะมีใครกล้ำทับของนาง เพียงแต่นั่งฟังรายการสินสอดอย่างแล้วอย่างเล่าอยู่ในห้อง เยี่ยเซิ่งก็ยังคงนึกห่วงอยู่บ้าง มูลค่าของเหล่านี้สูงเกินไปทั้งสิ้น แม้เยี่ยเซิ่งกับเยี่ยฮูหยินไม่กล้าละโมภก็เชื่อว่าบรรดาพี่น้องของนางจะไม่สอคมือมาแตะ ถึงเอาไปไม่ได้ แต่ทำลายให้เสียหายก็ยังทำคนกระอักตายได้ ถ้าหลังแต่งงานใช้คืนจันทวันหยางไม่ได้ เช่นนั้นก็ขายหน้าเกินไปแล้ว

คนของวังฮูหยินเพิ่งมาถึงหน้าประตู เยี่ยเหมยก็เป็นฝ่ายเดินออกมาเองแล้ว นางในวันนี้ปล่อยให้เยียนหมัวมัวกับก๊วยอิงบรรจงแต่งองค์ทรงเครื่องให้บนบิบนางามแต่งแต้มสีส้นบางๆ ผมเกล้าเป็นทรงเซียนเหิน บนตัวสวมชุดผ้าบางเบาสีทับทิมแดง หลังเดินออกมาก็ถวายเป็นมงคลหญิงใหญ่เป็นอันดับแรก ดวงตารูปเมล็ดชิงใสกระจ่างเชื่อมั่นในตนเอง สีหน้าสุกใสเปล่งปลั่ง ไม่ดูเย่อหยิ่ง ไม่ดูด้อยต่ำ ไม่มีท่าทางขลาดกลัวตัวสั่นเหมือนเวลาหญิงชนบทได้พบองค์หญิงใหญ่แม้แต่กระพริบเดียว

เห็นแค่แวบแรกก็ทำให้องค์หญิงใหญ่เกิดความรู้สึกดีๆ ขึ้นในใจแล้ว จึงยื่นมือมาประคองนางด้วยตนเอง "รีบลุกขึ้นมาเถิด ก่อนมานี้อวันหยางกับบอกว่าเจ้าดียิ่ง ข้าถามเขาว่าดีที่ตรงใด เขากลับไม่ตอบข้าบัดนี้ได้เห็นก็รู้สึกว่าได้ไปหมดทุกอย่างจริงๆ"

"องค์หญิงใหญ่ทรงชมเกินไปแล้วเพคะ" เยี่ยเหมยเพิ่งเคยได้ยินว่าจันทวันหยางชมนางต่อหน้าผู้อื่นเป็นครั้งแรก หน้าจึงร้อนผ่าวขึ้นมา

ไม่กลั้มององค์หญิงใหญ่ตรงๆ

"ยังจะเรียกองค์หญิงใหญ่อยู่อีก ไหนลองเรียกว่าน้ำสะใภ้..." อาจเป็นเพราะอยู่ในตำแหน่งสูงส่งมานานเหลือเกิน องค์หญิงใหญ่จึงมองเห็นสีหน้าแววตาทวาดกั้วตัวสั่นมามาก พอได้เห็นท่าที่ไม่เย่อหยิ่ง ไม่ด้อยต่ำของเยี่ยเหมยก็ยิ่งรู้สึกชื่นตา

ขณะที่องค์หญิงใหญ่กับเยี่ยเหมยยังมองยิ่งถูกชะตากันอยู่นั่นเอง เสียงหวีดตามแหลมบาดหูก็ดังขึ้นทำลายบรรยากาศอบอุ่นขึ้นมึนภายในห้องโถง เพียงแต่เสียงหวีดร้องนี้เพิ่งจะเปล่งออกมาได้ครั้งเดียวก็ขาดหายไป แต่แม้จะเป็นเช่นนั้นก็ยังดึงดูดความสนใจของคนทั้งหมดมา

"ไฉนถึงเป็นเจ้า! เจ้าไปล่อลวงท่านรองของพวกข้าตั้งแต่เมื่อไร ไซ้..." ตอนที่จันอวีนหยางประกาศจะแต่งงาน เฝิงหมั้วมัวไม่ได้อยู่ในที่นั่นด้วย ดังนั้นนางถึงเพิ่งได้รู้เอาวันนี้ว่าผู้ที่จะกลายมาเป็นสะใภ้รองจันคือเยี่ยเหมย จึงอดจะส่งเสียงอุทานออกมาไม่ได้

สะใภ้ใหญ่จันหยิกแขนเฝิงหมั้วมัวที่ด้านข้างไว้อย่างแรง สีหน้าเริ่มซีด รอยยิ้มแข็งค้าง แสร้งเอ่ยชัดขึ้นว่า "แม่นางเยี่ย เจ้ากับข้ามีวาสนาต่อกันยิ่งนัก"

"สะใภ้ใหญ่จัน" เยี่ยเหมยคารวะอย่างมีมารยาท "พวกเรามีวาสนาต่อกันจริงๆ คิดว่าชิงสุกกับเยี่ยเอ๋อร์คงดีขึ้นมากแล้วกระมัง ข้าเตรียมของขวัญไว้ให้พวกเขา ตอนกลับท่านก็นำติดไปด้วยเถิด"

"ยังจะเรียกสะใภ้ใหญ่อยู่อีก? แต่งงานแล้วก็ควรต้องเรียกว่าพี่สะใภ้" องค์หญิงใหญ่แสร้งดูขึ้นมา แต่ขณะหันไปหาสะใภ้ใหญ่จัน รุม่านตากลับหดตัว "ภรรยาอวีนเฝิง วันนี้เป็นวันดี ข้าจะไม่ถือสา

ในความปากไม่มีหูรูดของบ่าวเจ้าแล้วกัน"

แม้น้ำเสียงจะฟังดูไม่ได้เปลี่ยนแปลง แต่แววตาขององค์หญิงใหญ่
กลับทำให้สะใภ้ใหญ่จั่นกับเฟิงหมั่มวสันสะท้านไปทั้งตัว

57

มีคำกล่าวว่า 'แยกจากไป เจ้าบ้านได้พัก' นับประสาอะไรกับ
แยกท่านนี้ยังเป็นถึงองค์หญิงใหญ่ที่สามารถทำให้ทุกคนหายใจไม่ทั่วท้องได้
องค์หญิงใหญ่จะอย่างไรก็มีฐานะค้ำอยู่ หลังส่งมอบสินสอดเสร็จแล้ว
จึงมิได้รั้งอยู่ตำบลหยางหลิวนาน พอนางพาคนจากไปแล้ว บรรยากาศ
ภายในเรือนเก่าก็ผ่อนคลายลงมากทันที

เยี่ยฮูหยินผ่อนลมหายใจโล่งอกออกมาเป็นอันดับแรก เมื่อครู
องค์หญิงใหญ่แผ่ความน่าเกรงขามออกมาหนักเกินไป ทำเอานางกับ
บรรดาสตรีในที่นี้ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง จวบจนบัดนี้คนจากไปแล้ว
นางถึงได้กล้ามองสินสอดที่กองพะเนินชวนให้คนตาเลายที่กลางลานเรือน
นานขึ้นหลายอึดใจ

แม้จะโอ้อวดว่าตนเป็นนายหญิงที่มีความรู้ที่สุดในบรรดาตระกูลรั่วย
แห่งตำบลหยางหลิว แต่ก็ยังอดจะถูกภาพตรงหน้าสยบความผยองลง

จนราบคาบไม่ได้ ของทั้งหมดนี้เป็นแค่สินสอดเท่านั้นหรือ มิใช่คลังสมบัติ
ของตระกูลใหญ่ตระกูลโตจริงๆ หรือไร

"สววรรค์! นั่นใช่ไข่มุกหรือไม่ ไฉนถึงได้ใหญ่ขนาดนั้น ข้ามีถึง
หนึ่งกล่องเต็มๆ ด้วย"

"โอ้! นั่นไข่มุกโปร่งขนนกหรือไม่ ชื่อเดียวยังหายาก แต่มีถึง
หนึ่งพับเต็มๆ"

"ข้างในกล่องแดงนั้นเป็นขนมหอกจากหออีฉิน เมืองชายแดนทั้งสาม
มีหออีฉินอยู่เพียงร้านเดียว การจะไปกินข้าวบนชั้นสูงสุดของที่นั่น
มีหมื่นตำลึงทองก็ยังไม่พอ ขนมหที่มีบริการแต่ชั้นสูงสุดนั้นรสชาติเป็นหนึ่ง
ไม่มีสอง มีเงินก็ยังซื้อไม่ได้ บัดนี้ถึงกับมีตั้งสองกล่อง ไม่รู้ว่าใครจะมีลาภปาก
ได้ลิ้มรสบ้าง"

"เลิกพูดเรื่องสินสอดเหล่านั้นได้แล้ว ได้ยินว่าหลังจากนี้จะต้อง
กลายเป็นสินเจ้าสาวติดตัวไปสกุลจันทั้งหมด ของที่มอบให้สมาชิกสกุลเยี่ย
ที่ด้านหลังนั้นกลับดูไม่เลวเช่นกัน"

"ตราบนเครื่องเขียนชุดนั้นข้าเคยเห็น ก่อนหน้านั้นเจ้าเด็กไม่เอาไหน
ของบ้านข้าเผลอเหยียบพุกันด้ามหนึ่งของคนในสำนักศึกษาจนเสียหาย
ข้าก็ไม่นึกว่าจะเป็นของเลิศเลออะไร ใครเลยจะรู้ว่าเอาตราบนั้นไปหา
ทั่วทั้งอำเภอฉีเขียนแล้วก็ยังหาซื้อไม่ได้ กลับเป็นหลงจู๊ของร้านชื่อเปาไฉ
ที่ใหญ่ที่สุดในอำเภอฉีเขียนบอกข้าว่านั่นเป็นของสั่งทำพิเศษจากสกุลหลิว
แห่งไหโจว เพียงส่งให้สำนักราชวังเท่านั้น"

"นั่นๆ เครื่องประดับกับเครื่องประทีปโคมเหล่านั้นก็ล้วนไม่ใช่
ของธรรมดาเช่นกัน เฮ้อ ถ้าข้าเป็นพี่น้องแท้ๆ ของเยี่ยเหมยก็คงดี"

ครั้งบรรยากาภายในเรือนผ่อนคลายลง เสียงพุดคุยก็ค่อยๆ กดไม่อยู่ ถ้ามิใช่เยียนหมัวมัวกับก๊วยอิงกำลังพาคนไปตรวจนับของ อีกทั้งมีเจ้าหน้าที่ทางการสะพายดาบเฝ้าอยู่สี่คน ไม่น่าอาจได้มีคนเล่นไปรื้อดูแล้ว

ไม่มีเยียฟางคอยยั่วยุ เยียหลันก็ไม่กล้าขึ้นนิ้วเรียกร้องเอาสิ่งของไต่ยีนคนรอบข้างเจ้าพุดที่ข้าพุดที่ แต่นางกลับทำได้เพียงมองดูตาปริบๆ ในใจมีหรือจะสงบได้ ดวงตาจึงมองรายการสินสอดที่เยียเหมยเก็บขึ้นก็อดจะกระตุกแขนเสื้อเยียฮูยินไม่ได้

วังฮูยินจากไปพร้อมคณะองค์หญิงใหญ่ด้วยข้ออ้างว่าไปส่งแขกเรือนเกานี้จึงไม่มีคนที่เยียฮูยินกลัวและเกรงที่สุดอยู่อีก ทว่ารอบข้างยังมีบรรดาคนที่ใช้เรื่องเพิ่มสินเจ้าสาวเป็นเหตุผลมาชมเรื่องสนุกอยู่ไม่น้อย เยียฮูยินจึงไม่อยากให้ชื่อเสียงความโลภของเหล่านุตรสาวถูกแพร่ออกมาต่อหน้าคนเหล่านี้

ยังดีที่เยียเหมยเองก็ไม่อยากถูกคนไม่รู้จักรู่นี้รู้มัลลอมมองดูต่ออีก จึงยอบตัวควรระเยียฮูยินก่อนกล่าวว่า "ท่านแม่ เมื่อวานข้าให้คนไปจองโต๊ะที่ภัตตาคารในตำบลไ้วหลายโต๊ะ วันนี้อาสะใภ้และพี่สาวทุกท่านอุตสาห์เดินทางมาไกลเพื่อเพิ่มสินเจ้าสาวให้ข้า จึงไม่อาจต้อนรับขับสู้ได้ดีได้ วังฮูยินไม่อยู่แล้ว เช่นนั้นก็ขอให้ท่านแม่ช่วยรับรองแขกแทนข้าสักหน่อยเถิด"

เยียฮูยินก็ได้สติกลับมา นางคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าแค่การส่งมอบสินสอดทางฝ่ายสกุลเยียจะมีคนที่ไม่เกี่ยวข้องมามากขนาดนี้ ในบ้านจึงไม่ได้เตรียมพร้อมโดยสิ้นเชิง บัดนี้ได้ยินเยียเหมยกล่าวเช่นนี้ ถึงแม้ทำที่และ

แววตาของอีกฝ่ายจะเฉยชาเสมอต้นเสมอปลาย นางก็ยังคงรู้สึกพอใจอยู่เล็กๆ ยิ้มโอกาสนี้เรียกให้บรรดาสตรีในเรือนไปกินข้าวกันที่ภัตตาคารเล็กๆ ในตำบลทันที

ผู้ที่ได้ยินข่าวแล้วมาดูสกุลจันส่งมอบสินสอดล้วนแต่เป็นสมาชิกตระกูลเศรษฐีอันดับต้นๆ ในตำบล สุทธิณผู้นำตำบลต้องการผูกมิตรกับสกุลเยี่ย จึงฝันสะกดกลั่นความอิจฉาเต็มหัวใจไว้แล้วคล้องแขนเยี่ยสุทธิณเดินทักทายผู้คน "เยี่ยสุทธิณกล่าวได้ถูกต้อง พวกเราอย่ามาเพิ่มความวุ่นวายอยู่ทางนี้เลย ถึงอย่างไรอีกราวสัปดาห์ก็จะถึงวันออกเรือนของคุณหนูเหมยเวลานั้นค่อยมาร่วมสนุกกันให้หน้าใจ"

มีสุทธิณผู้นำตำบลช่วยออกปาก ต่อให้คนอื่นฯ ยังอยากอยู่ชมเรื่องสนุกอยู่ตรงนี้ก็ไม่ได้แต่พากันเดินออกนอกเรือน ทว่าก็มีคนไม่น้อยที่บ้านมีบุตรสาวบุตรชายอายุพอเหมาะเริ่มพินิจดูเหล่าคุณหนูคุณชายของสกุลเยี่ย ด้วยคิดอยากยืมโอกาสนี้สานสัมพันธ์

เยี่ยเหมยไม่สนใจว่าคนที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเหล่านั้คิดอะไรในใจเพียงให้เยียนหมั่มมัวกับก๊วยอิงรับผิดชอบจัดเก็บสินสอดจากสกุลจันของเหล่านั้ยังต้องขนกลับไปคุกหาสน์สกุลจันที่เมืองเชิงโจวอีกรอบ แต่จันอวิ้นหยางกลับส่งมามากมายราวกับว่าไม่กลัวยุ่งยาก

หลังจัดกำลังคนให้จัดการกับสินสอดเรียบร้อย เยี่ยเหมยก็หันมาเรียกเยี่ยหย่วน แต่กลับเห็นเขามีสีหน้าไม่ค่อยถูกต้อง นางครุ่นคิดเล็กน้อยดูเหมือนว่าเขากลับมาถึงเมื่อวานก็มีท่าทางวิญญานไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเช่นนั้นแล้ว ทว่านางเอาแต่เป็นห่วงเรื่องวันนี้ จึงลืมหามาเหตุกับเขาไปชั่วขณะ แม้กระทั่งวันนี้ท้องค้หญิงใหญ่มาส่งมอบสินสอด เขาก็ยัง

มองดูอยู่ข้างๆ ด้วยท่าทางตะลึงงัน จนถึงตอนนี้ก็ยังคงเหม่อลอยอยู่

"อาหย่วน" เยี่ยเหมยลอบถอนหายใจเสียวๆ ต้องโทษนางที่ก่อนหน้านี้เธอแต่คิดว่าเยี่ยหย่วนต้องสอบ เลยปิดบังเรื่องราวต่างๆ เอาไว้มากมาย คิดว่าเด็กคนนี้จะเพิ่งรู้ว่าวันนี้ว่าคนที่นางหมั่นหมายด้วยคือใคร ก็เลยถูกทำให้ตกใจเข้าแล้ว

"พี่รอง" เยี่ยหย่วนหันหน้ามามองนางอย่างทิ่มทื่อ ตอนนั้นเขาสูงใกล้เคียงกับเยี่ยเหมยแล้ว จึงมองสบดวงตารูปเมล็ดขิงที่สุกใสเปล่งประกายของเยี่ยเหมยได้ในระนาบเดียวกันพอดี เยี่ยหย่วนใจเต้นเร็วขึ้นหนึ่งจังหวะ ไม่ง่ายเลยกว่าจะทำให้สงบลงได้ ในสมองกลับสับสนยุ่งเหยิง ไม่รู้ว่าควรเริ่มพูดจากตรงใด "ท่านจะแต่งตั้งให้ท่านรองสกุลจันแห่งเซิงโจว? คุณชายสุยเฟิง? พ่อแท้ๆ ของเป่ย์เป่ย์? นี่มันเรื่องอะไร แล้วอาจารย์ลู... จะทำอะไร"

เยี่ยหย่วนลดเสียงลง ประโยคสุดท้ายที่พูดออกมาทำให้เยี่ยเหมยฟังแล้วต้องขมวดคิ้ว เสียงเซิงแซในเรือนยังไม่ได้หายไป เดิมก็ฟังกันไม่ค่อยชัด "เจ้าว่าท่านลูทำอะไรนะ"

หลังเยี่ยหย่วนพูดออกมาก็รู้สึกว่ามันไม่ควรพูดเช่นนี้ ยังไม่ต้องพูดถึงว่าคุณชายสุยเฟิงเป็นบุคคลต้นแบบที่เขาเลื่อมใสศรัทธาหรือไม่ว่ากันแค่เรื่องที่เขาในฐานะเป็นพ่อแท้ๆ ของเป่ย์เป่ย์ คิดว่าการแต่งงานนี้ต้องมีความยินยอมของพี่สาวตนอยู่แน่นอน คิดถึงตรงนี้ เขาก็ส่ายหน้าพลางกล่าว "อาจารย์ลูจะมาด่าบลหยางหลิวในอีกสองวัน"

"เช่นนี้ก็ดีเลย พี่จะได้ไม่ต้องเขียนเทียบไปเชิญเขา" มาถึงอาณาจักรต้าฉีได้เกือบปี ผู้ที่เยี่ยเหมยซาบซึ้งใจที่สุดก็คือลู่อินกับ

คนหมู่บ้านเกาะจา วันแต่งงานใกล้เข้ามา นางเองก็ตั้งใจจะเชิญพวกเขา
มาร่วมพิธีแต่งงานที่อาจเป็นเพียงครั้งเดียวในชีวิตนาง

"ข้าไม่ได้จะพูดเรื่องนี้ ที่ข้าอยากพูดคือ..."

เยี่ยหยวนยังพูดไม่ทันจบ เยี่ยหลันก็ชะโงกหน้าจากในห้องโถง
มาร้องเรียก "พี่เหมย อากาศร้อนเกินไปแล้ว ถ้ายังไม่แบ่งของขวัญอีก
อีกเดี๋ยวผิวไหม้ใครจะรับผิดชอบ น้องหยวนเจ้าก็มาด้วยกัน หมึกกับ
พุทั้นเหล่านี้นจะต้องนำมาให้เจ้าโดยเฉพาะแน่นอน"

นอกห้องโถง สะใภ้สายตรงทั้งสองคนของสกุลเยี่ยเองก็รออยู่ในเรือน
ไม่ไปไหน คิดว่าคงจะมีความคิดเหมือนกับเยี่ยหลัน

ยามนี้เยี่ยเยี่ยพี่สาวสายตรงเพียงคนเดียวของเยี่ยเหมยตั้งครครอยู่
จึงไม่ได้กลับมาร่วมงานนี้ มิเช่นนั้นในกลุ่มคนที่รอแบ่งของขวัญอยู่ด้านนอก
ก็จะมีคนเพิ่มอีกคนแล้ว

ที่ด้านหลังเยี่ยหลันยังมีเด็กหญิงเด็กชายอายุไม่มากยืนตัวลีบตัวสั้น
อยู่อีกหลายคน ล้วนแต่เป็นบุตรสาวบุตรชายสายรองที่ระยะนี้เยี่ยชิงกับ
เยี่ยฮูหยินปล่อยออกมาพบผู้คน คาดว่าคงอยากให้ในหมู่เด็กเหล่านี้
มีเยี่ยหยวนกับเยี่ยเหมยคนที่สองออกมา

นับตั้งแต่วันที่เยี่ยหยวนสอบได้ข้อใด เขาก็รู้แล้วว่ากลับบ้านมา
จะได้รับการปฏิบัติด้วยต่างไปจากเมื่อก่อนราวฟ้ากับดิน แต่เขาคิดไม่ถึงว่า
เยี่ยหลันที่เป็นบุตรสาวสายตรงทั้งยังมีนิสัยโหดเหี้ยมแต่ใจจะเกรงอกเกรงใจเขา
เพียงนี้ จึงแอบแตกตื่นตกใจอยู่เล็กน้อย

"ไปกันเถิดอาหยวน รอข้าออกเรือนแล้ว ข้าจะมอบโฉนดของ
เรือนเก่านี้ให้เจ้า ถึงเวลานั้นถ้าอู่เหนียงยินยอม เจ้าก็พานางออกมาอยู่

ตามลำพังเกิด" นี่เป็นแผนการที่เยี่ยมเยียนมีหลังจากได้โฉนดเรือนกานี้มา
ตอนนี้เยี่ยหยวนมีตำแหน่งเป็นหัวหน้า ส่วนตนเองก็แต่งงาน คิดว่า
ชีวิตกายภาคหน้าของอีเหนียงสีคงจะดีขึ้นกว่าเดิมได้มาก

ถึงจะรู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างเยี่ยหยวนกับคุณาสกุลเยี่ยม
มิได้ลึกซึ้งแน่นแฟ้น แต่จันอวินหยางก็ยังคงสั่งพ่อบ้านให้เตรียมข้าวของ
มาให้คนสกุลเยี่ยมไม่น้อย ในสายตาของสกุลจันแห่งเชิงโจว คำสั่งของพวกนี้
เป็นเพียงเศษเงินเท่านั้น แต่ในสายตาของตระกูลเศรษฐีชนบทแห่ง
ตำบลหยางหลิวเหล่านี ครื่องประดับเงินทองรวมถึงแพรพรรณเหล่านั้น
กลับกลายเป็นของชั้นเลิศ อย่าว่าแต่แม่นางน้อยอย่างเยี่ยหลินจะตื่นเต้น
แม้แต่สะใภ้สายตรงทั้งสองของสกุลเยี่ยมก็ยังรู้สึกว่าได้กำไรก้อนใหญ่
ในใจวางแผนว่าหลังเยี่ยหยวนออกเรือนแล้วจะต้องดีกับอีเหนียงสี
ให้มากขึ้น

ทางด้านเยี่ยหยวนกับอีเหนียงสี นอกเหนือจากเครื่องประดับ
แพรพรรณ และขนมแบบเดียวกับของคนสกุลเยี่ยม ก็ยังได้ตัวเงิน
หนึ่งพันตำลึงกับชุดเครื่องเขียนและกระดาษเขียนจื่ออีกจำนวนหนึ่ง
ตราบนของเหล่านี้ทำให้สองตาของเยี่ยหยวนราวกับมีแสงพุ่งออกมา
เลยทีเดียว ที่สำคัญกว่านั้นคือพวกมันมีหลายชุด วันหน้าส่งเป็น
ของขวัญให้ผู้อื่นได้ดีที่สุด ครั้นดูจนถ้วนทั่วก็ยังมีหีบหนังสือใบเล็กอีกใบ
บรรจุตำราหนังสือเอาไว้เต็มเอียด ทั้งหมดล้วนเป็นข้อสอบเก่าและ
บันทึกเกี่ยวกับการสอบเคอจิวที่จันอวินหยางคัดลอกเองกับมือ

เดิมทีเยี่ยหยวนยังคิดจะยื่นอยู่ฝั่งลู่อื่น อยากจะช่วยพูดเรื่องดีๆ
ของเขาต่อหน้าเยี่ยหยวน แต่พอเห็นหนังสือหีบนี้ เขาก็ตัดสินใจจะวางตัว

เป็นกลางแล้ว ถ้าสามารถข่มความรู้สึกผิดเข้มข้นในใจลงได้ บางทีเขาอาจจะเอนเอียงไปทางจันอินหยางเสียด้วยซ้ำ ก็ใครใช้ให้ข้อสอบจำนวนมากในหีบหนังสือล้วนมีคำชี้แนะอธิบายจากหัวหน้ากองการศึกษาอยู่ด้วยเล่า เรื่องมาถึงบัดนี้ ถ้าเขายังไม่รู้ว่าที่ตนเองถูกหัวหน้ากองการศึกษาไปเรียกไปพบ แต่หลังจากถามคำถามไม่กี่ข้อก็เสนอนายอำเภอวังให้เขาเป็นเสมียนเป็นเพราะเหตุใด เช่นนั้นเขาก็เป็นคนใจจริง ๆ แล้ว

เนื่องจากพิธีส่งมอบสินสอดอันแสนยิ่งใหญ่คราวนี้ จันอินเผิงจึงหาโอกาสพบเจ้าเมืองอวี่เพื่อบอกข่าวที่ได้ยินมาจากห้องหนังสือในคฤหาสน์สกุลจันก่อนหน้านี้ได้มากที่สุด

เขามัวแต่อกสั่นขวัญแขวนกับเรื่องเสปียงกองทัพ จึงไม่รับรู้ว่หลังเจ้าเมืองอวี่ฟังจบกลับนึกดีใจอย่างหาใดเทียม ตบปากลอบใจเขาอยู่เป็นนาน จะอย่างไรเรื่องเสปียงกองทัพปลอมปนก็มีไข้เรื่องเล็ก ถ้าสืบสวนออกมา ทั้งคฤหาสน์สกุลจันก็ล้วนไม่มีใครรอดพ้นโทษไปได้ ที่สำคัญที่สุดคือบนสัญญาจัดหาเสปียงลงนามจันเจียงฉือ ถ้าจันอินหยางจัดการเรื่องนี้โดยไม่สนใจความสัมพันธ์ฉันญาติ จันอินเผิงก็สามารถหักใจคิดหาวิธีแยกบ้านเอาตัวรอดออกมาก่อนเกิดเรื่องได้เลย

ครั้นจันอินเผิงกลับคฤหาสน์สกุลจันไปอย่างคล้ายมีความคิดบางอย่างในใจ ทางด้านเจ้าเมืองอวี่ก็ตรงไปจุดพักม้าทันที

"จันอินหยางเป็นคนของรัชทายาท?" เดิมชั่งกวนสวินหยางกำลังพลิกอ่านบันทึกการเดินทางที่คุณชายสุยเฟิงเป็นผู้เขียนด้วย

ท่าทางเกียจคร้านเฉื่อยชา แต่ครั้งไ้ยีนเช่นนี้ก็อดจะนั่งตัวตรงขึ้นมาไม่ได้ "ได้สืบมาหรือไม่ว่าเขารับหน้าที่อะไร"

จันอวีนเฝงเดิมก็ไ้ยีนมาไม่มาก เจ้าเมืองอวีนึกถึงเนื้อหาทั้งหมด ที่ฟังมาแล้วก็ยืมน้อยๆ "ดูเหมือนจะเป็นนายทะเบียนในกองเสปียงพะยะคะ"

"นายทะเบียน?" ชั่งกวนสวินหยางหวนนึกถึงจันอวีนหยางที่ได้พบเมื่อไม่กี่วันก่อนเล็กน้อย ก่อนตอบ 'บันทึกเดินทางตะวันออกเฉียงใต้' ที่คุณชายสุยเฟิงเขียนเมื่อสองปีก่อนในมือเบาๆ "ดูจากระยะเวลา เขาเป็นมือซ้ายมือขวาให้รัชทายาทไม่ได้จริงๆ แต่เหตุไ้เข้าถึงรู้สึกลอยล่อลว่า มีอะไรไม่ถูกต้อง"

"องค์ชายทรงคิดมากไปแล้ว จันอวีนหยางรักและผูกพันกับบิดาของเขาอย่างลึกซึ้ง ที่กลับมาสืบเรื่องเสปียงคราวนี้ก็แค่เพราะหวังว่าสกุลจันจะล้มครืน จึงมาช่วยเหลือล่วงหน้าเท่านั้นเองพะยะคะ" ถัดมาเจ้าเมืองอวีนก็เล่าเรื่องราวของสกุลจันที่ไ้บุตรชายสายตรงควบคุมดูแลทรัพย์สินกิจการหลังจากแต่งงานให้ชั่งกวนสวินหยางฟัง เมื่อเป็นเช่นนี้ เจตนาพยายามกอบกู้สถานการณ์ของจันอวีนหยางก็ยิ่งชัดเจน

ชั่งกวนสวินหยางได้ฟังเช่นนี้ แววดาก็มีประกายวิบวับโดยตลอด สุดท้ายก็หัวเราะออกมาเบาๆ "เขาช่างมีใจกตัญญูโดยแท้ ถึงต้องผลาญสมบัติของสกุลจันจนหมดก็ต้องรักษาสกุลจันไว้ให้ได้ สมบัติของสกุลจันมีมากขนาดทำให้หลุดพ้นความผิดเช่นนี้ไ้เสียหรือ"

เจ้าเมืองอวีนก็กลับมิไ้ดูถูกสกุลจันเหมือนชั่งกวนสวินหยาง กระซิบเล่าเรื่องสภาพการณ์ของสกุลจันที่หลายปีมานี้ได้สืบมาจากปากของ

จันอินเมือง

แม้สกุลจันจะเทียบกับตระกูลขุนนางชั้นสูงที่มีรากฐานพื้นเพยังลึกไม่ได้ แต่ก็ยังเป็นตระกูลอันดับหนึ่งในเมืองชายแดนทั้งสาม อีกทั้งบัดนี้ยังมีองค์หญิงใหญ่กับพระสวามีเป็นญาติอีก ถ้าขอความเมตตาจากรัชทายาทให้ประวิงเวลาไว้สักกระยะ ด้วยสมบัติของสกุลจันจะต้องชดเชยส่วนที่ขาดไปก่อนหน้านี้ได้ พอหักกลบลบหนี้แล้วก็สามารถฟื้นเคราะห์นี้ไปได้อย่างปลอดภัยแน่นอน เพียงแต่สมบัตินิมนิตของสกุลจันคงไม่อาจรักษาไว้ได้

ได้ยินเจ้าเมืองอวิวิเคราะห์ไปถึงองค์หญิงใหญ่ ซึ่งกวนสวีนหยางก็ขมวดคิ้วขึ้นมาทันที ในดวงตามีประกายแค้นวาบขึ้นก่อนหายวับไป เจ้าเมืองอวิที่ก้มหน้ากราบทูลอยู่ไม่ทันสังเกตเห็นโดยสิ้นเชิง จึงถอนหายใจพูดต่อไปว่า "องค์ชายเองก็ทรงทราบว่ามีบุตรชายสายรองของสกุลจันเป็นลูกเขยของกระหม่อม เขาเริ่มช่วยงานการค้าของสกุลจันตั้งแต่อายุสิบสี่ที่สกุลจันมั่งคั่งเป็นอันดับหนึ่งได้อย่างทุกวันนี้ย่อมขาดความเพียรพยายามหลายปีของเขาไปไม่ได้ แต่จะทำได้ในเมื่อสกุลจันมีกฏอยู่ เกรงว่าคงต้องยกผลประโยชน์นี้ให้คุณชายรองจันไปเปล่าๆ โดยไม่ได้อะไรกลับมาแล้ว"

"หึๆ แล้วถ้าการแต่งงานไม่สำเร็จเล่า" ใบหน้าของชังกวนสวีนหยางซ่อนอยู่ในเงามืดพลันเอ่ยถามขึ้นเสียงเบา

เจ้าเมืองอวิแวตาสว่างวาบขึ้นมาก่อนจะมีดลงอีกทันที "องค์ชายไม่ทรงทราบ เรื่องแต่งงานของคุณชายรองจันเกิดขึ้นกะทันหันเกินไปก่อนหน้านี้ไม่มีเค้กลางแม้แต่บัดนี้ อีกทั้งแม้เขาจะยังไม่แต่งงาน

แต่ก็มีลูกชายนอกสมรสที่มีความเป็นมาไม่กระจ่างแจ้งอยู่คนหนึ่ง ต่อให้
การแต่งงานเกิดการเปลี่ยนแปลง เกรงว่าทรัพย์สินกิจการของสกุลจัน
ก็ยังคงตกเป็นของเขาเหมือนเดิม มิกัลวงศ์ชายจะทรงเห็นชั้น ก่อนหน้านี้
ลูกเขยที่ไม่เอาไหนของกระหม่อมก็เคยมีความคิดร้ายเช่นกัน ส่วน
กระหม่อมคิดถึงบุตรสาวและหลานชายหลานสาวที่ยังเล็กแล้วก็ได้
ส่งคนจำนวนหนึ่งไปช่วย เพียงแต่คุณชายรองจันดวงดี หลบพ้นไปได้
ทุกครั้ง ยังคงอยู่ดีมาถึงบัดนี้"

"อวีเปียว บนโลกนี้ไม่มี 'ดวงดี' อะไรทั้งสิ้น มีเพียงกำลัง
ความสามารถจริงเท่านั้น" ซึ่งกวนสวินหยางยังคงยิ่งรู้สึกมั่นใจ รวากับ
มีเสียงลอยแว่วจนเหมือนดังมาจากที่ไกลๆ "รัชทายาทกำลังบุกเบิกเข้าไปใน
แคว้นซีเหลียงเพื่อตามโจมตีเชื้อพระวงศ์ที่เหลือ ถ้าเสปียงตามไปไม่ทัน..."

เจ้าเมืองอวีตัวลั่น ก้มหลังลง แทบจะเอาศีรษะฝังเข้าไปในเช่า
เพื่อจะได้ไม่ต้องได้ยินคำพูดอันเป็นทฤษฎีเหล่านี้ต่อ แต่เขาขึ้นเรือ
ซึ่งกวนสวินหยางมาตั้งแต่หลายปีก่อนจนลงไม่ได้อีกต่อไป เวลานี้ได้แต่
ห่มเทกายใจฟังแผนการต่อไปของอีกฝ่าย จากนั้นก็จัดวางคนลงไป
ตามที่อีกฝ่ายวางแผนไว้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624201.html>